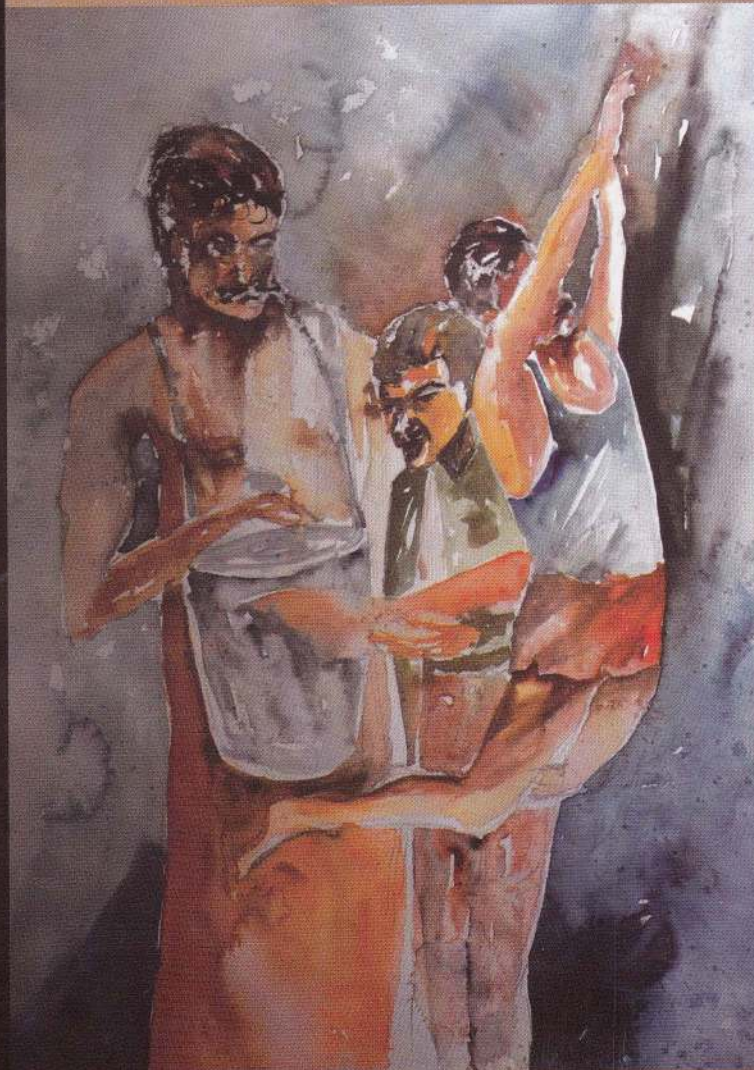

ஆர்வத்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.பரண்தரன்

61

சாகித்ய ரத்னா விருது
பெறும் எழுத்தாளர்
வெணியான்

நிதுபர்ணோ கோஷின்
'வெயின் கோட்'

வென் பிரதேச
தமிழ் புனைக்கதைகள்

வெணியானின்
ஆக்கங்களும்
மார்க்சிய அழகியலும்

கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை
ஐப்பசி - 2013

நதியினுள்ளே..

கட்டுரை

தென் பிரதேச தமிழ்ப் புனை கதைகள்
திக்குவல்லைகமால்

தமிழ்த்திணர்ப்படப் பாடவாசிரியர்கள்...
மா.செல்வதாஸ்

நித்யபண்ணை கோஷின் 'ஹெயின் கோட்'
அ.யேசுராசா

தெனியானின் ஆக்கங்களும் மார்க்ஸிய அழகியலும்
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

சொல்ல வேண்டிய கதைகள் - 09 [தொடர்]
முருகபுதி

ஐய வானம்பாடியின் கதை - 19 [தொடர்]
அந்தனி ஜீவா

பேசும் இதயங்கள்

ஏனையவை

க.பரண்தரன்

சிறுகதை

இ.இராஜேஷ்கண்ணன்
இ.ச.முரளிதரன்
கே.ஆர்.டேவிட்
க.கோபாலிள்ளை
ந.ஆதவன்

கவிதை

பத்மபிரஷன்
வ.ஜ.ச.ஜெயபாலன்
ஆழியான்
மீரா சிவகாமி
நெடுந்தீவு மோகன்ராஜ்
நெடுந்தீவு யோகேஸ்
வன்னியூரான் ரமேஷ்
வதிரி. சி. ரவீந்திரன்

விவாத மேடை

இ.ச.முரளிதரன்

அட்டைப்படம்

சு.பிரசாந்தன்

ஜீவநதி

2013 ஜூன்சி இதழ் - 61

பிரதம ஆசிரியர்

கலாமணி பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிலேவல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலமயிளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank
Nelliady
A/C - 8108021808
CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள். பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் படைப்புகளைச் செம்மைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமை உண்டு.

- ஆசிரியர் -

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் நள்ளை வொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
முதியனோர் உலகம் செய்வோம்.!
- யாரதிதாசன் -

ஜீவநதியின் வளர்ச்சிப்பாதையில் ...

இருமாத இதழாக வெளிவரத் தொடங்கி, இரண்டு ஆண்டுகள் ஒழுங்காகப் பயணித்து, அதன்பின் மாத இதழாக மாற்றம் பெற்று ஆறு வருடங்களில் மொத்தம் அறுபது இதழ்களை நிறைவு செய்துள்ளது, ஜீவநதி. எவ்வித ஆரவாரமின்றி, நிதானமாக, ஒழுங்கு வரிசை தப்பாமல் அறுபது இதழ்களை வெளிக்கொணர்ந்தோம் என்பது எமக்கு மகிழ்ச்சி தருவதே. ஆறாவது ஆண்டு மலரின் ஆசிரியர் தலையங்கத்தை மதித்து, சில நண்பர்கள் "ஜீவநதி"க்கு சந்தா சேர்க்க முயன்றிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு நன்றி.

ஏழாவது ஆண்டில் "ஜீவநதி"யில் மேற்கொள்ள வேண்டிய மாற்றங்கள் குறித்து, சிந்தித்து வருகின்றோம். அவ்வகையில், விவாதமேடை ஒன்றை இந்த இதழில் இ.சு.முரளிதரன் அவர்கள் ஆரம்பித்து வைத்துள்ளார். ஆரோக்கியமான எதிர்வினைகளை எழுத்தாளர்கள் எழுதி அனுப்பலாம். தனிமனிதத் தாக்குதல்களைத் தவிர்த்து, கருப்பொருள் குறித்த சிந்தனைத் தெளிவை ஏற்படுத்தும் வகையில் ஆரோக்கியமாக விவாதம் தொடரவேண்டும் என்பது ஜீவநதியின் எதிர்பார்ப்பாகும்.

ஜீவநதி குழுநிலை வாதத்தை முற்றாக நிராகரிக்கின்றது. எழுத்தின் மீது விசுவாசம் கொண்ட எந்த ஒரு படைப்பாளியும் ஜீவநதிக்கு நண்பரே.

இந்தவேளையில், ஜீவநதியின் பிரதான ஆலோசகரான எழுத்தாளர் தெனியான் அவர்களுக்கு இந்த ஆண்டுக் கான "சாகித்ய ரத்னா" என்ற விருது கிடைத்தமை எமக்கு பெரு மகிழ்ச்சி தருகின்றது. "சாகித்ய ரத்னா" தெனியான் அவர்கள், மேலும் சுகநலம் பெற்று, எழுத்துப் பணியைத் தொடர்வதற்கு இறைஆசி வேண்டி ஜீவநதி பிரார்த்திக்கிறது.

- ஆசிரியர்

தென் பிரதேச தமிழ்ப் புனைகதைகள்

திக்குவல்லை கமால்

மலையகத் தமிழ் மக்களுக்குள்ளிருந்து இது காலவரையில் புனைகதைகள் உருவானதாகத் தெரியவில்லை. மொத்தத்தில் தென்னிலங்கைத் தமிழ் இலக்கியமென்பது முஸ்லிம்களின் இலக்கியமே.

ஒரு பிரதேசத்திலிருந்து வெளிவரும் இலக்கியங்கள் அனைத்தும் “பிரதேச இலக்கியம்” என்று வழங்கப்படுவதில்லை. குறிப்பிட்டதொரு பிரதேசத்தின் தழல், அங்கு வாழ் மக்களின் கலாசாரக் கூறுகள், பேச்சு வழக்கு, வாழ்க்கை கோலங்கள் மட்டுமன்றி, குறிப்பாக அப்பிரதேசத்திற்கு மட்டுமே உரிய தனித்துவ அம்சங்களையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் ஆக்க இலக்கியங்களே பிரதேச இலக்கியங்களாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன.

ஈழத்தின் பல பிரதேசங்களையும் சார்ந்த இவ்வாறான இலக்கியங்கள் தொகுத்து நோக்கப்படும் போது பொதுச் செல்நெறியைக் கண்டு கொள்ள முடியும். இங்கு எழும் முக்கிய பிரச்சினை சில பிரதேசம் சார் இலக்கியங்கள் பற்றிய சரியான ஆய்வும், பதிவும் காணப்படாமையே. அவ்வாறானதொரு பிரதேசமாக தென்னிலங்கை அமைகிறது. மரீனா இல்யாஸ் எழுதிய “தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் - ஓர் ஆய்வு” நூலையும், எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸின் சில கட்டுரைகளையும் தவிர்த்தால் தென்னிலங்கை தொடர்பான எந்தமதிப்பீடுகளும் இல்லை.

தென்னிலங்கையென்று இங்கு குறிப்பிடும் போது அது நிர்வாக ரீதியான அல்லது புவியியல் ரீதியான தென்னிலங்கையைக் குறிக்கவில்லை. பேராசிரியர் கா.சிவத் தம்பியின் பகுப்பிற்கமைய கருத்துறை, காலி, மாத்தறை, ஹம்பாந்தோட்டை ஆகிய மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய பகுதியே இந்த இலக்கியத் தென்னிலங்கையாகும்.

இப்பிரதேசத்தின் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் மலையகத் தமிழர்களும், பரவலாகத் தனித்தனிக் கிராமங்களில் முஸ்லிம்களும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். எவ்வாறாயினும் மொத்த தமிழ்பேசும் மக்கள் பத்து வீதத்துக்கும் குறைவாகவே உள்ளனர்.

மலையகத் தமிழ் மக்களுக்குள் ளிருந்து இது காலவரையில் புனைகதைகள் உருவானதாகத் தெரியவில்லை. மொத்தத்தில் தென்னிலங்கைத் தமிழ் இலக்கியமென்பது முஸ்லிம்களின் இலக்கியமே.

சுதந்திரத்திற்கு முன்பு சமயம் சார்ந்த செய்யுள் இலக்கியமே இங்கு மேலோங்கியிருந்தது. ஐயத்துகளில் சமூகப்பிரச்சினைகளை கவிதை மூலம் ஆக்க இலக்கியத்திற்குள் கொண்டு வந்தவர் மாத்தறை காலிம்புலவரே.

அறுபதுகளிலிருந்து சிறுகதை எழுத்து மெல்ல மெல்லத் தீவிரமடைந்தது.

முன்னைய செய்யுள்களைப் போல கதைகளும் இஸ்லாமிய இலக்கியக் கதைகளாக அமைய வேண்டுமென்பது ஒரு சாராரின் கருத்தாக அமைந்திருந்தது. அதற்கு அந்நாட்களில் வெளிவந்த இந்திய இஸ்லாமிய சஞ்சிகைகளான பிறை, மணிவிளக்கு, முஸ்லிம் முரசு போன்ற சஞ்சிகைகளில் இடம்பெறும் சிறுகதைகளை ஆதர்ஷமாகக் காட்டவும் முனைந்தனர். எனினும் பிரசுரங்களும் அதற்கு சாதகமாக இருக்கவில்லை.

வாசிப்பதற்கு தென்னிந்திய பொழுதுபோக்கு, சினிமாச் சஞ்சிகைகள், இஸ்லாமிய சஞ்சிகைகள் கிட்டிய போதும் அவை பிரசுரங்களாக அமையவில்லை. இலங்கைத் தேசிய பத்திரிகைகளும் ஒரு சில சஞ்சிகைகளுமே பிரசுரகரங்களாக அமைந்தன. இதனால் பல்வேறு நோக்கிலும், போக்கிலும் புனைகதைகள் எழுதப்படலாயின. சமயம் சார்ந்ததாக, எவ்வித இலக்கும் அற்றவையாக, இணக்கப்பாடு கொண்டதாக, எதிர்ப்புணர்வு கொண்டவையாக அவற்றை வகைப்படுத்தலாம்.

முதல் மூன்று போக்குகள் பற்றி பேசப்பட்ட போதும் அதுபற்றி எவரும் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. எதிர்ப்பிலக்கியப் புனைவுகள் சமூகத்தில் கடும் வாதப்பிரதிவாதங்களை ஏற்படுத்தின. சில கால கட்டங்களில் எதிர்ப்பிலக்கியவாதிகள் மீது நேர்முக, மறைமுக வன்முறைகள் கூட பிரயோகிக்கப்பட்டதுண்டு. எம்.எச்.எம்.சம்ஸின் “கிராமத்துக் கனவுகள்” நாவல் வெளிவந்த போது எதிர்ப்பை உச்சகட்டத்தைத் தொட்டு நின்றது.

இத்தனைக்கும் அதன் மையக் கருத்திற்கோ அது வெளிப்படுத்தும் செய்திக்கோ சம்பந்தமில்லாத, ஒரு சில சம்பவங்களையும் வசனங்களையும் பிடித்துக் கொண்டு எதிர்ப்பு நடாத்த சனாதனவாதிகளும் வங்கிசக்காரரும் கைகோர்த்துக் கொண்டனர்.

இருந்தும் என்ன, ஒரு நூற்றாண்டு கால தென் பிராந்திய மக்களின் வாழ்வையும் இருப்பையும் பேசுகின்ற படைப்பாக “கிராமத்துக் கனவுகள்” இன்று சிலாகிக்கப்படுகின்றது.

எவ்வாறு இந்த எதிர்ப்பிலக்கிய சாதகபாதக நிலை தோன்றியதென்பதை விளங்கிக்கொள்வதற்கு, சமூக கட்டமைப்பு

பற்றி முதலில் தெரிந்து கொள்வது முக்கியம்.

பெரும்பான்மை சமூகத்திற்கு மத்தியில் சின்னச்சின்னக் கிராமங்களாகவே முஸ்லிம் ஊர்கள் காணப்பட்டன. சகல மக்களும் பள்ளிவாசல் (மதுதி) நிர்வாகத்திற்கு கட்டுப்பட்டிருந்தனர். இப்பள்ளிவாசல்களில் நிர்வாக சபையொன்றுண்டு. இந்த நிர்வாக சபைக்கான உறுப்பினர்கள் செல்வந்தர்கள், சொத்துடைமையாளர் தரப்பிலிருந்தே தெரிவு செய்யப்பட்டனர். பள்ளிவாசல் நடத்துகைக்கான நடைமுறைச் செலவு, ஊழியர் சம்பளம் போன்றவற்றையும் அவர்களே பகிர்ந்து கொண்டனர்.

இவர்கள் மதம், அரசியல், காவல் துறை சார்ந்தவர்களோடும் தொடர்புபட்டிருந்தனர். பாடசாலை, சனசமூகநிலையம் போன்றவற்றிலும் அவர்களே முக்கியத்துவம் பெற்றனர். மேல் வர்க்கம் சார்ந்ததாகவே அவர்களது கருத்தியல், நடவடிக்கை, தீர்மானம் அனைத்தும் அமைந்திருந்தன.

கல்லாமையும் இல்லாமையும் மத்தியதர கீழ்வர்க்கம் மக்களிடையே தாண்டவமாடியது. அதிகாரம், அடக்குமுறை, பெண்ணடிமை, சுரண்டல், உரிமை மறுப்பு... இப்படி அனைத்து கொடுமைகளும் அவர்களுக்குள் ஊடுருவின.

“இறைவன் தான் விரும்பியவர்களுக்கு மட்டுமே கொடுக்கிறான். வறுமையைப் பொறுமை மூலம் வெற்றி கொள்ள வேண்டும்.” இப்படியெல்லாம் கூலி மதவாதிகள் போதனை செய்தனர்.

இந்நிலையில் சுயமொழிக் கல்வி, உள்ளூர் ஆசிரியர்களின் சேவை, தேசிய அரசியல் விழிப்புணர்வு போன்ற ஏதுக்களால், படித்தவர்கள் மத்தியில் சமூகநலச் சிந்தனை மேற்கிளம்பியது. மத்திய தரவர்க்கத்திலிருந்து தோன்றிய ஆசிரியர்கள் இதில் முனைப்பாக ஈடுபட்டனர். இதற்குள் இலக்கியச் சிந்தனை வயப்பட்டவர்களும் எழுத்தாளர்களும் ஒருமித்திருந்தனர்.

வாசிகசாலைகள் உருவாகின. அங்கு தேசிய சர்வதேச இலக்கியங்கள் பற்றிய வாசிப்பும் விவாதிப்பும் இடம்பெறலாயின. கலை, இலக்கிய அமைப்புக்கள் உருவாகின. சமூக விடுதலைக்கான மாக்ஸிய சித்தாந்தம் பற்றிய விவாதிப்புகள் நிகழ்ந்தன. அதனை

ஓட்டிய இஸ்லாமிய மூலாதாரத் தேடல் இடம் பெற்றது. இந் நடவடிக்கைகளால் இலக்கியவாதிகளின் சிந்தனையும் பார்வையும் கூர்மையடைந்து, பேனாவை சரியான திசையில் பயன்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டனர்.

அதிர்வுடவசமாக 1965-1970களில் “இன்ஸான்” என்ற வாரப்பத்திரிகை வெளி வந்தது. அதில் மேற் சொன்ன சமூகக் கட்டமைப்பை கடுமையாக விமர்சிக்கும் விதமான சிறுகதைகள் பரவலாக எழுதப்பட்டன. இதனால் திக்குமுக்காடிப் போன, மேலாதிக்க வாதிகளும் அவர்களைச் சார்ந்த மார்க்க போதகர்களும் அதிர்ந்து போயினர். அதற்கு எதிர்வினையாக அவர்கள் மேற்கொண்ட கீழ்த்தரமான நடவடிக்கைகள் ஆங்காங்கே பதிவாகியுள்ளன.

இவ்வெழுத்தாளர்கள் தவறாது தம் பணியை முன்னெடுத்தனர். சமத்துவம், சகோதரத்துவம், மனிதநேயம், சகவாழ்வு, உழைப்பு, ஒற்றுமை, பெண் விடுதலை, மனித உரிமை போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தி, தமது புனைவுகளை முன்வைத்தனர்.

எழுபதுகளிலிருந்து “மல்லிகை”யும் தேசியப் பத்திரிகைகளும் மேற்சொன்ன எழுத்துக்களை தென்பிராந்திய மண்வாசனையோடு வெளிவர உதவின. ஊக்கமூட்டின. அத்தகைய போக்கின் தொடர்ச்சியான எழுத்தாளர்களே இன்று தலை நிமிர்ந்து வளர்ந்துள்ளனர். ஏனைய போக்குகள் இருந்தும் இல்லாதநிலை.

தென்பிரதேசத்தின் சிறப்பான போக்கிற்கு அடையாளமாக எம்.எச்.எம்.சம்ஸின் கிராமத்துக்கனவுகள்”(நாவல்), மொயின் சமீமின் “புண்ணியத்தின் பாதுகாவலர்கள்” (சிறுகதைகள்), திக்குவல்லைக்கமாலின் “ஒளிபரவுகிறது”(நாவல்), ஸனீரா காலிதின் “ஒரு தீபம் தீயாகிறது” (நாவல்) போன்ற நூல்களைக் குறிப்பிடலாம்.

மொத்தத்தில் சமூக மாற்றத்தை முன்னெடுக்கும் சர்வதேச ரீதியான கருத்தியல்களை இஸ்லாமிய மத பண்பாட்டுக்குள்ளிருந்து வெளிப்படுத்தி, தேசிய தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறியோடு கைகோர்த்துக் கொள்ளும் போக்கை, தென்னிலங்கைத் தமிழ்ப்புனைகதை இலக்கியம் வெளிப்படுத்துகிறதென்பது மிகத் தெளிவான உண்மையாகும். •

எங்கள் வாழ்வு

அன்றைய பொழுதுகள்
மறக்க முடியாத
பதிவுகளாகியிருந்தன...

அக்கினிப்பறவைகளின் வருகை....
அவை பீய்ச்சிய
பல்லுலோக எச்சங்கள் ...
புகை படிந்த வானம்...
தீப்பிடித்த நிமிடங்கள்...
அனைத்துமே
எம் வரலாற்றுத் துளிகளில்
ஸ்தம்பித்துப் போயின

இப்போதெல்லாம்
அவை வருவதில்லை
வருகைக்கான
தேவையுமில்லை

ஏனெனில்
எங்கள் தேசம் கருகிவிட்டது
எங்கள் பீனிக்ஸ் குஞ்சுகள்
அக்கினிப் பறவைகளின்
உதரங்களில்
செமித்துப் போய்விட்டன

இன்னும்
என்ன இருக்கிறது
இங்கு துளிர்க்கும் பயிர்கள்
கருமையாகின்றன...
மரங்களின் வெடிப்புக்களில்
ஊனம் வடிந்து பிசின்களாகிறது...
செடிகளில் பிணங்கள் பூக்கின்றன...
மகரந்தப் பொடிகளிலும் பிணவாடை...
வண்டுகள் மூர்சையாகின்றன....

இப்போதெல்லாம்
அக்கினிப்பறவைகள்
வருவதில்லை
ஆனாலும்
வானம் தீப்பிடிக்கிறது

அன்றைய பொழுதுகள்
எம் விழித்திரைகளில்
உறைந்து போயிருக்கின்றன.

தீ
ப்
ப
டி
க்
க
கு
து

பத்மவிரஹன் (திருகோணமலை)

ஒரு புள்ளியாகச் சுருங்கிப்போனார் பரத்தார். மரண ஊர்வலங்கள் எதுவும் இதுவரை அவரை இப்படிக் கருக்கிய தில்லை; இதயத்தில் கனமேற்றியதில்லை. எத்தனை மரண ஊர்வலங்களில் பறை ஒலியைக் கிழித்துக் கொண்டு சர்வஜனங்களின் காதுகளைத் திழைக்க வைத்திருக்கும் அவர் பாடிய திருவாசக வரிகள், எத்தனை தருணங்களில் அவர்களின் பாடல்களை கேட்டிருக்கின்றேன்.

தன் குரலோடு ஓங்கி ஒலித்த சோடிக் குரல் மௌன மாகிப்போன இழப்பின் வலி ஒரு புறம். தன் நண்பனின் வாழ்வின் இறுதி நாள் குறித்த ஆசையை நிறைவேற்றிவிட முடியாத ஏமாற்றம் - ஏக்கம் - மறுபுறம்.

காலம் ஒருவனது வாழ்வின் கனவுகளை எப்படித் தூக்கிப் புரட்டிப் போட்டு விடுகின்றது?

காதுகளைச் செவிடாக்கி இதயத்தின் சுவர்களை அதிரவைக்கும் “பாண்ட்” ஒலியின் கொடூரம். அவர்கள் ஊதித்தள்ளும் ஊமைக் குழல்களின் அபசுரம். முகப்பிலே தாரை தாரையாக வெடித்துச் சிதறிடும் “சீனவெடிகள்”. முன்னே ஒரு வாகனத்திலிருந்து கிளம்பிப் பரவும் “சனாய்” ஓல ஒலி. ஊர்வலத்தின் அந்தலையில் சோடாப் போத்தல்கள் சுமந்துவரும் வாகனத்தின் கர்ணகரூர இரைச்சல். இவற்றின் நடுவே தன்னையே தனித்துக் கொண்டு நகரமுடியாது முனகிச் செல்லும் அந்திய கால சேவைக்கான “வாகனம்” ஒன்று; இவை எவற்றின் பாதிப்பின் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் முகத்தார்.

பாடகனின் பரணம்

கி. இராஜேஸ்கண்ணன்

“முகத்தானுக்கு முன்னம் நான் போய்ச் சேர்ந்திருக்கலாம். அவனுக்கென்ன கவலை. அறுவானின்ரை ஆசையெல்லாம் அலங்கோலமாப் போச்சது. ஒரு பிள்ளை தன்னிலும் அவன்ரை ஆத்துமாலை புரியாமல் வளர்ந்து துலைச்சிட்டுதுகள். அதை நினைக்கத்தான்...”

பரத்தாரின் மனம் நிலைகொள்ளவில்லை. தன்னுடைய நண்பனின் வாழ்வு அர்த்தமிழந்து விட்டதாக உணர்ந்து வேதனைப்பட்டுக் கொண்டார். ஊர்வலத்தில் வரும் மனிதர்களெல்லாம் இப்போது தசை எலும்புகள் கொண்ட மரங்களாகவே அவருக்குத் தெரிந்தனர்.

“இந்த ஊரின்ரை பெரிய மனிசரெண்டு வெள்ளையுஞ் சொள்ளையுமாத் திரியிற ஒரு தனெண்டாலும் கதைச்சாங்களே. எனக்குச் சப்போட்டா கதைக்க வேண்டாம். அவன் பாவம்

செத்துக் கிடக்கிற முகத்தானின்ரை விருப்பத்தை மனசிலை வைச்சாதல்...”

பரத்தாரும் முகத்தாரும் “இரட்டையர்கள்”. நட்பினால் மாத்திரமன்றி பாடும் தொழிலினாலும் தான். இந்த இரட்டையர்களுக்கு இவர்களின் சொந்த ஊரில் மட்டுந்தான் தொடர்புகள் என்று நினைத்து விடக் கூடாது. பல ஊர்களிலிருந்தும் அவர்களைத் தேடி வருவார்கள். தங்களுடைய வீடுகளில் நிகழும் மரணச் சடங்குகள், அந்தியேட்டிக் கிரியைகளில் பாடுவதற்கு தூர இடங்களிலிருந்து “கார்” கொண்டு வந்து இவர்களை ஏற்றிச் செல்லு மளவிற்கு மிகுந்த பிரபலஸ்தர்கள்.

இவர்களில் முகத்தார் தான் முதன்மைப் பாட்டுக்காரன். பரத்தார் துணைப்பாட்டுக் காரன். சண்முகசுந்தரன் என்று முகத்தாரின்

முழுப் பெயரைச் சொன்னால் யாருக்கும் அவரைத் தெரியாது. பரமலிங்கம் என்ற பரத்தாரின் பெயர் அவர் முகத்தாருடன் இணைந்து பாடத் தொடங்கிய பின் அவ்வாறு சுருக்கப்பட்டு விட்டது.

பரத்தாருக்கு பிள்ளைகளில்லை. முகத்தாரின் பிள்ளைகள் நால்வரையும் தன்னுடைய பிள்ளைகளாகத்தான் நினைத்து வாழ்ந்தார். பிள்ளைகள் பிறந்ததிலிருந்து அவர்களின் துடக்குக் கழிவு, முடியெடுப்பு, காதுகுத்து, பிறந்த நாட்கள், சாமத்தியம், கலியாணம் எண்டு எல்லாத்திலும் “பரம் மாமா” பிரசன்னமாகி யிருப்பார். அப்படி ஒரு குடும்பப் பிணைப்பு. முகத்தாரின் கடைசி மகளின் திருமணத்தின் போது ஏற்பட்ட பணக் கஷ்டத்தினை போக்க பரத்தார் தன்னுடைய மனைவியின் தாலிக்கொடியை அடகு வைத்துக் கொடுக்குமளவிற்கு அவர்களின் உறவு. இது எனக்கு மட்டுமல்ல ஊருக்கே தெரியும்.

பரத்தார் அந்திய கால சேவை வாகனத்தில் தனது வலது கையை பிடித்தவாறு காரின் கண்ணாடி வழியே முகத்தாரின் உடலைப் பார்த்தார். பரத்தாரின் கண்கள் உடைப் பெடுத்தன. அவர் விக்கி அழும் சத்தத்தினை “பாண்ட்” ஒலி ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தது.

“என்றை முகத்தான்... என்றை முகத்தான்... என்ன மாதிரிக் கிடக்கிறான். வேட்டி, சால்வை, நஷனல் எண்டு... ஒரு சங்கீத வித்து வான் மாதிரி... அவனும் சங்கீத வித்துவான் தானே. பட்டம் இல்லாட்டி என்ன...? அவனும் சங்கீத வித்துவான் தான். ஆர் மறுப்பினம்?...”

வாய்விட்டே சொல்லி அழுகின்றார் பரத்தார்.

முகத்தாருக்கு பாட்டு என்றால் உயிர். இளமைக்காலம் முதல் சௌந்தராஜன், சீர்காழி கோவிந்தராஜன் போன்ற இந்தியப் பாடகர்களின் பாடல்களால் ஆகாஷிக்கப் பட்டவர். நண்பர்கள் மத்தியில் அவர்களின் பாடல்களைப் பாடி களிப்பூட்டி வந்த அவர் பாடக ரான தருணம் மிகவும் உணர்வுபூர்வமானது.

“முகத்தான் என்றை தாய்க்கு மூண்டு நான் தொடர்ந்து பாடினவன்ரா... என்றை தாயைத் தன்ரை தாயெண்டுதான் நினைச்சவன். அவன் பிரேதம் போகேக்கை, தொடர்ந்து பாடிக் கொண்டு வந்தவன்ரா... அது எங்களிலை அவன் வைச்ச அன்படா... அவ்வளவு பாசம்... வாழ் நாளிலை மறவன்ரா” என்று பரத்தார் எனக்கு ஒரு முறை சொன்னது இன்றும் ஞாபகமிருக்கிறது.

பரத்தாரின் தாய்க்கு அந்தியகாலத்து பாடல்கள் பாடியதிலிருந்துதான் முகத்தார்

பாடகரானார். முகத்தாருக்கு கண்களில் ஒரு செல்லவாக்கு, கவிஞர் கண்ணதாசன் போல அகன்ற நெற்றி. சௌந்தராஜனைப் போலத் தான் காதுகளில் நீண்டு வளர்ந்த முடி. மீசை இல்லை. பாடும் தருணம் தவிர்ந்து எப்போதும் வாய் நிறைந்த வெற்றிலை. பின்னோக்கி பகவதர் பாணியிலே சற்று நீள வளர்ந்த முடி. மாறுகரை வேட்டி. நஷனலை ஒத்த அரைக்கை சேட். நெற்றியில் இடம்வலமாய் இழுக்கப்பட்ட சந்தன ரேகையின் நடுவில் மெல்லிய குங்கும ரேகை. பாடும் தருணங்களில் அவரின் இடது கையில் வரும் ஒரு வித நளின அசைவு மறக்க முடியாதது.

ஊரறிந்தவரை அவர் யாரிடமும் சங்கீதத்தை முறைப்படி கற்றவரல்ல. அது கடவுளின் கொடை என்று பலரும் கூறிக் கொள்வர். அந்தியேட்டியில் சுண்ணப்பாடல் பாடுகின்ற தருணங்களில் ராகமாலிகை செய்யும் அவரின் பாணியை இரசிக்காதவர்கள் யாருமில்லை. பிரலாபப் பாடல்களைப் பாடும் தருணங்களில் வி.வி.வரைமுத்துவின் மயான காண்டம்மனத்திடை விரிந்து காட்சியாய் வரும்.

மரண ஊர்வலங்களில் முகத்தாரும் பரத்தாரும் ஒங்கி ஒலிக்கும் குரலில் மாறி மாறித் திருவாசகப் பாடல்களைப் பாடும் போது கூட இராகங்கள் பிசிறுவதில்லை. இறந்துபட்டவர் எத்தகையவராயினும் அவர்களின் பாடல்களால் புனித ஆன்மாக்களாக மாறிவிடுவார். இதுதான் அவர்களின் பாடலுக்கான அந்தஸ்து.

முகத்தார் மரணவீட்டில் பாடுபவர் என்பதால் ஊரில் அவரை யாரும் நிராகரிக்கவில்லை. கோயில்களில் நடைபெறும் கிரியைகளில் கூட இவர் ஒரு ஓதுவார்தான். சங்கீதத்தில் தேர்ந்தவர்களோடு சமதையாக இருந்து தேவார திருவாசக புராணப்பாடல்களை முற்றோதுவார்.

“அறுவான் என்னை விட்டிட்டுப் போறான். நான் இனி என்ன செய்யப்போறன். குரலடங்கிப் போய் போறான். இனி எப்ப அவன்ரை பாட்டைக் கேக்கிறது. தான் வித்துவான் இல்லையெண்டாலும் மூண்டு பெட்டையனையும் சங்கீதத்திலை பட்டம் எடுக்க வைச்சிட்டான். மூத்தவளின்ரை பிரியன் கூட இந்தியா வரை புகழுள்ள சங்கீதக்காரன்... பொடியன் ஒரு ரேடியோ நிகழ்ச்சித் தொகுப்பு வேலை செய்யிறவன். எல்லாம் இருந்தும் என்ன பிரியோசனம். அவன் ஏமாத்தத்தோடைதான் போறான்... நான் என்ன செய்ய... விட்டாங்களே விடாப் பிடியா நிக்கிறாங்கள்... “ஸ்ரேற்றஸ்” வேணுமாம்... “ஸ்ரேற்றஸ்”... இந்தக் கோதாரிதான் “ஸ்ரேற்றஸ்” எண்டால்?...”

பரத்தார் கொதித்துக் கொண்டே சொன்னார். அவரின் கொதிப்பு உள்ளத்தில் எரிமலையாய்க் கனன்றது.

தந்தையின் நண்பன் என்பதைவிட ஒரு சித்தப்பன் ஸ்தானத்தில் நடந்தவர் பரத்தார். அவரின் கொதிப்பு நியாயமானதுதான். உள்ளூர் மேடைகளில் அவர்கள் இருவரும் பாடிய தருணங்களில் ஒருவர் மாறி ஒருவர் “ஹார்மோனியம்” மீட்டுவார்கள். மூத்தபெண்பிள்ளைகள் இரண்டு பேருக்கும் அழகான பாவாடை சட்டை போட்டு அரங்கிலே இருத்திப் பாட வைத்து அழகு பார்த்தார்கள். அப்படி அழகுபார்த்த பெண்பிள்ளைகளின் ஒவ்வொரு முன்னேற்றத்திலும் முகத் தாரோடு பரத்தாரும் இருந்தார்.

“மூத்த பெட்டையன் ரண்டுபேரும் உப்பிடிப் பேசுவானள் எண்டு நான் கனவிலையும் நினைக்கேல்லை. இப்ப அவைக்கு வசதி, புகழ் வந்திட்டுது. அந்த நேரம் அவன் பாவி செத்தவீட்டிலை அந்தியேட்டிலை பாடி வாங்கின கொஞ்ச கொஞ்ச காசிலைதான் உவேன்றை படிப்புகளை பார்த்தான். கஷ்டப்பட்டு கூலிவேலை செய்து சாப்பாடு போட்டான். அவ்வளவு லட்சியம் அவனுக்கு. உதுகள் எல்லாத்தையும் மறந்து போட்டுதுகள். தெருவில்லை பாடக் கூடாதாம்... அது தகப்பன்னை கௌரவத்தை குறைச்சுப்போடுமாம்... வெளியாக்கள் வருவினமாம் தங்களை ஒரு மாதிரி நினைப்பினமாம்... அதுகள் பழைய முறையளாம்...”

எல்லாவற்றையும் பழையது பழையது என்று நிராகரித்துவிட்டு புதியதைக் கூட புத்திசாலித் தனமாக ஏற்பதாக பாசாங்கு செய்கின்ற ஒரு அரைவேக்காட்டு நிலையின் பிரதிநிதிகளாக இருக்கும் முகத்தாரின் பிள்ளைகள் குறித்த பரத்தாரின் சினம் வெளிப்பட்டது.

அவமானப்பட்ட அந்தத் தருணம் நானாகவிருந்தால் இந்த இடத்திலை தொடர்ந்து நின்றிருக்க மாட்டன். பரத்தார் பாவம் நண்பனின் பாசத்தில் கட்டுண்டு தலைகவிழ்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தார்.

முகத்தாரின் உடல் காரில் ஏற்றப்பட்டவேளை சீன வெடிகள் சிதறின. “பாண்ட்” குழுவினர் அறையத் தொடங்கினர். அந்தியகால சேவை வாகனம் மெதுவாய் உருளத் தொடங்கியது. உறவுகளின் கூக்குரலின் நடுவே “தொல்லையிரும் பிறவி துழும் தலை நீக்கி அல்லல்...” என்று பரத்தார் குரலெடுத்து கண்ணீரோடு அமுதமுது பாடத்தொடங்கினார்.

“மாமா... நிற்பாட்டுங்கோ... உது வேண்டாம்... கவலையெண்டால் அமுங்கோ. பாடவேண்டாம் “பாண்ட்” இருக்கு. பறைமேளம் கூட நாங்கள் பிடிக்கேல்லை. மரியாதையா போகட்டும் அப்பா... உள்ளூக்கை கிரியை நடக்கேக்கை பாடினீங்கள் தானே. வேணுமெண்டால் அந்தியேட்டிக்குப் பாடலாம் நிப்பாட்டுங்கோ...”

பரத்தார் இடிந்து போனார். அவமானம். ஏமாற்றம். தோல்வி. இவற்றில் எது இது...? புரியவில்லை அவருக்கு.

“பிள்ளையன் இப்பநான் காசுக்குப் பாட வரயில்லை. கொப்பன் எனக்குச் சொல்லி வைச்சிருக்கிறான். நான் முன்னஞ் செத்தால் தான் பாடுவன் எண்டும், தான் முன்னஞ் செத்தால் நான் பாடவேணுமெண்டு நான் என்ன செய்ய...”

ஒங்கி அமுதுகொண்டே கேட்டார் பரத்தார்.

“நிற்பாட்டுங்கோ...”

ஒரு சொல்லில் யாவும் முடிவானது.

அப்போது தலைகவிழ்ந்தவர் தான். காரின் கண்ணாடி வழியே நண்பனைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கொண்டு நடக்கின்றார்.

இடுகாட்டின் வாயிலில் “பாண்ட்” நிசப்தமானது சோடாப் போத்தல்கள் மூடிதிறக்கப்பட்டன. கொள்ளிக்குடம் உடைத்துக் கொள்ளி வைத்தாயிற்று. வந்தவர்களும் உறவுகளும் படிப்படியாய் கலைந்தனர். பிணம் சுடுபவர்கள் தயாராகின்றனர். பரத்தார் இடுகாட்டு நிழல் மண்டபத்தில் கைகூப்பியபடி தன்நண்பனை வளர்த்தியிருந்த சிதையை பார்த்தபடி இருக்கிறார். திருவாசக வரிகள் மிக ஒடுங்கிய ஸ்தாயியில் கேட்கின்றன.

தமிழ் திரைப்படப் பாடலாசிரியர்கள்...

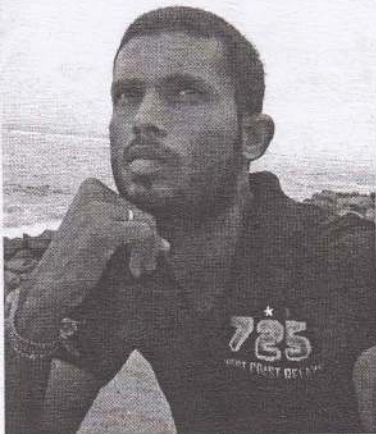
பேசும் சொற்களில் இசையைக் கூட்டிக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவது பாடலாகும். இப்பாடல் வகைகளில் மக்கள் பெரிதும் விரும்புகின்ற வடிவமாக திரைப்படங்கள் காணப்படுகின்றன. இப்பாடல்கள் சொல்லின்பம், பொருளினிப்பத்தோடு இசை இனிப்பத்தையும் சேர்த்து அளிக்கின்றன. இவ்வாறான திரையிசைப்பாடல்கள் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலோடு இரண்டறக்கலந்த நிலையிலேயே காணப்படுகின்றன.

பிறந்தநாள் நிகழ்வு, திருமண வைபவம், பூப்புனித நீராட்டு விழா என அனைத்து நிகழ்வுகளிலும் சினிமாப்பாடல்கள் தவிர்க்க முடியாத தொன்றாகவே காணப்படுகின்றன. கோவில் திருவிழாக்களில் வாசிக்கப் படுகின்ற நாதசுரங்களின் நாதமாகவும் சினிமாப்பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. எமது பிரதேசப் பாடசாலை இல்ல மெய்வல்லுநர் போட்டி இடைவேளை நிகழ்வுகளில் கூட திரையிசைப்பாடல்களுக்கு ஆடி அசைவுகளைக் காட்டி மகிழ்கின்றனர். சினிமாப்பாடல்களை ஆய்வு செய்து எண்ணற்றோர் கலாநிதிப்பட்டங்களைப் பெற்றிருப்பதும் நோக்கத் தக்கது. தீவிர இலக்கிய விமர்சகர்கள் தொடக்கம் பட்டிமன்ற பேச்சாளர் வரை சினிமாப்பாடல்கள் பற்றிப் பேசுவது இயல்பாகிவிட்டது. சினிமாப் பாடல்களை ஒளிபரப்பவென தனி அலைவரிசைகளே இயங்கிக் கொண்டிருப்பதும், பாடல்களை கேட்டு மகிழ்வதும், சினிமாப்பாட்டுப் புத்தகங்களை வாங்கிப் படிப்பதும், கைபேசிகளில் ஒலிக்கவிடுவதும் சினிமாப்பாடல்கள் மக்களிடையே பெற்றிருக்கின்ற பெறுமானத்தையே வெளிக்காட்டி நிற்கின்றது.

“Lyric” என்ற சொல் Lyre என்ற கிரேக்க சொல்லிருந்து பிறந்ததாகவே காணப்படுகின்றது. Lyre என்பது ஓர் மேற்கத்தேய இசைக்கருவியாகும். ஏழு நரம்புகளையுடைய இவ் இசைக்கருவியால் இசைத்துப் பாடப்பட்ட பாடலே lyric எனப்பாடலாயிற்று.

As We Cry We Sing
and ringing the sentiment in you
and you in me...

இதுவே 2300 வருடங்களுக்கு முன்பு கிரேக்கத்தில் பாடப்பட்ட முதல் இசைப்பாடல் என ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. இற்றைக்கு 2000 ஆண்டு பழமை வாய்ந்த தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தனித்துவத்தோடு வலம் வரும் நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் பாடலாசிரியர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். இவர்களை கவிஞர்களாகப் பார்ப்பது அரிதாகவே உள்ளது.

தமிழ் சினிமாவில் எண்ணற்ற பாடலாசிரியர்கள் காலாதிக்காலம் உலா வந்த வண்ணமே உள்ளனர். அவர் களில் உயிர்த்துடிப்புள்ள பாடல்களைப் புனைந்த ஆளுமைமிக்க பாடலாசிரியர்களைப் பற்றி நோக்குவதாகவே இக்கட்டுரை அமையப் பெற்றது.

1. பாவநாசம் சிவன்

கர்நாடக சங்கீத உலகில் மாமேதையாக மதிக்கப்படும் பாவநாசம் சிவன் சினிமாவுக்காக ஏராளமான பாடல்களை எழுதியுள்ளார். தஞ்சை மாவட்டம் "பொலகம்" என்ற ஊரில் 1890 இல் பிறந்த இவரது இயற்பெயர் ராமய்யா என்பதாகும். தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள பாவநாசம் என்ற ஊருக்கு சென்ற பின் பாவநாசம் சிவன் என புனைபெயரிட்டுக் கொண்டார். 1934 இல் "சீதா கல்யாணம்" என்ற திரைப்படத்திற்கு முதற்பாடலை எழுதினார். சாஸ்திரியப் புலமையோடு இவர் இயற்றிய பாடல்கள் இன்றளவும் பிரசித்தி குறையாமல் விளங்குகின்றன. இரண்டாவது உழவில் குழைவுறும் மண் போல எளிய நடைக்கு திரையிசையை இட்டுச் சென்றவர் இவரே. "நான் நடிக்வேண்டுமானால் சிவன் எழுத வேண்டும்" என தியாகராஜ பாகவதர் நிபந்தனை போடுமளவுக்கு நட்சத்திர அந்தஸ்துப் பெற்றவர். தமிழ்ப் புலமையால் அந்தஸ்துப் பெறுவது அக்காலத்தில் சாத்தியப் பட்டிருக்கின்றது.

பூமியில் மானிட ஜென்ம மடைந்துமோர்
புண்ணியம் இன்றி விலங்குகள் போல்...

காமமும் கோபமும் உள்ளம் நிரம்பவே
காலமும் செல்ல மடிந்திடுமோ...

(படம் - அசோக்குமார்)

என்றவாறு மானிட ஜென்மம் பூமியில் வாழும் மடமற்ற வாழ்வியலைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

மன்மத லீலையை வென்றார் உண்டோ...?

இப்பாடலின் ஒற்றை வரிக்கு நிகர்த்த பொருளை வேறொரு பாடல் பெற்றிருக்கிறதா? என்னுமளவுக்கு திரையிசையைப் பட்டி தொட்டி யெல்லாம் பிரபலப்படுத்தியவர் சிவனே.

நின் மதி வதனமும்

நின்மதி வதனமும் - நீள் விழியும் கண்டு

என் மதி மயங்கினேன் நான்.

(படம் - ஹரிதாஸ்)

என சந்தங் கொண்ட பாடலூடே மக்கள் மனங்களில் சொந்தங்கொண்டாடியுள்ளார்.

தாயிற் சிறந்த கோவிலு மில்லை தந்தை சொல்மிக்க மந்திர மில்லை என்ற யதார்த்த வாழ்வியலை தனது பாடலுக்கூடாக அழகுற சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார் பாவ நாசம் சிவன்.

அன்னையும் தந்தையும் தானே பாரில்
அண்ட சராசரம் கண் கண்ட தெய்வம்
அன்னையும் தந்தையும் தானே

நாயுடன் தந்தையின் பாதம் - என்றும்
தலை வணங்காதவன் நான் தவறாமல்
கோவில் சென்று என்ன காண்பான்
நந்த கோபாலன் வேண்டும் வரம் தருவானோ...?

பொன்னுடல் பொருள் பூமி பெண்டிர்
புத்திரரும் புகழ் இத்தனை வாழ்வம்

அன்னை பிதா இன்றி ஏதோ...?

(படம் - ஹரிதாஸ்)

அறியாமை இருளில் அகப்பட்ட சமூகத்தை இறைசிந்தனையின்பாற் கொண்டு சென்று வாழ்வில் ஏற்றம் பெற வைக்கும் முயற்சிகளையும் தனது பாடல்களுக்கூடாக மேற்கொண்டுள்ளார்.

சொப்பன வாழ்வில் மகிழ்ந்து
சுப்ரமணிய சாயி உனை மறந்து அந்தோ
அந்ந பண்பேய் பிடித்து அறிவிழந்து
அன்பர்களைப் புகழ்வார்

நாவால் பொய் மொழிவார்
பொருள் விரும்பி
நாவால் பொய் மொழிவார்

தனது வாழ்நாள் எல்லாம்
உந்தன் நாமமதை ஒரு பொருளும்
பாவனை செய்நறியார்.

(படம் - சிவகவி)

பெண்களின் அழகை சொற்களை லாவகமான முறையில் கையாண்டு வெளிப் படுத்தியுள்ளார்.

வதனமே சந்திர பிம்பமோ
மலர்ந்த சரோஜமோ

ஆரணம் போல் நீள் விழியோ
மகூர கானமோ

மின்றும் முகமே கொடியிடையாள்
 சின்னமும் மட்ப்பிடி நடையாள்
 புன்னகை தவழ் பூங்கொடியாள்
 புவன சந்திரியோ

(படம் - சிவகவி)

இறைவனைப் பாடலுக்கூடாக அர்ச்சித்
 திருப்பது ஆன்மாவை தொடும் வகையிலே
 அமைந்துள்ளது.

தீன கருணாகரணை நடராஜா
 நீல கண்டனே

உன் சிருள் புகழ்நகர பணியும் என்னையும்
 இரங்கி சிருளும்

மெளன குருவே கருணை
 ஏனையாண்ட நீல கண்டனே

(படம் - திருநீலகண்டர்)

சாஸ்திரிய சங்கீத சாம்ராஜ்யத்தில்
 சக்கரவர்த்தியாகத் திகழும் பாவநாசம் சிவன்
 எண்ணற்ற பாடல்களை தமிழ் சினிமாவுக்கு
 தந்திருக்கின்றார். காலம்கடந்தும் உயிர்ப்போடு
 உலாவுகின்ற பல பாடல்கள் அவரது புகழை
 வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

உணைக்கண்டு மயங்காத பேர்களுண்டோ
 (அசோக்குமார்)

மனமே கணமும் மறவாதே
 (சாவித்திரி)

சும்மா மனங் கனிங்கு
 (சிவகவி)

ராத்தே உனக்கு கோபம் ஆகாதே
 (சிந்தாமணி)

போன்ற அற்புதமான சொற்படிமங்
 களை அகம் குளிர்மாறு அள்ளி வீசியுள்ளார்.
 தமிழ்த்திரையுலகம் உள்ளவரை அன்னாரின்
 புகழ் கமழும் என்பதில் யாதொரு ஐயமும்
 தேவையில்லை.

2. உடுமலை நாராயண கவி

தமிழ்த்திரைப்படப் பாடலாசிரியரும்
 நாடக எழுத்தாளருமாகிய உடுமலை நாராயண
 கவி கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் உடுமலைப்
 பேட்டை என்ற ஊரில் 1899 இல் பிறந்தார்.
 இவரது இயற்பெயர் நாராயணசாமி என்பதாகும்.
 1933 இல் திரைப்படங்களுக்குப் பாடல்கள் எழுத
 ஆரம்பித்த பின் நாராயணகவி என புனை
 பெயரிட்டுக் கொண்டார். “சந்திர மோகனா”
 என்ற திரைப்படத்திற்கு முதற்பாடலை
 எழுதினார். தமிழ்த் திரைப்படத்தில் அறிவைப்
 புகுத்தி மக்களை பண்பட வைத்து நல்ல
 செய்திகளை மட்டுமே பாடலுக்கூடாக எடுத்துக்

உடுமலை நாராயண கவி

கூறி உலகை உயர்த்தப்பாடுபட்டவர் நாராயண
 கவி இதனாலேயே “புகுத்தறிவுக் கவிராயர்” என
 மக்களால் அமைக்கப்படலானார்.

புகுத்தறிவுச் சிந்தனையைத் தனது
 பாடலுக்கூடாக வெளிப்படுத்திய பெருமை
 நாராயண கவியையே சாரும்.

பட்சி ஜாதி நீங்க எங்க
 பகுத்தறிவாளரைப் பாக்காதிங்க
 பட்சமாயிருங்க பகிரங்குண்டு வாழுங்க
 பழக்கத்தை மாத்தாதிங்க.

(படம் - பராசக்தி)

நாட்டிற்கு சுதந்திரம் கிடைத்தும்
 வாழ்வில் சுதந்திரம் கிடைக்காமையினை தனது
 பாடல் வரிகளில் நாராயணகவி பதிவு
 செய்துள்ளார்.

சுதந்திரம் வந்ததுண்டு
 சொல்லாதிங்க சொல்லி
 சும்மா சும்மா வெறும் வாயை
 மெல்லாதிங்க

(படம் - மணமகள்)

உலகில் என்னதான் மாற்றங்கள்
 ஏற்படினும் அனைத்து செயற்பாடுகளும்
 பணத்திற்குப் பின்னாலேயே நடைபெற்றுக்
 கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நாராயணகவி
 தனது பாடல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தேசம் ஞானம் கல்வி ஈசன் பூசை எல்லாம்
 காசு மூன் செல்லாதடி குதம்பாய்
 ஈசனும் ஈசனார் பூசையும் தேசத்தில்
 காசுக்குப் பின்னாலே குதம்பாய்

(படம் - பராசக்தி)

உலகமயமாதலை தனது பாடல்களின்
 கருவாக்கி கருத்துச் செறிவுள்ள பாடல்களை
 வழங்கியுள்ளார்.

மழை வரும் என்றே மந்திரம் ஜெபிச்சு
அந்தக் காலம் அது அந்தக்காலம்

மழையைப் பொழிய வைக்கவே
எந்திரம் வந்தது இந்தக் காலம்

(படம் - நல்லதம்பி)

காசிக்குப் போனா கருவுண்டாகுமென்ற
காலம் மாறிப் போச்சு - இப்போ
உசியைப் போட்டா உண்டாகுமென்ற
உண்மை தெரிஞ்சு போச்சு

(படம் - டாக்டர் சாவித்திரி)

இந்தப் பூமியை புதிப்பித்துக் கொண்டிருக்கின்ற விடயங்கள் இரண்டு, ஒன்று காதல் இன்னொன்று உழைப்பு. அந்தக்காதலையும் உழைப்பையும் தனது பாடல்களில் இனிமை ததும்ப அலங்கரித்துள்ளார் நாராயண கவி.

ஆகாய வீதியில் அழகான வெண்ணிலா
அலங்காரத் தாரகையோடு அசைந்தூஞ்சல் ஆடுதே
ஆனந்தம் தேடுதே

(படம் - மஞ்சள் மகிமை)

ஆடிப்பாடி வேலை செய்தால் அலுப்பிருக்காது
அதில் ஆனந்தம் பெண்ணும் சேராவிட்டால்
அழகிருக்காது

(படம் - எங்கள் வீட்டுமகாலட்சுமி)

அன்பாலே தேடி என் அறிவுச் செல்வம் தாங்கம்
அம்புலியின் மீது நான் அணி பெரும் ஓரங்கம்

இன்பம் தரும் தேன் நிலவு
இதற்குண்டோ ஆனந்தம்

ஏகாந்த வேளை வெட்கம் ஏனோ
வா என் பக்கம்

(படம் - தெய்வப்பிறவி)

பொன்னாள் இசுபோலே வருமா இனிமேல்
முன்னாள் வந்தது எத்தனையோ நன்னாள் - ஆ ஆ...
முன்னாள் வந்தது எத்தனையோ நன்னாள்திலே
நல்ல பொன்னாள் இசுபோலே வருமா இனிமேல்

(படம் - பூம்புகார்)

இவ்வாறான காலத்தால் அழியாத பல பாடல்களை தந்து சமஸ்கிருதச் சொல்லலங்காரநடையிலிருந்து தமிழ்த்திரையிசைப்பாடல்களை மீட்டெடுத்து மக்களிடையே காணப்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகளை தனது பல பாடல்களின் கருவாக்கி சொல்லோவியமாக்கிய உடு மலை நாராயண கவியின் புகழ் உலகுள் எவரை நிலைத்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

3. தஞ்சை ராமையா தாள்

தமிழகக் கவிஞரும் தமிழ்த்திரைப் பாடலாசிரியரும் திரைப்பட வசனகர்த்தாவுமாகிய தஞ்சை ராமையாதாள் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் 1914 இல் பிறந்தார். தஞ்சையில்

பிறந்ததனால் தஞ்சை ராமையாதாள் என பெயரிட்டுக் கொண்டார். “வச்சேன்னா வச்சது அன் பள்ளி” என்ற தனது முதல் பாடலை “ஆயிரம் தலை வாங்கிய அபூர்வ சிந்தாமணி” எனும் திரைப்படத்திற்கு எழுதி தமிழ்த்திரையுலகிற்கு அறிமுகமானார். பாமரர்களும் இரசிக்குமாறு எளிமையான பாடல்கள் மூலம் சமுதாயத் தத்துவக் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறிய பெருமை ராமையா தாஸையே சாரும். இவரது பாட்டுமூலம் வேகத்தை கண்டு அதிசயித்த நடிகர் எம்.ஜி.ஆர் இவரை “எக்ஸ்பிரஸ் கவிஞர்” என்று அழைத்து மகிழ்ந்தார்.

காதலையும் வானத்து வெண்ணிலவையும் பாடாத கவிஞர்கள் மண்ணிடையே யில்லை. ராமையாதாள் காதலை அழகிய ஓவியமொப்ப தனது பாடல்களுக்கூடாக காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

வா கலாப மயிலே
ஓடி நீ வா கலாப மயிலே
வந்தே கனியமுதம் நந்தே
மகிழ்ந்திடவே
வா கலாப மயிலே

(படம் - காத்தவராயன்)

சமயக் கருத்துக்களை முன்னிறுத்தி காதல் உணர்வுகளை அழகுற தனது பாடல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

பிருந்தாவனமும் நந்தகுமாரனும் யாவருக்கும்
பொருச் செல்வ மன்றோ...?

ஏனோ ராதா இந்த பொறாமை...?
யார் தான் அழகால் மயங்காதவரோ...?

புல்லாங்குழலிசை இனிமையினாலை
உள்ளம் ஐயிலென குள்ளாதா...?

ராகத்திலே அஹுராக மேவினால்
ஐகமே உல்தசலில் ஆடாதா...?

(படம்-மிஸ்ஸியம்மா)

கண வன் மனைவிக் கிடையிலான
ஊடலை வெண்ணிலாவை அழைத்து வெளிப்
படுத்தியுள்ளார்.

வாராயோ வெண்ணிலாவே கேளாயோ எங்கள் கதையே
அகம்பாவம் கொண்ட சதியால் அறிவால் உயர்ந்தும் பதி நான்
சதிபதி விசேராத மிகவே சிதைந்தது இதந்தரும் வாழ்வே
வாராயோ வெண்ணிலாவே கேளாயோ எங்கள் கதையே

(படம்-மிஸ்ஸியம்மா)

மக்களை ஏமாற்றி வாழ்வியல் நடத்தும்
மாந்தரை முன்னிலைப்படுத்தி நாட்டு நடப்புக்குப்
பொருத்தமான பல பாடல்களை தஞ்சை
ராமையாதாஸ் வழங்கியுள்ளார்.

எத்தனை காலந்தான் ஏமாற்றுவார்
இந்த நாட்டிலே - இன்னும்

எத்தனை காலந்தான் ஏமாற்றுவார்
இந்த நாட்டிலே சொந்த நாட்டிலே நம் நாட்டிலே

சத்தியம் தவறாத உத்தமன் போலவே நடக்கிறார்
சமயம் பார்த்துப் பல வகையிலும் கொள்ளை அடிக்கிறார்.

(படம்-மலைக்கள்ளன்)

தமிழ்ப் பெண்மைக்கான பண்பாட்டுடன்
தங்கை இல்லற இன்பம் காணவேண்டுமெனக்
கருதும் அண்ணனின் அறிவுரைகளை அழகான
பாடலொன்றில் தஞ்சை ராமையாதாஸ் வெளிப்
படுத்தியுள்ளார். இன்றுவரை வானொலியில்
ஜீவித்ததோடு ஒலிக்கும் பழைய பாடல்களில்
இதுவும் ஒன்றாகும்.

புதலின் வீட்டில் வாழப்போகும் பெண்ணே
நங்கச்சி கண்ணே சில
புத்திமதிகள் சொல்லுறன் கேளு முன்னே

அரசன் வீட்டுப் பெண்ணாக இருந்தாலும் - அம்மா
அகந்தை கொள்ளக் கூடாது எந்நாளும்
மாமனாரை மாமியாரை மதிக்கணும் - உன்னை
மாலையிட்ட கணவனையே சூதிக்கணும்

மேலாண்மை இல்லாத சுதந்திரமான
வேளாண்மைத் தொழில் பற்றி பல பாடல்கள்
திரையிசையில் ஒலித்துள்ளன. விவசாயத்தின்
பெருமையூடாக பன்முக்கக் கருத்துக்களை
விதைத்துள்ளன.

நல்ல நல்ல நிலம் பார்த்து நாளும் விதைவிதைக்கணும்
நாட்டு மக்கள் மனங்களிலே நானாயத்தை வளர்க்கணும்

பார் முழுவதும் மனிதகுலப் பண்புகளை விதைத்து
பாமரர்கள் நெஞ்சத்திலே புகுத்திவை வளர்த்து
போர்முறையை கொண்டவர்க்கு
நேர்முறையை விதைத்து...

(படம்-விவசாயி)

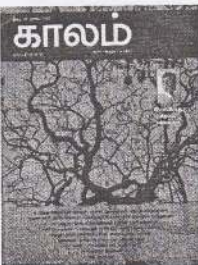
என்றவாறாக கருத்து விளைச்சல்
களை ஏற்படுத்தும் வீரியமான விதைகளை தூவி
மானுடப் பயிர் வளர நற்பணி செய்துள்ளார்.

- மயக்கும் மாலைப் பொழுதே நீ போ போ
(குலேப காவலி)
- கல்யாண சமையல் சாதம் (மாஜாபஜார்)
- அழைக்காதே நினைக்காதே அவைதனிலே
(மணாளனே மங்கையின் பாக்கியம்)
- வாங்க மச்சான் வாங்க (மதுரை வீரன்)

போன்ற சிறப்பான பாடல்களை எழுதி
தமிழ்த்திரையுலகினை மேம்படுத்தியுள்ளார்
அர்த்த அடத்தி மிகுந்த பாடல்களின் தாயகமாக
தஞ்சை ராமையாதாஸ் திகழ்ந்துள்ளார். காலங்
கள் பல கடந்த பின்பும் நினைவுகளில் இனிக்கும்
ஒப்பற்ற பாடல்களை எழுதி தமிழர்களின் இதயத்
தில் நீங்காத இடத்தினைப் பெற்று விட்டார்.

(தொடரும்)

கூல் அறிமுகம்

“காலம்” சஞ்சிகையின் 42 ஆவது இதழ் தனக்கேயுரித்தான தனிச்சிறப்புகளுடன் வெளிவந்துள்ளது. சேரன், பா.அகிலன், நயீல், லீனா மணிமேகலை, தேவ அபிரா. சி.மோகன் ஆகியோரின் கவிதைகளும்; ஷோபாசக்தி, தாமரைச்செல்வி, லஷ்மி மணிவண்ணன், சி.மோகன், ரஃபேல் ஆகியோரின் சிறுகதைகளுடனும் “துப்பாக்கியும் கணையாழியும் புலம் பெயர் திரைப்பட வரலாற்றில் ஒரு மைக்கல்” பற்றி கருனாவும், “பிரசன்ன விதானகேயின் 'with you without you' பற்றி கலிஸ்தீனோ மிகுந்தனும் எழுதியிருக்கிறார்கள். கட்டுரைப்பகுதியை அ.முத்து லிங்கம், உதயனன், மு.புஷ்பராஜன், ஷாஜி, சச்சிதானந்தம் சுகிர்தராஜா, மணிவேலுப்பிள்ளை, கண்ணன், வெங்கட் ரமணன், நக்கீரன், ஆனந்த பிரசாத் ஆகியோர் அலங்கரித்துள்ளனர். நைஜீரியாவின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர் “சீனுவா அச்சுபே” பற்றிய அஞ்சலிக்குறிப்பை செல்வா கனகநாயகம் எழுதியுள்ளார். ஜெயமோகன், நாச்சில் நாடன் இயல்விருது சிறப்புப் பக்கங்களும், “பொடுபொடுத்த மழைத்தாத்தல் கிழக்கிலங்கை நாட்டார் காத்தற்பாடல்கள்”, “கரமசோவைப் பின்தொடரும் போது” ஆகிய நூல்கள் பற்றிய விமர்சனக் குறிப்பும் காலம் சஞ்சிகையில் இடம்பெற்றுள்ளன.

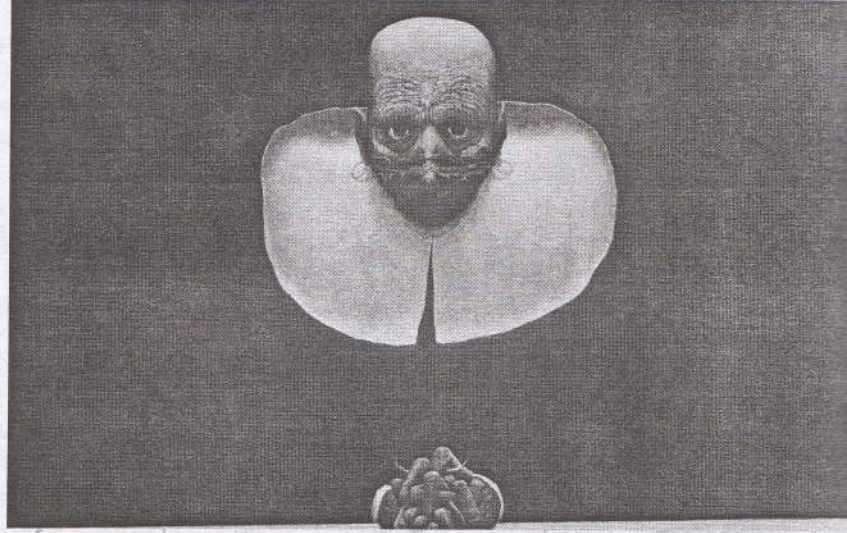
14 ண்டான் ஏற்றப்

பகுதியில் ஓட்டியிருந்த தில்லையரின்ர நோட்டீசுக்கு மேல ஆரோ கழிவோயில் ஊத்தின நியூசை அறிஞ்ச வுடனே தில்லையரின்ர மனிசிக்கு முகம் இருண்டு போச்சு. “கிலுசு கெட்ட மூதேசியள்... என்ர மனிசன் உதுகளுக் கு எவ்வளவு நல்லதைச் செய்தது? நன்றி கெட்டதுகள்... சந்நிதியான் எல்லாத்தையும் பாத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறான். கோதாரி விழுந்ததுகளின்ர கைரண்டும் குறண்டித்தான் போகும்” எண்டு தில்லையரின்ர மனிசி அரிசிமா வறுத்துக் கொண்டிருந்த அன்னாக் காளிடம் திட்டித் தீர்த்திச்சு. துத்திரதாரி ஆரெண்டு தில்லையருக்குச் தெரிஞ்சிருக்கும். நாலஞ்சு நோட்டீசில கழிவோயி லால மீசையும் கீறி விட்டிருந்த நியூஸ்தான் தில்லையருக்கு கடுப்பை உண்டாக்கினது. மனிசியின்ர கதையள காதில வாங்காதவர் போல கனத்த மெளனத்தோடு ஏதோ யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தார்.

“பங்கர் தில்லைநாதன்” எண்டா தெரியாத ஆக்களே வடமராட்சியில இல்ல. அந்தளவுக்கு ஆள் வலு பேமஸ். இப்ப “பங்கர்” எண்ட அடை மொழியை ஒருத்தரும் தில்லை நாதன் நிக்கேக்க சொல்லு நேல்ல. “பங்கர்” எண்டு கூப்பிட்டா மனிசனுக்கு பத்திக் கொண்டு வந்திடும். இண்டைக்கு வடமராட்சி மதில் சிவருகள் எல்லாத்திலயும் மனிசன்ர படந்தான் சிரிச்சுக்கொண்டு கும்பிட்டபடி நிக் குது. இந்தான் எலக்சனில நிக் குமெண்டு ஆராவது நினச்சுப் பார்த்திருப் பினமே? “பங்கர்

கழிவோயில்

— இ.சு.முரளிதரன் —

தில்லைநாதனின் வாழ்க்கையில் ஒரு பகுதியையாவது சொல்லாமல் எங்கட தேசத்து வரலாற்ற எழுதுறது வலு கஷ்டம்” எண்டு முந்தியொருக்கா வாசிகசாலைக் கூட்டத்தில விதானையார் பேசினது எனக்கு இப்பவும் நினைவிருக்கு.

கரணவாய் தெற்கு அந்திரான் பகுதியில போயிலத் தோட்டம் வைச்சிருந்த காத்தியேசுவின்ர கடசிப் பொடியன் தான் தில்லைநாதன். குஞ்சர்கடைச் சந்தியில இருந்து தெற்குப் பக்கம் போற ரோட்டு மண்டானுக்குப் போகுது. குஞ்சர்கடைச் சந்தியால தெற்கு போக சின்னச் சந்தையொண்டு வரும். அதக் கடந்து சோளங்கனுக்கு போறதுக்கு முன்னுக்குத் தான் அந்திரான் இருக்கு. போயிலக் காத்தியேசு நல்ல நேர்மையான மனிசன். ஊரில சின்னக் சோலி சுரட்டு எண்டாலும் தட்டிக்கேட்டு ஞாயம் சொல்ல வெளிக்கிட்டுடுவர். வாயை திறந்தா மனுநீதிச்சோழன் வம்சம் தான். சனத்துக்கு உதவுறதிலயும் ஆள் வலு விண்ணன்.

தில்லையர் ஏ.எல் வரைக்கும் படிச்சிட்டு சம்மா சுத்தித் திரிஞ்சார். படிக்கிற காலத்தில சப்பாணிக் கமலஹாசன் மாதிரி அப்பாவிப் பொடியன். திடீரென்று “ஆளவந்தான்” ரேஞ்சில மாறியிட்டார். வாசிகசாலையில எட்டாம், ஒன்பதாம் வகுப்புப் பொடியனுக்கு சமூகக்கல்வி படிப்பிக்கத் தொடங்கினார். அரசாங்கத்தின்ர சமூகக்கல்வி புத்தகமே பிழை எண்டும் சிங்களவன் எல்லாத்தையும் மர்த்திப் பொய் பொய்யா எழுதி வைச்சிருக்கிறான்

எண்டும் பொடியளுக்குச் சொல்லிக் குடுத்தார். எக்ஸாமில அவங்கட பொய்ய எழுதினாத்தான் “புல் மாக்ஸ்” போடுவாங்கள் எண்டும் தெளிவுபடுத்த பொடியளுக்கும் அவரிட்ட படிக்கிறதில ஒரு இன்ரெஸ்ட் வந்திடுத்து.

தில்லையரினர வித்தியாசமான சிந்தனையன் அந்த நேரத்தில எங்கட ஊருக்கை சரங்கட்டிக் கொண்டு திரிஞ்ச இயக்கப் பொடியளுக்கும் பிடிச்சப் போச்சு. தில்லையரும் தனர் “ரலி சைக்கிள்” இயக்கப் பொடியள ஏத்திக் கொண்டு திரியத் தொடங்கிற்றார். அந்திரான் சனங்கள் கனக்க கதையளச் சொல்லி காத்தியேசவினர வயித்தில புளியக் கரைச்சப் போட்டினம். மனிசன் நல்லாப் பயந்து போச்சு. உடனடியாத் தில்லையரை கொழும்புக்கு அனுப்பிப் போட்டுது. சனத்தினர் வாய் மட்டும் ஓயேல்ல. கொழும்பில நடந்த பெரிய பெரிய விநோதங்களுக்கு எல்லாம் தில்லையரினர மாஸர் பிளான்தான் காரணமெண்டு கதைச்சுத் திரிஞ்சுகள். தில்லையர் வெளிநாட்டுக்கு போக ரை பண்ணி ரண்டு மூண்டு தரம் பெயிலியராய் போச்சு. கொழும்பிலயும் தமிழ்ப்பொடியள பிடிக்கத் தொடங்கிற்றாங்கள். லொட்ஜ் காரரே மாட்டிவிட்டுட்டு பிறகு சனத்தட்ட காசை வாங்கி “பெரிய இடத்தில” குடுத்து எடுத்தும் விட்டாங்கள். லொட்ஜ் காரங்களுக்கு கொளுத்த வருமானம் கிடைச்சது. தேப்பனுக்கும் அறிவிக்காமல் ஒரு நாள் தில்லையர் ஊருக்கு வந்திட்டார்.

தில்லையர் வலு கலாதியாய்த்தான் ஊருக்கை வந்திறங்கினார். “கிளின் சேவ்” எடுத்து, “ஸ்ரைலா” தலை இழுத்திருந்தார். “பேப்பர் மாட்டின் சேட்” இன் பொக்கற்றுக்குள் வைச்சிருந்த ஆயிரம் ரூபாத்தான் “பளிச்” எண்டு தெரிஞ்சது. தில்லையர் கொழும்பால வந்ததில யிருந்து எல்லாச்சனமும் ஒரு வித மரியாதை யாகத்தான் நடந்தினம். பெரிசுகளும் எழும்பி நிண்டு கதைக்க தில்லையருக்கு புல்லரிச்சப் போச்சு. மரியாதைக்கான காரணத்தைக் கண்டு பிடிச்சாப் பிறகு அடிக்கடி பொடியளினர் காம்ப்புக்கு போய்வரத் தொடங்கிற்றார். அடத்தியான மிசையும் வளத்திட்டார். கார்த்தியேச அண்ணை எவ்வளவோ சொல்லிப் பாத்தும் தில்லையர் எதையுமே காதில வாங்கேல்ல. கடைசியில... என்னத்தையாவது செய்யட்டு மெண்டு காத்தியேசண்ணையும் விட்டுட்டார்.

ஜெகன் மாஸர் தான் வடமராட்சியில சனத்தைக் கொண்டு பங்கர் வெட்டுவிக்கிற திட்டத்துக்கு பொறுப்பாய் இருந்தவர். அந்தான்

தில்லையரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட சனத்தோட மூவ்பண்ண தில்லையர் தான் சரியெண்டு “பங்கர்” வெட்டுற பொறுப்பை தில்லையரிட்ட குடுத்திட்டார். விதானமாரைப் பிடிச்சு எல்லாத் தகவலையும் எடுத்து இருபது வயசில இருந்து நாப்பத்தைஞ்சு வயசு வரைக்குமான ஆம்பிளையளினர் “லிஸ்டர்” தயாரிச்சு, அந்த மாதிரி ஒரு ரைம்ரேபினும் போட்டு தில்லையர் வேலையத் தொடங்கினார். எங்கட பகுதி முழுக்க இயக்கத்துக்கு தேவையான எல்லா இடத்திலயும் பங்கர் ரெடி! அந்த ரைமில் பங்கர் தில்லைநாதன் எண்டு அவரைக் கூப்பிடுறதில எல்லாருக்கும் ஒரு “இது”.

“எனர காணிக்கை ஜி.பி.கே.எஃப் பனை தரிச்சவன். சிறீலங்கா ஆயி பனை தரிச்சவன். இயக்கப் பொடியளும் பனை தரிச்சவங்கள். ஆனா எனர காணிக்கை நான் பனை தரிக்க பொயிற் தரமாட்டியள்... நீயும் தில்லையனுந் தான் இப்ப எல்லாத்துக்கும் முதலாளிமா” எண்டு விதானயாரை ஏசிய தவராசாவை பொடியளட்ட போட்டுக் குடுத்து ரண்டு நாள் பங்கருக்குள் வைச்சதில இருந்து தில்லையரினர அடைமொழிக்கு அழுத்தம் கூடியிடுத்து.

ஆனையிறவு அடிபாட்டு ரைமில் தில்லையரிட்ட இயக்கம் பெரிய பொறுப் பொண்டை குடுத்திச்சு. பெட்டியில வாற “பொடிய” உரிய ஆக்களிட்ட ஒப்படைச்சு, வீர வணக்கக் கூட்டம் நடத்தி, ஊர்வலம் ஓழுங்கு செஞ்சு எள்ளங்குளத்துக்கு கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கோணும். ஆள் ரொம்ப “பிலியாய்” இருந்தது அந்த நேரத்தில தான்! அப்பவும் பங்கர் தில்லைநாதன் எண்டுதான் கூப்பிட்டினம். பெட்டித் தில்லைநாதன் எண்டு பேரை ஒருத்தரும்மாத்தேல்ல!

எங்கட ஊர் குச்சொழுங்கைகளில கூட “கடம்பன் வீதி”, “வின்சன் வீதி” எண்டு பேர்ப்பலகை நட்டிருந்திச்சு. இண்டைக்கு அந்தப்பேருகள் ஆருக்கும் நினைவிருக்குமோ தெரியாது. சந்தை தொடங்கி கொஞ்சத் தூரத்துக்கு பூநாறிச்செடிகள், ஆமணக்கு, வெள் பாவட்டை, இலந்தைமரங்கள் எல்லாம், பத்தையாய் வளர்ந்து கிடந்திச்சு. அநாதரவான நாய்களும் குட்டிகளும் அதுக்கை தான் படுத்திருக்கும். இயக்கப் பொடியள் கொண்டாடுகின்ற அந்தந்த தினங்கள் வரேக்க தில்லையர் ஊரில இருக்கிற இளம்பொடியளப் பிடிச்சு எல்லாத்தையும் “கிளின்” பண்ணி நிறக் கொடியள் எல்லாம் கட்டி விடுவார். இப்ப

செடியள வெட்ட ஆக்களில்லை. அடர்ந்து வளருது.

மண்டான் ஏற்றத்து ராச்யா அண்ணையினர் மேன் இயக்கத்துக்கு போன நாளில இருந்து தாய் மனிசி எத்தின தரம் மேனைப் பார்க்க “ரை” பண்ணிச்சு. ஒவ்வொரு “காம்பு”க்கும் முன்னால போய் நிண்டு கெஞ்சி, அழுதது. மூண்டு வரியமாய்க் காட்டவே இல்லை. பொடியன் ஆணையிறவு அட்ராக்கில முடிஞ்சது. தில்லையர் தான் “பொடி”யக் கொண்டு போனவர் பெட்டி இழைக்கயிறு போட்டுக் கட்டியிருந்திச்சு. பெட்டியத் திறக்க விடேல்ல. தாய்க்காரி கேளாத கேள்வியெல்லாம் கேட்டு குழறி அழத் தொடங்கிற்றுது. ஆவேசமாய் பிரதப் பெட்டியில தலையால அடிச்ச அடிச்ச அழ... பெட்டி விரிசல் விழுந்திருக்க வேணும். புழுத்த மணம் கிளம்பிச்சு. செத்த வீட்டுக்கு வந்த சனங்களெல்லாம் மூக்கைப் பொத்திக் கொண்டு தள்ளிப் போய்நிண்டு அழுதினம். அத்தர், ஓடிக்கலன், சென்ற எண்டு எல்லாத்தையும் தெளிச்சும் மணம் குறையேல்ல. பதறிப்போன தில்லையர் ஓடிப்போய் ராச்யா அண்ணையைக் கட்டிப் பிடிச்ச பிலத்த சத்தமாய்க் குழறி அழத் தொடங்கிற்றார். தாய் மனிசியே திகைச்சப் போய்ச்சு. செத்த வீட்டுக்கு வந்த சனங்கள் தாய் மனிசிக்கும், தில்லையருக்கும் எப்படி ஆறுதல் சொல்லுறது எண்டு தெரியாம உறைஞ்சு போய் நிற்க... தில்லையரோட வந்த பொடியன் நிலமையைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கி ஒரு மாதிரிப் பெட்டியத் தூக்கி வாகனத்தில வைச்சு எள்ளங்குளத்துக்கு ஊர்வலமாய்க் கொண்டு போய்ச் சேர்த்திட்டினம். அந்த சம்பவத்திற்கு பிறகு பங்கர் தில்லைநாதனில “அண்ணமார்” வைச்சிருந்த மரியாதை ஒரு படி கூட்டடுத்து எண்டு தான் சொல்ல வேணும்.

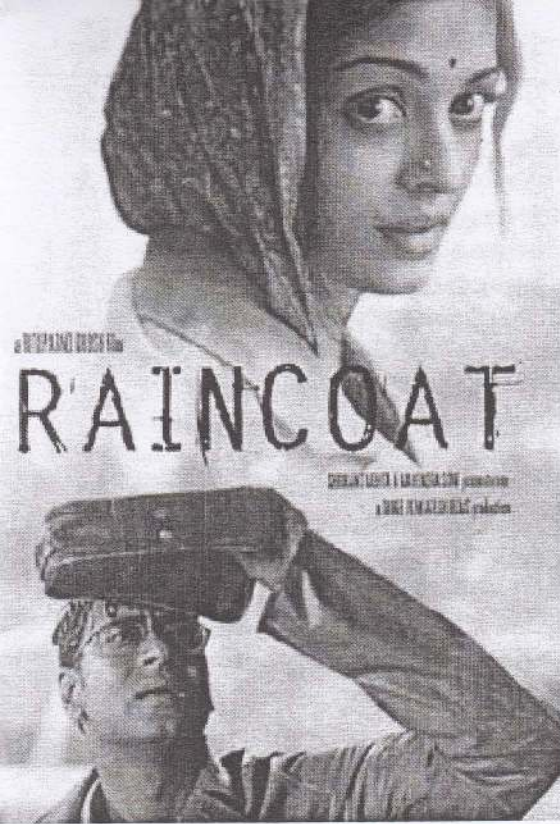
தொண்டர் ஆசிரியர்களுக்கு நிரந்தர நியமனம் எண்டு பேப்பரில் ஒரு லிஸ்த் வந்திச்சு. அதில தில்லைநாதனர் பேரும் இருந்திச்சு. பெரிய பள்ளிக் கூடமொண்டு கிடைக்க... ஆளுக்கு மூண்டு ரியூசனும் அமைஞ்சிடுத்து. நெல்லியடி ரியூசனில “கிளாக்” வேலை செய்த விமலாவைத் தான் லவ் பண்ணிக் கட்டினவர். கலியாணத்துக்கு பிறகு கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் இயக்கப் பொடியனோட தொடர்பை குறைச்சிட்டார். ஜெகன் மாஸூரின்ற வீரமரணத்துக்கு பிறகு முமுசாய் ஒதுங்கிற்றார். காலப்போக்கில அண்ணமாரும் வன்னிக்கு போட்டாங்கள்.

இண்டைக்கு எங்கட வீட்டு மதில்

நோட்டீஸில சில கிளின்சேவோட தில்லையர் கும்பிட்டபடி நிக்கிறார். பாக்கிஸ்தான் தீவிரவாதியைப் பார்த்து விஜயகாந்த் பேசுற பாணியில வீரத்தைக் கிளறி உசப்பேத்திற வசனங்களும் எழுதியிருக்கு. முந்தியொருநாள் இந்தநாள் நடுங்கின நடுக்கத்தை நீங்கள் பாத்திருக்க வேணும். ஆளினர் வீரத்தை அப்ப அறிஞ்சிருப்பீங்கள்.

அண்டைக்குப் புதன் கிழமை. இரவிரவாய் நாயன் குலைச்சுக் கொண்டேயிருந்திச்சு. விடிஞ்சா “ரவுண்டப்” எண்டு விளங்கியிடுத்து. காலம ஆறுமணிக்கு வீடுகளுக்கு வந்தவங்கள் ஒவ்வொரு வீட்டிலயும் தெரிஞ்செடுத்த சீவன்களிட்ட ஐ.சி யை வாங்கிக் கொண்டு, வெற்றியாட்டுக் கோயிலடிக்குப் போகச் சொன்னார்கள். விறுவிறு எண்டு எல்லாரும் கோயிலடிக்கு போட்டம். குளத்தைச் சுத்தியும்.. வைரவருக்கு பக்கத்திலயும் எங்கன இருத்தி விட்டாங்கள். பின்னேரம் அஞ்சுமணிமட்டும் அங்கதான்! தண்ணி, சாப்பாடு ஒண்டும் தரேல்ல. மத்தியானம் போல எங்கட ஊர்ப் பொடியன் தினைப்புலத்து தென்னை மரங்களில இருந்த இளனி. குரும்பை, தேங்காய் எல்லாத்தையும் பிடுங்கினதால கொஞ்சம் பசியாறினம். ஆலமரத்துக்கு கீழேயிருந்த தில்லையர், பிள்ளையாரையும் வைரவரையும் மாறிமாறிப் பார்த்தார். கையெடுத்துக் கும்பிட்டார். கைகளில நடுக்கம் தெரிஞ்சது. வாய்க்குள்ள ஏதேதோ வெல்லாம் முணுமுணுத்தார். தூரத்திலிருந்த தவராசா அடிக்கடி தில்லைரைப் பார்த்து பக்கத்தில இருந்த பரமநாதனுக்கு என்னவோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். பின்னேரம் அஞ்சு மணிபோல ஒவ்வொருத்தராய்க் கூப்பிட்டு ஐ.சியைத் திருப்பித் தந்தாங்கள். கோயிலைச் சுத்திக் கொண்டு வீட்டை போகச் சொல்லி ஓடர் போட்டினம். மேற்குப் பக்க மூலையில பவன் கவச வாகனமொண்டு நின்றது. அதுக்குள்ள தலையாட்டி இருக்கிறதை ஊக்கிக் முடிஞ்சது. தில்லையர் பயந்த மாதிரி எதுவுமே நடக்கேல்ல. பத்திரமாய் வீட்டை போய்ச் சேர்ந்திட்டார்.

இண்டைக்கு தில்லையர் வடமராட்சி மதிலுகளில சிரிச்சுக் கொண்டு நிக்கிறார். அவர் சேர்ந்திருக்கிற கட்சிக்கும் அவரின்ற முந்தின வாழ்க்கைக்கும் என்ன சம்பந்தமெண்டு ஒருத் தருக்கும் விளங்கேல்ல. எங்களுக்கேன் தேவையில்லாத கதை. இந்த “ரைம்” மண்டான் ஏற்றப் பகுதியில கழிவோயிலால மீசை கீறின ஆள் சவுக்காரம் போட்டு கையை நல்லாக் கழுவியிருக்கும். கழிவோயிலினர் பிசுபிசுப்பு கையை விட்டுப்போயிருக்குமோ என்னவோ தெரியேல்ல.

ரீதுபர்னோ கோஷின் 'றெயின் கோட்'

— அ.யேசுராசா

ரீதுபர்னோ கோஷ் நெறியாள்கை செய்த நுகுடாடு (மருதடைந்த மடகு), றெயின் கோட் (மழை அங்கி) ஆகிய மிரண்டு திரைப்படங்களைச் சில தினங்களின் முன்னர் பார்த்தேன். முதலாவது, தாகூரின் கதையைக் கொண்டமைந்த வங்காள மொழிப்படம்; இரண்டாவது, ஓ ஹென்றியின் 'The gift of the magi' என்ற ஆங்கிலக் கதையைத் தழுவி வந்தி மொழிப்படம். இரண்டுமே நன்றாக உருவாகக் கப்பட்டுள்ளன. காட்சிப்படுத்தல், பாத்திர உருவாக்கம், இசை, சீரான படத்தொகுப்பு என்பன இரண்டிலும் சிறப்புற அமைந்துள்ளன; நெறியாளரின் கலை மேதைமையை அவை வெளிக் காட்டுகின்றன. எனினும், றெயின் கோட் எனனைக் கூடுதலாகக்

கவர்ந்தது. காரணம், மற்றப் படத்தில் கதைப்பின்னல் சற்றுச் சிக்கல்தன்மை கொண்டதாயுள்ளபோது, இது தெளிவும் கூர்மையும் கொண்டு, ஆழ்ந்த உணர்வுச் சலனத்தை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளது. இப்படம் பற்றிய மனப்பதிவைப் பகிர விரும்புகிறேன்; இது, 30.05.2013 இல், தனது 50 ஆவது வயதில் காலமான ரீதுபர்னோ கோஷிற்குரிய எனது அஞ்சலியுமாகும்!

கதையையும் வசனங்களையும் ரீதுபர்னோ கோஷ் எழுதி உள்ளார். நீண்டநேர உரையாடல்களைக் கொண்டுள்ளபோதும், ஒன்றுடனொன்று பின்னிப் பிணைந்ததாய்க் கவித்துவம் நிறைந்த உணர்வுபூர்வமான உரையாடல்கள், ஈர்ப்பிணை ஏற்படுத்துகின்றன. நிறைவேறாத காதலைப் பற்றியதே இப்படம். தம் இயலுமைக்கு மீறிய தழுவின் நிர்ப்பந்தம் காரணமாக உறவுகள் உடைந்து போவதில், மனிதர்கள் துயரில் நசிபடுகின்றனர்; எனினும், மாறாத நேசமும் பரஸ்பர அக்கறையும் வேறொரு தழுவில் வெளிப்படுகின்றன. நிகழ் காலத்திலும் கடந்த காலத்தின் நினைவுகளிலுமாகக் கதை நகர்த்திச் செல்லப்படுகின்றது.

மனோஜ் பகல்பூரிலிருந்து கொல்கொத்தா செல்கிறான்; சணல் ஆலை வேலை இல்லாது போனதில், புதிய வியாபார முயற்சிக்கு நண்பர்களிடம் பணம் திரட்டுவதே அவனது நோக்கம் ; ஆறு வருடங்களின் முன் மணம்புரிந்து, கொல்கொத்தா வில் வாழும் தனது முன்னாள் காதலியைக் காணும் ஆசையும், அவனிடம் இருக்கிறது. ஆலோக் என்ற நண்பனுடன் தங்குகிறான்; ஆலோக்கின் மனைவியும் உதவியாக இருக்கிறான். காதலியைச் சந்திக்கும் மனோஜின் விருப்பத்தை ஆலோக் கோபமாக எதிர்த்தபோதும் (அவளை இழந்த துக்கத்தை நீ மறக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தானே, ஒரு படத்தை ஆறு தடவைகள் நண்பர்களெல்லாம் பார்த்தோம் என்பதை நினைவுபடுத்திக் கொள்ளு.), அவளின் பரிவான ஆதரவு காரணமாக ஏற்றுக்கொள்ள நேர்கிறது. மனோஜ் வெளியே செல்லும்வேளை மழை பெய்கிறது.; அவள் மழை அங்கியை அவனிடம் கொடுக்கிறான். ரிக்ஷாவில் சென்று நீர்ஜாவின் வீட்டின்முன் இறங்கி, அழைப்பு மணியை அவன் அழுத்துகிறான். அப்போது, பகல்பூரில் நீர்ஜாவின் வீட்டுக்கு முதன்முதலில் சென்று, வாசலில் நின்று கூப்பிட்டபோது, "பூட்டுத் திறக்குதில்லை - பக்கத்து மதிலால் ஏறி உள்ளே வா" என்று அவள் சொல்ல, அவன் மதிலில் ஏறுகிறான். உடனே அவள் வெளியில்வந்து, "இறங்கு... இறங்கு... இல்லையேல் பொலீசில் பிடித்துக்கொடுப்பேன்" என்று கேலி செய்தபடி நின்று நினைவுக்கு வருகிறது, யாரும்

வராததில் மறுபடியும் அழைப்பு மணியை அழுத்துகிறான். “நான் மனோஜ்... மன்னு... பகல் பூரிலிருந்து...” என்று உரத்துச் சொல்கிறான். ஒரு பெண் - நீர்ஜா - இடைவெளியால் பார்த்துவிட்டுக் கதவைத் திறக்கிறாள். நீண்டகாலத்தின் பின் ஒருவரை ஒருவர் காண்கின்றனர்; வியப்பு நிறைந்த கணங்கள்! ஹோலில் அவனை அமரச் செய்கிறாள். மழை அங்கியை அவனிடமிருந்து வாங்கியபடியே, “நீ மாறிவிட்டாய்... மெலிந்து கறுப்பாகிவிட்டாய். கன்னம் குழி விழுந்து... தலைமயிர் கொட்டுண்டு...” என்று மெதுவாகச் சொல்கிறாள்.

“உன்னைப்பற்றியும் எந்தத் தகவலும் இல்லை. ஆனால் இங்கே, ஒரு இராணியைப் போல ஆடம்பரமாக நீ வாழ்கிறாய்!” என்று சொல்கிறாள். ஹோல் எங்கும் உயர்தரமான தளபாடங்களும் வெவ்வேறு ஆடம்பரப் பொருள்களும் நெருக்கமாக. யன்னல்கள் எல்லாம் மூடியபடி; புழுக்கமாக இருக்கிறது... வெளிச்சமும் குறைவாக. மின்சார வெட்டு என்று சொல்கிறாள்; யன்னல்களைத் திறக்க அவள் விரும்பவில்லை. அழைப்பு மணி அடிக்கிறது; அவள் சும்மா இருக்கிறாள். மனோஜ் எழும்பி கதவைத் திறக்கச் செல்லத் தடுக்கிறாள். தேவையில்லாத பிரச்சினைகள் வரும் என்கிறாள்; இருவரைப் பற்றியும் தவறாகக் கருதுவார்கள் - உனக்கு இங்குள்ள வர்களைப் பற்றித் தெரியாது என்றும் சொல்கிறாள். தனது கணவன் அடிக்கடி வெளிநாடு செல்வதால் தான் தனிய இருப்பதாகவும், இரண்டு வேலையாளர்களும் சொல்லாமல் அடிக்கடி வெளியே சுற்றுவதாகவும் சொல்கிறாள். உயர் குடும்பத்தில் மணம் செய்ததால், ஆடம்பரத்தையும் தனிமையையும் தவிர்க்க முடியவில்லை என்றும் கூறுகிறாள். நீயும் கணவனுடன் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று வரலாமே என்று அவள்கேட்க, “விமானத்தின் பாத்ரூம் கதவு திறக்காவிடில் சிக்குப்பட்டுவிடுவேன் என்ற பயம்! ஆபத்தில் அழைக்க எனக்கு ஆங்கிலமும் தெரியாதே...! அதனால்தான்” என்கிறாள். அவன் அதைக் கேட்டுச் சிரிக்கிறான்! பின்னர் அவனைப்பற்றி விசாரிக்கிறாள். தொலைக்காட்சி நாடகத் தயாரிப்பு நிறுவனத்தைச் சொந்தமாக நடத்துவதாகச் சொல்கிறாள். “அது நல்லது” என்கிறாள்.

“திருமணம் செய்யவில்லையா?”

“அம்மா பெண் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.”

“அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்காமல் கட்டப்போகிறாயா?”

“திருமணத்துக்கு முன், நீயும் உன் கணவனைப் பார்க்கவில்லை!”

அவனுக்குப் பழைய காட்சி நினைவுக்கு வருகிறது...

***

இவனுடைய வீட்டுக்கு வந்தவள், இயலாமையுடன் அவனிடம் சொல்கிறாள் : “அவர்கள் இரண்டு நாளுக்கு முன்னர் திருமணம் பற்றி முடிவெடுத்துவிட்டனர். அடுத்த மாதம் கம்பனி அவருக்குக் காரகொடுக்குமாம். இந்தா பார் தீபாவளி அன்பளிப்பு! (வைரமோதிரத்தைக்காட்டுகிறாள்).

“கொஞ்சம் அவகாசம் கொடு. நானும் உனக்கு வைரமோதிரம் வாங்குவேன்... காருக்கு எனக்கும் லோண் கொடுப்பார்கள்... நானும் அவனைப்போல், ஆறடி உயரம்...” எனத் துயரத்துடன் கெஞ்சுகிறாள்.

***

“உனது மொபைலில் கதைத்தது யார்?”

“செக்ரெட்டரி” (உண்மையில் கதைத்தது ஆலோக்கின் மனைவி).

“கவர்ச்சியானவளா?”

“ஆம்.”

“திருமணம் செய்தவளா?”

“இல்லை!”

“இக்காலப் பெண்கள் பற்றிக் கவனம்.” - அவளின் குரலில் பொறாமையுடன் தெரிகிறது!

“வேலைக்காரர் இல்லையாதலால் சமையக்கவில்லை... சமைப்பது எப்படி என்பது எனக்கு மறந்தும் போய்விட்டது! வெளியே சென்று உனக்கு உணவு வாங்கி வருகிறேன்” என்று சொல்லி, அவனது மழை அங்கியை அணிந்துகொண்டே, “யன்னல்களைத் திறக்காதே... அழைப்பு மணி அடித்தால் கதவையும் திறக்காதே” என்றபடி வெளியே செல்கிறாள்.

அவன், பின்னாலுள்ள யன்னல்களைத் திறந்து விடுகிறான். தெருவில் நின்ற ஒருவர் இவனைக் கூப்பிட்டு, அவசரமாய்ப் பாத்ரூம் போகவேண்டும் எனக் கதவைத்

திறக்கும்படி கெஞ்சுகிறார்; தயங்கியபடி இரக்கத்தினால் திறக்கிறான். பாத்ருமிலிருந்து சிரமம் நீங்கி வந்து ஷோபாவில் வசதியாக அமர்பவர் வீட்டுச் சொந்தக்காரன் என்பது, தெரிய வருகிறது. “எப்போது அழைப்பு மணியை அடித்தாலும் கதவைத் திறப்பதே யில்லை; யன்னல்களும் மூடியபடி” எனச் சொல்லிவிட்டு, இவனைப் பற்றி விசாரிக்கிறார்; சொல்கிறான்.

“இப்போது இங்கு என்ன அக்கறை?”

“குறிப்பாக ஒன்றுமில்லை இப்போது!”

“அப்படியானால், ‘முன்பு’ அக்கறை இருந்தது! ‘நினைவுசூரவேண்டிய ஒரு தொடர்பு?’ என்று கேலியாகச் சிரித்தபடி கூறுகிறார்.

நாடகங்களுக்கும் திரைப் படப்பிடிப்பு களுக்கும் தளபாடங்களையும் பொருள்களையும் விநியோகிப்பவருக்கு, உப வாடகைக்கு அவர்கள் முன் ஹோலைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும், கணவனுக்கு வேலை பறிபோய்விட்டதால் கடன் நெருக்கடியில் அவன் மறைந்து திரிந்து - நள்ளிரவில் வீட்டுக்கு வருகிறான் என்பதையும், அவன் ஓர் ஏமாற்றுப் பேர்வழி என்பதையும் சொல்கிறார். பத்துமாத வாடகை பாக்கி உள்ளதாகவும், இரண்டு மாதங்களாக மின்சாரம் வெட்டப் பட்டுள்ளதாகவும் சொல்லி - இன்னும் இரண்டு தினங்களில் நீதிமன்ற ஆணை கிடைக்கும்; பொலீசார் வீட்டை உடைத்து அவர்களைத் தெருவில் விடுவார்கள் என்றும் கூறுகிறார். ‘பாக்கி’ வைத்திருப்பவர்களைத் தனக்குப் பிடிப்பதில்லை என்றும் சொல்கிறார்.

“உங்களுக்குப் பணம் கிடைத்தால்...?”

“ஆறு மாதத்தில் எழுபத்தொரு தரமாக இதைக் கேட்கிறேன்!”

“பாக்கி எவ்வளவு?”

“நாலாயிரப்படி பத்து மாதங்கள்... - நாற்பதாயிரம் ரூபா.”

“அவ்வளவு இல்லை.”

“எவ்வளவு இருக்கிறது?”

நண்பர்களிடம் உதவியாகப் பெற்ற 12,000 ரூபாவையும் கொடுக்கிறான்; மூன்று மாத வாடகைக்குரிய பற்றுச்சீட்டை அவர் எழுதிக் கொடுக்கிறார். அதை வாங்கியபடியே, “நீ உதவிசெய்ய வேண்டும். அவர்களை உடனே தெருவுக்கு விரட்டிவிடாதே!

கொஞ்சம் அவகாசம் கொடு. நான் கவனிக்கிறேன்.” என்று கேட்க, அவரும் சம்மதிக்கிறார். பின்னர் அவர், “நான் உன்னை ஒன்று கேட்கட்டுமா?” என்றபடி,

“இது உனது பிராயச்சித்தமா அல்லது பழிவாங்கலா?” எனக் கேட்கிறார். மனோஜ் ஒன்றும் சொல்லாததில், அவரும் சென்றுவிடுகிறார்.

அவனுக்குப் பழைய நினைவு. திருமணத்துக்கு முதல் நாள் அவளைத் தனிமையில் சந்திக்கிறான்.

***

“உன்னை ஒன்று கேட்கலாமா? உண்மையாகவே இந்தத் திருமணத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறாயா?”

நிதியானோ கேஷன்

“நான் அவனைப் பார்த்ததே யில்லை. நான், அவனைத் திருமணம் செய்ய வில்லை; ஒரு பாதுகாப்புக்காகத்தான் மணம் செய்யப் போகிறேன். அது எனது பெற்றோரைத் திருப்திப்படுத்தும்; எத்தனை தடவைகள் தான் நான் அவர்களைக் குழப்பத்தில் விடமுடியும்?”

“பெற்றோர்...! அப்படியானால் நீ சந்தோஷமாகயில்லை?”

“எப்படி இன்று பதில் சொல்ல முடியும் மன்னு? நாங்கள் மறுபடியும் சந்தித்தால், என் மனதைத் திறந்து கதைப்பேன்... நான் உனக்குச் சொல்லுவேன்.”

“சிலவேளை நீ சொல்லமாட்டாய்... உனது திருமண உண்மையை மறைத்தது போல அதையும் மறைத்துவிடுவாய்.”

***

ஒரு கடதாசியை எடுத்துக் கடித்த மொன்றை மனோஜ் எழுதுகிறான்.

எல்லாம் சரி. நாங்கள் இருவரும் மணம் புரியவில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். அதனால், உனது கஷ்டங்களை எனக்குச் சொல்லக்கூடாது என்று ஆகி விடுமா? அந்தளவுக்கு நான் அந்நியனாகி விட்டேனா?

நல்ல காலம் - வீட்டுக்காரன் வந்தான்: எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டேன். மூன்று மாத வாடகை கொடுத்துள்ளேன். பற்றுச்சீட்டு இங்கு உள்ளது. அவன் உங்களைத் தொல்லைப் படுத்த மாட்டான். இதை ஏற்கத் தயங்க வேண்டாம்.

விதிதான் எமது திருமணத்தைத் தடை செய்தது. இல்லையானால், உனது முழுப் பொறுப்பும் என்மீதுதான்.

உன்னுடைய,

மன்னு

கட்டிலின் மூலையில் - மேலுள்ள விரிப்பின் கீழ் அக்கடிதத்தை வைக்கிறான்.

சற்று நேரத்தில் நீர்ஜா “உனது ரெயின் கோட்டுக்கு நன்றி மன்னு” என்று சொல்லியபடி வருகிறாள். யன்னல்கள் திறந்திருப்பதைக் கண்டு கோபித்தபடி, அவற்றைச் சாத்துகிறாள்.

வீட்டுக்காரன் வந்துசென்றதை அவன் சொல்லவில்லை.

சாப்பிடுமாறு கேட்கிறாள்.

“கஷ்டப் படாதே” என்று அவன் சொல்கிறான்:

“ஏன் உனது செக்ரெட்டரிதான் உன்னைப்பற்றி அக்கறைப்படலாமா?”

மெழுகுதிரியை ஏற்றிக் கொண்டு வந்து வைக்கிறாள்; சாப்பாட்டையும் மேசையில் வைத்து, “வழமையாக கண்டில் டின்னர்!; இப்போது கண்டில் லஞ்ச்” என்கிறாள். அவன் சாப்பிட்டு, கோப்பையில் கையைக் கழுவுகிறான்.

அவள் சொல்லுகிறாள்:

“இந்த மழை நிற்காதா? நான் இங்கே அடைபட்டுக் கிடக்கிறேன் மன்னு. இந்த ஆடம்பரங்கள் தான் எல்லாமென்று நீ நினைக்கிறாயா?”

“உண்மைதான், குளியலறையில்

ஒருவர் எப்போதும் அடைபட்டு இருக்க முடியாது, என்னை நம்பு... யாரோ ஒருவர் வந்து உனக்காகக் கதவைத் திறப்பார்.”

(துயரும் ஆர்வமும் கலந்த முகத்துடன் அவனைத் திரும்பிப்பார்த்து)

“உண்மையாகவா?”

“ஆம்.”

“இனிமேலும் அதை நம்பியிருக்க மாட்டேன். உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்... புதிய கணவர்களைக் காட்டாதே!”

“அழாதே நிரு, அழாதே...!”

“உனது நாளை வீணாக்கிவிட்டேன்.”

“இல்லை! உன்னைக் கண்டேன்... பேசினேன்... இது அருமை!”

“உனது நிறுவனத்துக்கு Neerja என்று பெயர் வை; அது எனது முறையான பெயர்.”

சிறிய மௌனம்.

“இன்னும் சில நாளில் வேறு ஃவ்ளற்றுக்குப் போய்விடுவோம், அது மிகப் பெரியது.”

“அந்த முகவரி என்ன?”

“தெரியாது.”

“ரெலிபோன் நம்பர்?”

“உனது மொபைல் நம்பரைத் தா; நான் தொடர்புகொள்கிறேன்.”

“ஒருநாள் ஃவ்ளற்றின் பெல் அடிக்கும் திறக்கும்போது... கணவனில்லை வேறு ஒருவர். அவர் உனக்குத் தெரிந்த, கறுத்த, தலைமயிர் அடர்த்தியில்லாத ஒருவர்!”

***

மனோஜ் எப்படி இருக்கிறான் என, ஆலோக் மனைவியைக் கேட்கிறான். மனச்சோர்வுடன் இருப்பதாகச் சொல்கிறாள்.

நண்பர்களிடம் பெற்ற பன்னிராயிரம் ரூபாவைப் பின்பொக்கற்றில்

இழந்துவிட்டான் எனச் சொல்ல, அவன் அதிர்ச்சி

அடைகிறான்; மனோஜ்

வந்து, தன்னைக் காப்பாற்ற

அவன் பொய் சொல்

கிறான் என்கிறான்.

இரவு மனோஜின்

அறைக்கு வரும்

அவன், தண்ணீரையும்

தூக்க மாத்திரையையும் வைத்து,

“ஒருமணி நேரம்

சும்மா இரு. அதற்குப் பிறகும் கஷ்டமென்றால் ஒரு மாத்திரையைப் போடு” என்று சொல்லி விட்டுச் செல்லும்போது, “உன்னை ஒன்று கேட்கலாமா?” எனக் கேட்க, அவள் நிற்கிறாள்.

“திருமணத்துக்குப் பிறகு அவனை நீ எப்போதாவது கண்டாயா?”

(அவளது காதலும் நிறைவேறவில்லை. அவள் சிறிய மௌனத்துக்குப் பிறகு) “இப்போது அவளது கணவன் வந்திருப்பான். அவளது வேலைகளில் அவள் பிஸியாக இருப்பாள். உன்னை, அவள் நினைக்க மாட்டாள்.” என்று கூறிச் சென்றாள். உடனே திரும்பி வந்தவன், ரெயின் கோட்டில் இருந்ததென, சிறிய பக்கெற்றைக் கொடுத்துச் செல்கிறாள். அவன் பிரித்துப் பார்க்கும்போது, இரண்டு தங்க வளையல்களும் ஒரு தங்கச் சங்கிலியும்; கூடவே, கசங்கிய கடதாசித் துண்டில் சிறிய குறிப்பையும் காண்கிறான்.

கடவுளின் விருப்பத்தால் ரெயின் கோட் கொண்டு வந்தாய். இல்லையென்றால் அதை அணிந்திருக்க மாட்டேன்; அதிலிருந்த கடிதத்தைப் படித்திருக்க மாட்டேன். நீ உனது கஷ்டங்களை ஏன் எனக்குச் சொல்லவில்லை? கணவர் ஞாபக மறதியாகத் திறப்பைக் கொண்டுபோய்விட்டார். இல்லை யென்றால், 30 - 40 ஆயிரத்துக்காக நீ அலைய வேண்டி நேர்ந்திராது. என்னிடம் கையில் பண மில்லை; இத்தடனுள்ள நகையை மறுக்காதே மன்னு.

கடவுள் விரும்பி இருந்தால், நாம் மணம் செய்திருப்போம்.

உன்னுடைய.

நீரு

(நண்பர்களிடம் உதவி கேட்கும் பொருட்டு ஆலோக்கால் தயாரிக்கப் பட்டதே அந்தக் கடிதம்)

இத்துடன் படம் முடிகிறது.

மற்றெல்லோருக்கும் அவன் ‘மனோஜ்’; அவள் ‘நீர்ஜா.’ ஆனால் அவளுக்கு மட்டும் அவன் ‘மன்னு’; அவனுக்கு மட்டும் அவள் ‘நீரு.’ நேசம் நிறைந்த அவ்விருவரின் அகவுலகைப் புறவுலகால் அழிக்க முடியவில்லை!

ஆரம்பத்தில் - எழுத்தோட்டத்தின் போது ஒலித்த - “ஓ மதுராபுரி அதிபதி... கிருஷ்ணா! ஏன் என்னைவிட்டுச் செல்கிறாய்? இன்னொருவரின் மனைவி... உனது பழைய காதலி இங்கே வீட்டில்... வீட்டுப் பொருள்களுடன் தனிமையில்...” என்ற சோகப் பாடல், குறியீட்டுத் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது. இசை படத்தில் முக்கிய பங்காற்றியிருக்கிறது; அவ்வாறேதான் அவீக் முக்கோபாத்யாயின் காட்சிப்படுத்தல்களும்!

மனோஜ், நீர்ஜா, வீட்டுக்காரன் ஆகிய பாத்திரங்களுக்கு முறையே - அஜய் தேவ்கன், ஐஸ்வர்யா ராய், அனு கபூர் ஆகியோர் உயிரூட்டி யுள்ளனர்.

ஆலோக், மனைவி, மனோஜின் தாய் ஆகிய பாத்திரங்களும் நன்கு உருவாகியுள்ளன.; நீர்ஜாவினது கணவனும் அவளது பெற்றோரும் காட்டப்படுவதே யில்லை!

படத்தின் பெரும் பகுதி உரையாடல்களைக் கொண்டதாக அமைக்கப் பட்டுள்ளது. இவ்வாறான கட்டமைப்பைக் கொண்ட வெளிப்பாட்டுமுறையில், கலைத்துவத்தையும் அழகியல் ரீதியிலான ஒத்திசைவையும் பேணுவது மிகக் கடினமானதாகும்; ஆனால், ரிதுபர்னோ கோஷ் இலகுவாக இச்சவாலை எதிர்கொண்டு வெற்றி காண்கிறார். சத்யஜித் ரேயின் ‘நாயக்’, இங்மார் பேர்க்மனின் ‘வின்ரலைஸ்’, கோவிந் ந்ஹலானியின் ‘பார்ட்டி’ ஆகிய படங்களும் - பெரும்பாலும் உரையாடல்களைக் கொண்டமைந்தும் சிறப்பாக உருவாகியுள்ளவை என்பதும், நினைவுக்கு வருகிறது!

அ.ஜேராஜா

நன்றி: முகநூல்
04.06.2013

எங்கள் நாட்டின் தேர்தல்

முருகபதி

தேர்தல் என்றவுடன் செப்டெம்பர் மாதம் இலங்கையில் நடந்த மாகாண சபைகளுக்கான தேர்தல் பற்றித்தான் ஏதோ சொல்லப் போகின்றேன் என்ற முடிவுக்கு வந்து விடாதீர்கள்.

அவுஸ்திரேலியாவில் வதிவிட உரிமை பெற்றவுடனேயே எனது தாயகம் எனக்கு இரவல் தாய் நாடாகிவிட்டது. அதனால் இலங்கையில் நடக்கும் தேர்தல்கள் பற்றி பேசுவதற்கு எனக்கு அருகதையில்லை.

ஆனால் அங்கு வாழ்ந்த காலத்தில் தேர்தல்களை பார்த்தும் வாக்கு அளித்தும் இடதுசாரிகளுக்காக மேடையேறிப்பேசியும் ஓய்ந்து ஓடி வந்து விட்டாலும், தாயகம் மீதான பற்றுதல் எள்ளளவும் குறையவில்லை.

அங்குவந்தால் நிற்பதற்கு ஒரு மாதகாலம் தான் விசா. மேலும் தரித்து நிற்பதாயின் தின மொன்றுக்கு குறைந்தது 75 ரூபாயாதல் வாடகை செலுத்தவேண்டும். அதனால்தான் இலங்கை எனக்கு வாடகை செலுத்தும் இரவல் தாய் நாடாகி விட்டது. எனக்கு மட்டுமல்ல, என்னைப் போன்று புகலிட நாடுகளில் வதிவிட உரிமை பெற்ற அனைத்து இலங்கையர் நிலையும் இது தான். இலங்கையில் பல வருடங்களாக தாமதித்துக் கொண்டிருந்த வடமாகாண சபைத்

தேர்தலுக்கு சில வாரங்களுக்கு முன்பே அதாவது செப்டெம்பர் 7 ஆம் திகதி சனிக் கிழமை அவுஸ்திரேலியாவின் பாராளுமன்றத் தேர்தல் நடந்து முடிந்து லிபரல் கட்சியின் ரோனி அப்பட் 28 ஆவது பிரதமராக தெரிவாகி விட்டார்.

இந்த நாட்டில் தேர்தல் வருவது பற்றியோ வெற்றி தோல்விகள் பற்றியோ பொது மக்கள் பெரிதாக அலட்டிக்கொள்வதில்லை. அதனால்தான் இங்கு ஜனநாயகம் வாழ்கிறது, மதிக்கப்படுகிறது என நினைக்கின்றேன்.

அவுஸ் திரேலிய பிரஜைகள் வாக்களிக்கத் தவறினால் அதற்காக தண்டப் பணம் செலுத்த நேரிடும். தேர்தல் சமயத்தில் வெளிநாடுகளில் இருந்தால் அங்குள்ள அவுஸ் திரேலிய தூதரகம் சென்று வாக்களிக்க வேண்டும். சகவீனமுற்று வாக்களிக்கத் தவறினால் மருத்துவ சான்றிதழ் அனுப்பவேண்டும். அல்லது முன்னதாகவே தபால் மூலம் வாக்களித்துவிடவேண்டும்.

எவரும் "கள்ளவோட்" போட முடியாது.

இலங்கையில் 1977இல் நடந்த பொதுத் தேர்தலில் கொழும்பு மத்தியில் நடந்த வேட்பாளர் தெரிவின் பொழுது கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி வேட்பாளர் பீட்டர் கெனமனின் வாக்கினை அவர் தேர்தல் சாவடிக்கு வரு முன்னரே யாரோ வந்து போட்டு விட்டுப் போய் விட்ட தகவலையும் இங்கு சொல்லி விடுகின்றேன்.

சிங்கப்பூரில் நடந்த தனது மூத்த சகோதரியின் மரணச்சடங்கிற்கு சென்ற எனது மனைவிக்கு நினைவூட்டி, அவரை அங்குள்ள தூதரகத்தில் வாக்களிக்கச் சொன்னேன்.

அவுஸ் திரேலியாவில் நான் தற்பொழுது வாழும் புதிய பிரதேசம் மோர்வல் என்ற இடத்தில் எங்கே வாக்களிப்பு நிலையங்கள் இருக்கின்றன என்ற விபரத்தை கணினியில் கண்டுபிடித்தேன். தேர்தலுக்கு முதல் நாள் கண்ணில் லேசர் சிகிச்சை நடந்தமையினால், வரைபடத்தில் வீதிகளை கண்டுபிடிப்பதில் சிரமப்பட்டேன்.

தெருவுக்குச் சென்று யாராவது கண்ணில் தென்படுபவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்றால், எங்கள் தெருவில் ஆட்களின் நடமாட்டமே இல்லை. பெயர் தெரியாத பட்சிகள் தான் பறந்து கொண்டிருந்தன.

அடுத்த தெருவில் ஒரு பெரிய கட்டிடமும் மைதானமும் கண்களில் தென்பட்டது. பெரும்பாலும் அது ஒரு பாடசாலையாக

இருக்கலாம் என நம்பிக்கொண்டு அங்கே வாக்குச்சாவடி இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் அங்கு சென்றேன். எனது கணிப்பு பொய்த்தது. டெனிஸ், உதைபந்தாட்டம் நடக்கும் இடத்துக்கு வந்துள்ளேன். சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறேன். பட்சிகள்தான் தென்படுகின்றன. அவை கொடுத்துவைத்தவை அவற்றுக்கு பிரஜா உரிமையும் இல்லை வாக்களிப்பும் இல்லை. வாழ்விடமும் இல்லை. என்னே சுதந்திரம்.

மைதானம் அருகே ஒரு கார் மாத்திரம் நின்றது. அருகே சென்றேன். உள்ளே ஒரு இளைஞன் கைத்தொலைபேசியில் பேசிக் கொண்டிருந்தான். என்னைக்கண்டதும் காரின் கண்ணாடியை தாழ்த்தியவாறு தொலைபேசியில் பேசியதையும் நிறுத்தினான்.

“தேர்தலுக்கு வாக்களிக்க வேண்டும். இடம் தெரியவில்லை.” என்றேன்.

தானும் இடத்தை தேடிக்கொண்டு வந்ததாகச் சொன்னான். யாரோ நண்பனுக்கு தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு இடத்தை தெரிந்துகொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னான். பிறகு என்னை தனது காரில் ஏறச் சொன்னான்.

எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவனது முகத்தில் கருணையிருந்த மையால் தயக்கமின்றி ஏறி அமர்ந்தேன்.

ஐந்து நிமிடத்தில் என்னை வாக்குச் சாவடி அமைந்துள்ள ஒரு பாடசாலைக்கு அழைத்து வந்துவிட்டு அவனும் என்னுடன் வரிசையில் நின்றான். அவனுக்கும் தேர்தலில் யார் வென்றாலும் மகிழ்ச்சியில்லை. எவர் தோற்றாலும் கவலை இல்லை.

தேர்தலில் வாக்களிக்கத்தவறினால் சுமார் \$150 அவுஸ்திரேலியன் வெள்ளிகள் (இலங்கை நாணயத்தில் சுமார் பதினெட்டாயிரம் ரூபா) தண்டப்பணம் செலுத்த நேரிடும் என்ற கவலைதான் இருந்தது.

அந்த வரிசையில் நிற்கும்பொழுது இறைச்சி வாட்டும் மணம் வந்தது. திரும்பிப்பார்க்கின்றேன். இரண்டு ஆண்களும் ஒரு பெண்ணும் சிறிய கடைவிரித்து பாணுக்குள் வைத்துக்கொடுக்கும் ஹோட்டோக் வாட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கோப்பி, தேநீர் குளிர் பாணமும் விற்பனைக்கு இருந்தன. வரிசையில் நின்ற சிலர் பணம்கொடுத்து வாங்கி உண்டவாறு உரையாடினார்கள்.

தேர்தலில் போட்டியிடும் பிரதான தொழிற்கட்சி, லிபரல்கட்சி மற்றும் இதர கட்சிகளின் வேட்பாளர்களின் படங்கள் அச்சிடப்பட்ட பிரசுரங்களை அந்தந்தக்கட்சி

களின் ஆதரவாளர்கள் விநியோகித்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். தமது கட்சி பதவிக்கு வந்தால் என்ன செய்வோம் என்பதுபற்றிய அவர்களது சுருக்கமான தேர்தல் விஞ்ஞாபனம் அந்தப்பிரசுரங்களில் அச்சாகியிருந்தன.

எல்லோருடைய முகங்களிலும் புன்னகை. எதிர் எதிர் அணியினராகவிருந்தாலும் பரஸ்பரம் சுகம் விசாரிக்கின்றனர். பருவ காலம் பற்றி உரையாடுகின்றனர். எவரும் அரசியலும் பேசவில்லை, தமது கட்சிக்காரருக்குத் தான் வாக்களியுங்கள் என்று கோரவும் இல்லை. வாக்களித்துவிட்டு வெளியே வந்தால், வந்த தற்கு நன்றியும் சொன்னார்கள். எந்தவொரு வாக்குச்சாவடியிலும் பொலிசார் கண்களில் தென்படவேயில்லை. தெருக்களிலும் பொலிசாரின் நடமாட்டம் இல்லை.

கடந்த 25 வருடகாலத்தில் இந்தப் பெரிய கண்டத்தில் பல பராராமன்ற மற்றும் மாநிலத்தேர்தல்களை பார்த்து விட்டேன். வழக்கம்போலவே அமைதியாக ஒவ்வொரு தேர்தலும் நடந்து முடிகிறது. தேர்தல் நடந்து நாளன்று இரவு தொலைக்காட்சியில் முடிவுகளைப் பார்த்துவிட்டு மக்கள் நித்திரைக்குப் போகிறார்கள். பலர் அதனையும் பார்ப்பதில்லை.

தேர்தலுக்காக யாரும் உயிரை விட்டதும் இல்லை. இரத்தம் சிந்தியதும் இல்லை. எந்தவொரு தீவைப்புச்சம்பவமோ தாக்குதல் சம்பவமோ நடைபெறவும் இல்லை.

முன்னாள் பிரதமர் கெவின் ரட் தேர்தல் முடிவு தெரிந்ததும் வாக்காளர்களிடம் தங்கள் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு, கட்சியின் தலைமைப்பொறுப்பிலிருந்தும் தாம் விலகுவதாகச் சொல்லி சிரித்த முகத்துடன் விடைபெற்றார். தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற ரொனி அப்பர்ட், நாட்டை தொடர்ந்தும் அபிவிருத்திப் பாதையில் அழைத்துச் செல்வதாகச் சொன்னார்.

அவர்களின் உரைகளை தொலைக்காட்சியில் பார்த்துவிட்டு நானும் உறங்கச் சென்றேன். மறுநாளும் வழக்கம்போல் விடிந்தது. பட்சிகள் எனது வீட்டு முற்றத்தில் எதனையோ கொத்தி கொரித்துக் கொண்டிருந்தன.

இனி இந்தக்கதையை எழுது இலங்கையின் தேர்தல்களுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இலங்கைத்தேர்தல்கள் பற்றி எனக்குச்சொல்ல அருகதையே இல்லைத்தானே. எனது தாயகமே... எனது இரவல் தாய்நாடே... உன்னை நினைத்து என்னால் மனதுக்குள் அழத்தான் முடிகிறது.

பாலி ஆறு நகர்கிறது
அங்கும் இங்குமாய்
இடையிடையே வயல் வெளியில்
உழவு நடக்கிறது
இயந்திரங்கள் ஆங்காங்கு
இயங்குகின்ற ஓசை
இருந்தாலும்
எங்கும் ஒரே அமைதி

ஏது மொரு ஆர்ப்பாட்டம்
இல்லாமல் முன் நோக்கி
பாலி ஆறு நகர்கிறது.
ஆங்காங்கே நாணல்
அடங்காமல் காற்றோடு
இரகசியம் பேசி
ஏதேதோ சலசலக்கும்.
எண்ணற்ற வகைப் பறவை
எழுப்பும் சங்கீதங்கள்.
துள்ளி விழுந்து
“துழும்” என்னும் வரால்மீன்கள்.

என்றாலும் அமைதியை
ஏதோ பராமரிக்கும்
அந்த வளைவை அடுத்து
கருங்கல் மறைப்பில்
அடர்ந்துள்ள நாணல் அருகே
மணற் கரையில் ஒரு மருங்கம்
ஓங்கி முகடு கட்டி
ஒளி வடிக்கும்
மருத மர நிழலில்
எங்கள் கிராமத்து
எழில் மிகுந்த சிறு பெண்கள்
அக்குவேறு ஆணியேறாய்
ஊரின் புதினங்கள்
ஒவ்வொன்றாய் ஆராய்ந்து
சிரித்து
கேலி செய்து
சினந்து
வாய்ச் சண்டை யிட்டு
துவைத்து
நீராடிக்க களிக்கின்றார்.

ஆனாலும்
அமைதியாய்ப்
பாலி ஆறு நகர்கிறது

ஒரு கவிஞன் ஒரு ஆறு 45 வருடங்கள்

அந் நாளில்
பண்டார வன்னியனின்*
படை நடந்த அடிச் சுவடு
இந்நாளும் இம்மணலில்
இருக்கவே செய்யும்
அவன்
தங்கி இளைப்பாறி
தானைத் தலைவருடன்
தாக்கு தலைத் திட்டமிட்டு
புழுதி படிந்திருந்த
கால்கள் கழுவி
கைகளினால் நீரருந்தி
வெள்ளையர்கள் பின் வாங்கும்
வெற்றிகளின் நிம்மதியில்
சந்நே கண்ணயர்ந்த
தரை மீது அதே மருது
இன்றும் நிழல் பரப்பும்
அந்த வளைவுக்கு அப்பால்
அதே மறைப்பில்
இன்னும் குளிக்கின்றார்
எங்களது ஊர்ப் பெண்கள்

ஏது மொரு
ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாமல்
பாலி ஆறு நகர்கிறது.
1968

* பண்டார வன்னியன் -ஈழத்து தமிழ் வன்னிப் பகுதியைப் பரிபாலித்த குறுநில மன்னன். 1803இல் கச்சிலை மடு போரில் வெள்ளையரால் கொல்லப் பட்டவன்.

- வ.ஜ.ச.ஜெயபாலன்

மருதப் பாட்டு

கருகும் நீரில்
தலைகீழாக மருத மரங்களும்
என் நினைவுகளும் நெளிய
சிற்றாறு நடக்கிறது.

பறக்கிற குறு மணலோடு
பார்வையில் தென்படும்
இராணுவத் தடங்கள்
கண்ணை உறுத்தியபோதும்
போர் ஓசைகள் மவுனித்த
துணிச்சலில்
பாலியாற்றம் கரையில் இருந்தேன்.

இருந்தும் என்ன
நம் வீர விந்துகள்
இன்னும் சிறையில் என்பது
நெருடும்.

தென்றலிலோ
வரால் மீன்களின்
இராப்போசனத்திலோ
நாணல்கள் அசைகின்றன.
வண்டின் பாடலில் மயங்கி
மொட்டுகள்
துகில் அவிழ்க்கிற மாலை.

அழிக்கப்பட்ட காடுகளும்
காடு மண்டிய வயல்களுமானதே
நீர்ப் பறவைகளை இழந்த
என் மருத வழி.

எனினும் நீர் ஓடி நெல்தழைத்து
நீர்ப்பறவை வான் நிறைய
ஆம்பலின்கீழ் வரால் மறையும்
நாளுக்காய்
முட்டையாய் காத்திருக்கும் மண்.
2013

- வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன்

அம்மா
தின்மும்
புல்வெளியைக் கடந்து,
தார் வீதியைக் கடந்து,
மைதானத்தைக் கடந்து,
ஓடுகின்றாள்.

பள்ளிக்கூடத்தில்
தெருவில்,
விளையாட்டுத் திடலில்,
வயல்களில்,
தொடர்மாடி வேலைத்தளத்தில்,
வீட்டில் என
எங்கும்
அம்மா சில்லுக்கட்டினாற் போல்
ஓடினபடியே இருக்கிறாள்.

நம் ஓய்வுநேரங்களிலும்,
விடுமுறை நாட்களிலும், பண்டிகைக் காலங்களிலும் கூட
அம்மா அவதியாய் ஓடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறாள்.

இலைகளைக் காணாது பாதையோரத்து மரங்கள்
வெலவெலத்து நிற்கின்ற நாட்களில்,
சருகுகளைச் சலசலக்க வைத்தபடி
அம்மா ஓடுகிறாள்.

காதோரச் சவ்வுகளில் வலிசுண்ட
கிளைகளாய் உறைந்து தொங்குகிற
கொடும் பனியின் வெண்மையூடு,
ஒரு சறுக்கு வித்தைக்காரியைப் போல்
அம்மா குளிரில் ஓடுகிறாள்.

அம்மா
எப்போதும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறாள்.
நேரம், நேரம் என்று ஆலாய்ப் பறக்கிறாள்.
அமைதியின் நிழற் பொழுதுகளில்
ஏகோன் காய்கள் பொத் பொத்தென உதிரும் போதும்
பறவைக்கூட்டங்கள் ஜிவ்வென நீருள் இறங்கும் போதும்
அம்மாவின் கால்கள் மாத்திரம் ஓடிக்கொண்டு இருக்கின்றன.

அம்மா ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறாள்
வசந்தம் முளைசட்டி மலர்வதைப்போல்
தலைதிருப்பி
உன்னை மட்டும், உன்னை மட்டுமே பார்த்தபடி
புன்னகைத்துக் கையசைத்த வண்ணம்
அதோ அம்மா ஓடுகிறாள்.

- ஆழியாள் -

வீதிகளில்

மட்குமஸ்ஸ...?

முருகையாவுக்கு இந்த உலகமே பொய்யாகி விட்டதைப் போன்றதொரு பிரமை ஏனென்றால், முருகையா குகதாஸனைத் தனது உலகமாகக்கருதி வாழ்ந்தவர். அவனது வாழ்க்கைக்காக தனது சுகங்கள் அத்தனையையும் துறந்து துறவுவாழ்க்கை வாழ்ந்தவர். இன்று அந்தக் குகதாஸன்...?

குகதாஸன் இப்படியொரு முடிவுக்கு வருவானென்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. குகதாஸன் முருகையாவின் மகன், அதுவும் ஒரே ஒரு மகன், இப்போது அவன் ஒரு டாக்டர். சிந்திக்கக்கூடிய கல்வி அறிவும், பொருளாதார வசதியும் உள்ளவன். அவனால் இந்த முடிவுக்கு எப்படி வரமுடிந்தது என்ற கேள்விச்சுழிக்குள் முக்குழித்துக்கொண்டிருந்தார்.

“அப்பா உங்களுக்கு வசதியான ஒரு இடம் பார்த்திருக்கிறேன்... அங்கை உங்களுக்கு சகல வசதிகளும் கிடைக்கும்... நீங்கள் சந்தோஷமாக இருக்கலாம்” சில தினங்களுக்கு முன்பு முருகையாவிடம் குகதாஸன் இப்படித் தான் கூறினான்.

“நான் இஞ்சை பேரப்புள்ளையனோட சந்தோஷமாய்த்தானே இருக்கிறேன்... நான் பேரப்புள்ளையனை விட்டிட்டு இருக்கமாட்டன்... நான் இஞ்சைதான் இருக்கப்போறேன்..” முருகையா வழமைபோல வஞ்சகம் இல்லாமல் கூறினார்.

“நாங்கள் இரண்டு பேரும் வேலைக்குப் போக, புள்ளையனும் ஸ்கூலுக்குப்போக நீங்கள் தனியத்தானே இருக்கிறீயன்...” குகதாஸன் விழுங்கி, விழுங்கிக் கூறினான்.

“சரி என்னைக்கொண்டு போய் எங்கை விடப்போறாய்...” முருகையாவின் முகத்தில் பெரும் கேள்விக்குறி...!

“அந்த இடம் நல்ல இடம்... அங்கை உங்களைப்போலை ஆக்கள் நிறையப்பேர் இருக்கினம்... அங்கை எந்தப்பிரச்சினையும் இருக்காது” குகதாஸன் இப்போதும் மழுப்பலாகவே பதில்கூறினான்.

“அந்த இடத்தைத்தான் கேக்கிறேன்” முருகையாவின் முகத்தில் பெரும் கேள்விக்குறி!

“சாந்தி நிலையம்... கைதடியிலே இருக்கு... அங்கைதான் உங்களை விடப் போறன், வயது போனவை தங்கிற இடம் ... நான் ஒவ்வொரு கிழமையும் வந்து பார்ப்பன்...” குகதாஸன் வயோதிபர் இல்லம் என்ற சொல்லைத்தவிர்த்தே பதில் கூறுகிறான்.

“கைதடி வயோதிபர் இல்லம்... எண்டு வெளியாய்ச் சொல்லன்” முருகையா முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பியபடி கூறுகிறார்.

குகதாஸன் டாக்டர் ஆகும் வரை முருகையா ஒரு பேக்கரியில்தான் வேலை செய்தார். அப்போது சில சந்தர்ப்பங்களில் பாண் விநியோகம் செய்வதற்குச் சென்றிருக்கிறார். அப்போதெல்லாம் அங்குள்ள நடைமுறைகளை அவதானித்திருக்கிறார். சில முதியவர்களோடு பேசியுமிருக்கிறார்.

அனாதரவான வயோதிபர்களுக்கு சாந்தி நிலையம் பெரும் வரப்பிரசாதமானது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், அங்கு வாழ்கின்ற முதியவர்கள் பாசநரம்புகளை உருவி எடுத்து விட்டுத்தான் இங்கு வந்தார்களா... ?

இந்தச்சம்பவம் நடந்தபின்பு முருகையாவால் நிம்மதியாக இருக்கமுடியவில்லை. பேரப்பிள்ளைகளைப் பார்க்கின்ற போதெல்லாம் அவருக்கு அழகைதான் வந்தது... நெஞ்சுக்குள் சிரட்டைத்தணல் எரிவது போன்ற எரிவு...!

தினசரி பார்த்துச் சந்தோசப்பட்ட குகதாஸனின் முகத்தை இப்போது அவரால் பார்க்கமுடியவில்லை...!

நேற்றிரவு, குகதாஸன் சில பொருட்களோடு வந்தான். “நானை காலைமை சாந்தி நிலையத்துக்குப் போறதுக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்” என்று மட்டும் கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டான். அவன் வாங்கித் தந்த பொருட்கள்... சாறம், சேட், பெனியன், துவாய், பெட்சீட், முருகையாவுக்கு பீடி புகைக்கிற பழக்கமுண்டு... ஜந்துகட்டு பீடி... அத்தனையும் சாந்தி நிலையத்தில் முருகையாவுக்குத் தேவையான பொருட்கள்...!

முருகையாவுக்கு மரணத்தின் வலி.....!
மறுநாள் விடிந்தது-

குகதாஸனின் திட்டப்படி கைதடி நிலையத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். குமார், இவன்தான் கார்ச்சாரதி, அவன் காரைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான். றைவருக்குப் பக்கத்துச் சீற்றில் குகதாஸன் அமர்ந்திருந்தான். பின் சீற்றில் வலது பக்கமாக முருகையாவும் இடது பக்கமாக குகதாஸனின் மனைவி நேசம்மாவும் அமர்ந்திருந்தனர். அண்மையில் தான் குகதாஸன் இந்தக்காரை வாங்கினான். மிகவும் விலை உயர்ந்த கார். செம்மணி வீதியில் இறங்கி, செம்மணி மயானத்தையும் தாண்டி, செம்மணிச் சந்தியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. புத்தம்புதிய கார்... “காப்பெர்” வீதி...

“சேர்... எங்கை போகவேண்டுமெண்டு சொல்லவில்லையே” கார்ச்சாரதியான குமார் குகதாஸனிடம் கேட்கிறான். வீட்டிலிருந்து புறப்படும் போது வழமைபோல் குமார் குகதாஸனிடம் கேட்டான். “செம்மணி நோட்டிலே விடு” என்று மட்டும் குகதாஸன் சொன்னானே தவிர விபரமாக எதையும் கூறவில்லை. அதனால்தான் குமார்திரும்பவும் கேட்கிறான்.

“கண்டி நோட்டிலே விடு சொல்றன்” குகதாஸன் இப்போதும் மனப்பலாகவே பதில் கூறுகிறானே தவிர, கைதடி வயோதிபர் இல்லத்திலே அப்பாவைவிடப் போறம் என்ற செய்தியை அவனால் கூறமுடியவில்லை!

இந்தக்காருக்குள் இருக்கின்ற நால் வருள் கார்ச்சாரதியான குமாருக்குமட்டுந் தான் முருகையாவை வயோதிபர் இல்லத்திலே

விடப்போகும் செய்தி தெரியாது. இந்தக் குமார் என்பவன் யார்...! சாரசரியை விட குறைந்த சமூகத்தரமுடைய ஒரு மனிதன். குகதாஸனிடம் கைநீட்டிச் சம்பளம் வாங்குகின்ற ஒரு கூலி... இவனிடம் உண்மையைக் கூறுவதில் குகதாஸனுக்கு என்ன கூச்சம்...?

கூச்சமா அல்லது குற்ற உணர்வா...?

வழமையாக வீட்டிலிருந்து புறப்படும் போதே எங்கே போக வேண்டும் என்ற செய்தியை குகதாஸன், குமாரிடம் கூறி விடுவான். ஆனால் இன்று அவன் கூற மறுப்பது பற்றி குமார் அலட்டிக்கொள்ளவில்லை.

குமார் மிகவும் நல்லவன், தொழில் ரீதியான வல்லமையும் உள்ளவன். இதனால் இவனை எல்லோரும் விரும்பி அழைப்பார்கள். குகதாஸனின் மனைவியான நேசம்மாவும் ஒரு டாக்டர். இவர்கள் இருவரும் வைத்திய சாலைக்குச் செல்லும் போது இவர்களே காரை ஓட்டிச் செல்வார்கள். தனிப்பட்ட பிரயாணங்களுக்கு மட்டும் குமாரைக்கூப்பிடுவார்கள்.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் வெளிப்படையாகவோ மறைமுகமாகவோ ஒவ்வொரு ஆசை இருக்கும். குமாருக்கும் ஒரு ஆசை இருந்தது. பல்லிமுட்டை அளவிலானதொரு சிறிய ஆசை. இலங்கை போக்குவரத்துச் சபையில் தான் ஒரு பஸ் சாரதியாக நியமனம் பெறவேண்டும். தான் குடியிருக்கின்ற பகுதிக்கூடாக பஸ்ஸைச் செலுத்த வேண்டும்.. தன்கிராமத்தவர்கள் அந்தக் காட்சியைப்பார்க்க வேண்டும்... இது தான் குமாரின் ஆசை!

எப்படியோ பஸ் செலுத்துவதற்குத் தேவையான லைசென்சைப் பெற்றுவிட்டான் இ.போ.சபையில் பஸ் சாரதிக்காக நியமனத்தை மட்டும் அவனால் பெறமுடியவில்லை. ஊர் பிரமுகரிலிருந்து அரசியல் பிரமுகர்கள் வரை சந்தித்துவிட்டான்... சகல திணைக்களங்களிலும் துக்குமமாக அமைந்திருக்கும் “பிற்கதவை” திறக்கின்ற கைப்பலம் அவனிடம் இருக்கவில்லை குமார் பாவம் என்ன செய்வான்...?

பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர் கனகசபையின் வீட்டில் இப்போது றைவராகக் கடமையாற்றுகின்றான். பேராசிரியர் கனகசபையின் குடும்பம் பருத்த குடும்பம் தினசரி வேலையிருக்கும். பேராசிரியர் கனகசபை குடும்பத்தினர் சென்றகிழமை இந்தியாவுக்குச் சென்றுவிட்டனர். கனகசபை வீட்டில் குமார் மட்டுந்தான் தங்கியிருந்தான். அதனால்தான் இன்று குகதாஸனோடு வர முடிந்திருக்கின்றது.

கார் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது...
காருக்குள் பெரும் அமைதி...

“சேர் ... றோட்டைப்பார்த்தீர்களா...”
சில வருடங்களுக்கு முன்னர் வரை முதலையின்
முதுகுபோல இருந்த அந்தப்பாழடைந்த அந்த
வீதியை குமார் ஒரு கணம் நினைத்துக்
கொள்கிறான்.

“வீதியளின்ரை விதியள் மட்டுந்தான்
மாறியிருக்கேதவிர, எங்கட விதி மாற்றப்படாத
விதியாகவே இருக்கு... தினசரி இடம்பெயர்ந்து
கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு ஒரு காப்பற் வீதி
அவசியமா?” குமார் மனம் நொந்து போய்
பேசுகிறான்.

“குமார் என்னட்டைக் கதைச்சதுபோல
வேறே ஆரிட்டையும் கதைக்காதை... உனக்கு
ஆபத்து... இப்ப ஓட்டுக்கேக்கிறதுக்கு நிறையக்
காதுகள் இருக்கு...” குகதாஸன் யதார்த்
தத்தைக்கூறுகிறான்.

“நீங்கள் சொல்றதிலை உண்மை
இருக்குச்சேர்... ஆனால் மௌனமாய் இருக்க
முடியாமல் இருக்குச்சேர்” குமாரின் பேச்சில்
விரக்தி உணர்வு தென்படுகிறது.

கார் செம்மணிச்சந்தியை நெருங்கிக்
கொண்டிருக்கிறது...

“சேர்... சேர்... இதிலைதான் சேர்...
கிருசாந்தியையும், அவளரை அம்மாவையும்
கூடவந்த சொந்தக்காரரையும் கொலை செய்து
புதைச்சிருந்தவர்கள்... அப்ப நான் தவராசா
லோயருக்கு றைவராய் இருந்தனான்.. அவரோட
வந்ததாலை பிரேதங்களை தோண்டி எடுக்கை
யுக்கை நானும் பக்கத்திலை நிண்டனான் சேர்...
கொடுமையிலும் கொடுமை சேர்...” குமார்
கூறுகிறான்.

குகதாஸன் எதுவுமே பேசவில்லை
குமாரை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தபடி மௌன
மாய் இருக்கிறான்.

இவர்களின் உரையாடலை இடையிடையே
நேசம்மா அவதானித்துக் கொள்கிறாள். ஆனால்,
முருகையா ... தன்னை மறந்து செம்மணிவெளியை
வெறிக்கப்பார்த்தபடி அமர்ந்திருக்கின்றார்.

இதுகாலவரை இரத்த உறவுகளோடு
வாழ்ந்த முருகையா இன்றிலிருந்து... சாந்தி
நிலையத்தில் “வயோதிபம்” என்றொரு சமநிலை
உணர்வைத்தவிர வேறெந்த உறவுகளும்ற்ற
தொரு குழுமத்துடன் அவரது வாழ்க்கை
தொடரப்போகின்றது.

“சாந்தி நிலையம்” இதுதான் இந்த
வயோதிபர் இல்லத்தின் பெயர் நிர்க்கதியான

வயோதிபர்களின் வாழ்க்கை நலன்கருதி
அமைக்கப்பட்ட ஒரு ஸ்தாபனம். இங்கு
எத்தனையோ ஆதரவற்ற முதியவர்கள் வாழ்
கின்றனர். ஆனால் முருகையாவைப் போன்ற
வசதி படைத்த வயோதிபர்களும் இருக்
கிறார்கள் என்பதும் உண்மை.

செம்மணிச் சந்தியிலுள்ள வரவேற்பு
வளையத்தைத்தாண்டி நாவற்குளிக்சந்தியை
நோக்கிகார் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது:

கண்டிவீதியில் இப்போது காப்பெற்
வீதிதான்...

றைவரின் தலைக்கு மேல் பக்கமாகப்
பொருத்தப்பட்டிருக்கும் நீள்சதுரகண்ணாடி
யூடாகத்தகப்பணைப்பார்க்கிறான் குகதாஸன்...

உணர்வுகள் செத்து உலர்ந்து போன
முகம்....!

முருகையா வேதனைப்படுவதை குக
தாஸன் உணராமலில்லை. முருகையாவுக்கு
இப்போது எழுபத்தேழு வயது, குகதாஸனுக்கு
இப்போது நாற்பத்தேழு வயது... நாற்பத்தேழு
வருடங்கள் முருகையாவோடு வாழ்ந்த
அனுபவம்...! அனுபவங்கள் சாவதில்லை..!

முருகையா- தவமலர் தம்பதிகளுக்கு
குகதாஸன் ஓரேமுகள். காகத்திற்கும் தன் குஞ்சு
பொன் குஞ்சு என்று கூறுவார்களே...
முருகையாவுக்கும் தவமலருக்கும் பிறப்போடு
கூடிய வறுமை... இருந்தும் குகதாஸன் பொன்
குஞ்சாகவே வளர்க்கப்பட்டான்.

முருகையா ஒரு பேக்கரியில் வேலை
செய்தான். உள்ளங்கையை நிறைக்கின்ற சொற்ப
சம்பளம்... பல்லிமுட்டையளவு வாழ்க்கை...

குகதாஸனுக்கு அப்போது எட்டு
வயது... மூன்றாந்தர மாணவன், பட்டம் கட்டிப்
பறக்கவிடுகின்ற பருவம்... வீதியில் நடந்து
வந்துகொண்டிருந்த தவமலரை போட்டி
போட்டோடிய மிளிவானின் இடதுபக்கக்
கண்ணாடி தவமலரின் தலையில் மோதி...
தவமலர் விழுந்து ...பிடரி அடிபட்டு ...இரத்தம்
மூளைக்குள் இறங்கி .... ஏழாம் நாள் தவமலர்
இறந்துவிட்டான்...!

முருகையா பேக்கரியில் பாண்
போறணை வெக்கையில் வெந்து பெறுகின்ற
சொற்ப சம்பளத்தில் முருகையாவை நோக
விடாமல் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தவன்
தவமலர்தான். அந்தத் தவமலரை இழந்து
தாயைத்தின்னியான குகதாஸனோடு... திசை
தெரியாமல் நின்றார் முருகையா...!

குகதாஸன் பச்சைமண்... தாயின்
சிதைக்குத் தீமூட்டினான்... தீநாக்குகள்

தவமலரின் உடலை எரிக்க... முருகையாவின் இதயத்தை வேதனை அவித்தது..!

“தவமலர்... நீ உன்ர புள்ளையையும் என்னையும் அனாதைகளாய் விட்டிட்டுப் போட்டாய்... நீ விட்டிட்டுப்போன உன்ர புள்ளையை நான் என்னை வித்தாவது படிப்பிச்சு ஆளாக்கு வன்...” இப்படியொரு சபதம் அவனை அறியாமலே அவனது இதயத்துள் ஐனனித்து... உறைந்தது...

க.பொ.த சாதாரணதரம் வரை கிராமப் புறப்பாடசாலையில் படித்த குகதாஸன், க.பொ.த உயர்தரவகுப்பை நகர்ப்புறப்பாடசாலையில் தொடர்ந்து, மாவட்டத்தில் முதல் தர மாணவனாகச் சித்தியடைந்தான். நான்காம் தரம்வரை படித்த முருகையாவின் மகன், பாண் போறணையைத் தவிர வேறெதையும் விளங்காத முருகையாவின் மகன்... குகதாஸன் பல்கலைக் கழகத்தில் மருத்துவபீடத்திற்குத் தெரிவானது... “மெய்வருந்தக்கூலிதரும்” என்பார்களே அது தானா...?

“இன்னும் நாலைஞ்சு வருசத்திலை உன்ரை மோன் ஒரு டாக்டர்... அதுக்குப் பிறகு நீ மகராசன்மாதிரி வாழலாம்” இப்படி ஊரவர்களின் பேச்சைக்கேட்டு முருகையா உறைந்து போய் விட்டார்..!

“தவமலர்... உன்ரை மகன் ஒரு டாக்டர்” அவரது மனத்தளத்தில் உறைந்திருந்த தவமலருக்கு அவரது இதயம் கூறியது! வெறுமையாகத் தொடர்ந்த அவரது வாழ்க்கையில் இப்போது ... ஒரு அர்த்தம் இருப்பதை முருகையா உணர்ந்தார்...!

“என்ன முருகையா... குகதாஸனை எப்பிடிப்படிப்பிக்கப் போறாய்... அவன் இனிப் படிக்கப்போறது பெரிய படிப்பு... இனித்தான் சிலவு ...” அவன் வேலை செய்யும் பேக்கரி உரிமையாளர் அனுதாபத்தோடு கேட்டார்.

“என்னையா செய்யிறது, வேசம் போட்டால் ஆடத்தானே வேணும்... எனக்குள்ள ஒரேயொரு சொத்து நான்குடியிருக்கிற வீடும் ஒருபரப்புக்காணியுந்தான்... அதை வித்துப் போட்டு பொடியனைப் படிப்பிக்க வேண்டியது தான் நான் சத்திரம் சாவுடியிலை படுத்தாலும் பொடியன் படிக்கவேணும்...” முருகையா உணர்ச்சி வசப்பட்டு, கண்கலங்கிக்கூறினார்.

கார் நாவற்குளிப்பாலத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. காருக்குள் மந்தமானதொரு அமைதி...

குகதாஸன் ஏ.எல்.வகுப்பில் மாவட்டத்தில் முதல்தர மாணவனாகச் சித்தியடைந்த போது நடந்ததொரு சம்பவம்... அவரது

இதயத்தில் கல்வெட்டாய் உறைந்திருந்த அந்தச்சம்பவம், இப்போது முரல்மீளாய் அவரது இதயத்தைக் குத்துகின்றது..!

அந்தச்சம்பவம்...

குகதாஸன் மாவட்டத்தில் முதல் மாணவனாகச்சித்தியடைந்து அவன் படித்த கல்லூரிக்குப் பெருமை சேர்த்தவன் என்ற வகையில் கல்லூரி நிர்வாகம் அவனுக்கொரு பாராட்டு விழாவை ஒழுங்கு செய்தது.

விழாவுக்கு, வெள்ளைஜீன்ஸ், வெள்ளை நீளக்கைசேட், வெள்ளைச் சப்பாத்துடன் வர வேண்டுமென கல்லூரி நிர்வாகம் குகதாஸனிடம் கேட்டிருந்தது. கல்லூரி முதல்வர் கேட்டவைகளில் வெள்ளை ஜீன்ஸ், வெள்ளைசேட், ரை என்பன குகதாஸனிடம் இருந்தன. வெள்ளைச் சப்பாத்து மட்டும் அவனிடம் இருக்கவில்லை. கல்லூரிக்குப் போட்டு அடிப்பக்கம் தேய்ந்து கிழிந்த போனதொரு வெள்ளைச்சப்பாத்து வீட்டு வளையில் செருகி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தச் சப்பாத்தை முருகையா எடுத்துப் பார்த்தார்... அது பாவிக்கக்கூடியதாக இருக்கவில்லை.

அவருக்கிருந்த ஒரேயொரு கைப்பலம் அவர் வேலைசெய்யும் பேக்கரி உரிமையாளர் தான், இதுகாலவரை அவர்தான் முருகையாவுக்கு கைகொடுத்தார். இன்று அந்தப் பேக்கரி முதலாளி “பைப்பால்” சத்திரசிகிச்சை முடிந்து படுத்திருக்கிறார். அவரிடம் கடன் கேட்க முருகையாவின் மனம் துணியவில்லை.

குகதாஸனுக்கு ஒரு வெள்ளைச் சப்பாத்து வாங்கிவிட முருகையா எவ்வளவோ முயற்சித்தும் அவரால் முடியாமல் போய்விட்டது.

ஒரு வெள்ளைச் சப்பாத்து வாங்கி மகனுக்குக் கொடுக்க முடியாத வேதனையில் முருகையாவின் இதயம் கிழிந்து அவரது நெஞ்சாங்கூட்டுக்குள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது...!

கௌரவிப்பு விழாவுக்கு முதல் நாள் - பிற்பகல் மூன்று மணியிருக்கும்... எதுவுமே செய்யமுடியாத நிலையில் தலையைச் சொறிந்தபடி வீட்டுத்திண்ணைக்குந்தில் முருகையா குந்தியிருந்தார்... இவர் குந்தியிருந்த திண்ணைக்குந்துக்கு எதிராகவுள்ள வளையில் தான் கிழிந்த அந்தச் சப்பாத்து செருகிவைக்கப்பட்டிருந்தது. சில விநாடிகள் அந்தச்சப்பாத்தைப் பார்த்தவர் எழுந்துபோய் அந்தச்சப்பாத்தை இழுத்து எடுத்தார்... சப்பாத்தின் அடிப்பாகம் மட்டும் தேய்ந்து கிழிந்திருந்தது... திருப்பித்திருப்பிப் பார்த்தார்...

பேக்கரியில் வேலை செய்யும் போது ஒரு பனிசுக்கு மா போதாமல் விட்டால்

பக்கத்திலுள்ள பனிசில் சிறிதளவு மாவைக் கிள்ளி எடுத்து மா போதாத பனிசுக்குப் பொருத்திச் சரிப்படுத்திக்கொள்வார். இது தினசரி பேக்கரியில் முருகையாவுக்கு ஏற்படுகின்ற தொழில் அனுபவம்..!

அந்தத் தொழில் அனுபவம்... பனிசிலிருந்து சப்பாத்துக்கு இடமாறியது... சப்பாத்தைத் திருப்பிப் பார்த்தார்... அவரது நெற்றித்தோல் சுருங்கிக் கண்புருவங்கள் துடித்தன ...

சில தினங்களுக்கு முன்பு பேக்கரியிலிருந்து கொண்டு வந்த காட்போட் பெட்டியை எடுத்துக் கிழித்து விரித்தார்... அதன் ஒரு பக்கத்தில் கிழிந்து போன அந்தச் சப்பாத்தை வைத்து பென்சிலால் கோடுபோட்டார்... சப்பாத்தின் அடிப்பக்கவடிவம்... சேவ் எடுத்த பின் செத்தையில் செருகி வைக்கப்பட்டிருந்த பிளேட்டை எடுத்து போடப்பட்ட அந்தக் கோட்டின்மீது வெட்டினார் ...

சப்பாத்தின் அடிப்பக்க வடிவிலான காட்போட் துண்டு...! அடிப்பக்கம் கிழிந்த சப்பாத்தினுள் அந்த மட்டையைச் செலுத்தினார்... காட்போட் செலுத்தப்பட்ட சப்பாத்தை தனது காலில் போட்டு நடந்து பார்த்தார்... அவரது முகத்தில் சிறிய பிரகாசம்... “வெட்டப்பட்ட துண்டுபோல் இன்னுமொரு துண்டை வெட்டி வைத்தால் இன்னும் பலமாக இருக்கும்” முருகையாவின் அனுபவம் பேசியது! வெட்டிச் சப்பாத்தினுள் செருகப்பட்டிருந்த காட்போட் மட்டையை இழுத்தெடுத்து அதேயளவில் இன்னுமொரு துண்டை வெட்டி எடுத்து இரண்டு மட்டைகளையும் சப்பாத்தினுள் செலுத்தினார். அந்தச் சப்பாத்தைத் தனது காலில் போட்டுப் பார்த்தார்... முகத்தில் திருப்தியின் ரேகைகள்..!

இரண்டு சப்பாத்துகளையும் கிணற்றடிக்கு எடுத்துச் சென்று பூவரசமிலையில் சுற்றிவைக்கப்பட்டிருந்த சன்லைற்சோப்பை எடுத்து சப்பாத்துக்குள் இரண்டையும் கழுவிக்காயவைத்தார்.

குகதாஸன் சப்பாத்தோடு விழாவுக்குச் சென்றான் ... விழா மிகவும் சிறப்பாக நடந்தது.

குகதாஸனின் பல்கலைப்படிப்பு ஆரம்பமானது... முருகையாவின் பொருளாதாரப் பிரச்சினை றப்பரைப்போல் இழுப்பட்டு... றப்பர் அறுந்து போகும் நிலைக்குள்ளாகி... முருகையாவின் குடிநிலம் விற்கப்பட்டது..!

ஒல்லித்தேங்காய் தண்ணீரில் அடிபட்டு கரைசேர்வது போல்... குகதாஸனின் படிப்பு முடிந்து டாக்டரானான்.

வழமைபோல் திருமணப்பேச்சுக்கள்

ஆரம்பமாகின.. நேசம்மா, அவளும் ஒரு டாக்டர் ... இவள்தான் குகதாஸனுக்கு மனைவியாக வந்தாள். நேசம்மாவோடு, நல்லூர் செட்டித் தெருவில் வசதியானதொரு வீடும் சீதனமாகக் கிடைத்தது... இதுகாலவரை பாண்போற்றணையின் உடல்வெக்கையிலும், வறுமையின் மன வெக்கையிலும் வெந்து வெடித்த முருகையா... இப்போது வசதியான வாழ்க்கை... முருகையா இப்போது வீடியை மசனாக்கும். மருமகனுக்கும் தெரியாமல் ஒழித்தொழித்துத்தான் பத்தினார்...!

சொந்த வீட்டை விற்றுவிட்டு வாடகை வீட்டில் குடியிருந்த போதும் அந்தச் சப்பாத்தைத் தன்னோடுதான் முருகையா வைத்திருந்தார். அந்தச் சப்பாத்து அவரின் வறுமையின் குறியீடு..! இப்போது இந்தச் சீதன வீட்டுக்கு அந்தச் சப்பாத்தை அவரால் கொண்டு வர முடியவில்லை... அதைக்கொண்டுவர குகதாஸன் சம்மதிக்கவில்லை.. அதையொரு பெரும் பிரச்சினையாக முருகையாவும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை...!

அந்தச் சீதன வீட்டிலிருந்துதான் முருகையாவின் சாந்தி நிலையம் நோக்கிய பயணம் ஆரம்பமாகியுள்ளது...!

கார் நாவற்குளிச்சந்தியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் சில நிமிடங்களில் கார் சாந்தி நிலையத்தை அடைந்துவிடும்

காருக்குள் அமைதி

முருகையாவால் பேசமுடியவில்லை ...

குகதாஸனுக்கு என்ன பேசவெதன்று தெரியவில்லை ...

மருமகளின் தூண்டலால் தான் குகதாஸன் தகப்பனை சாந்தி நிலையத்தில் விட்டான் என்ற அவப்பெயருக்குள்ளாகப் போகிறேனே என்ற பிரமையில் நேசம்மா இருந்தாள் ...

குமார் - இவன் என்றுமே கலகலப்பானவன் அவன்கூட இப்பொழுது மௌனமாக இருக்கின்றான் ...

கார் ஓடிக்கொண்டே இருக்கின்றது ...

குகதாஸன் - நேசம்மா தம்பதிகளுக்கு மூன்று ஆண்பிள்ளைகள், மூத்தவன் செயோன் பதின்மூன்று வயது, இரண்டாமவன் மேவின், அவனுக்கு எட்டு வயது, கடைக்குட்டி காவியன் ஆறு வயது... குகதாஸனும், நேசம்மாவும் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றுவிட வேலைக்காரியோடு சேர்ந்து முருகையாதான் மூவரையும் வளர்த்தெடுத்தார். பாலர் பாடசாலைக்கு கூட்டிச் சென்றதிலிருந்து இரண்டாம் ஆண்டு வரை பாடசாலைக்குக் கூட்டிச் சென்றதும், உணவூட்டியதும் மட்டுமல்ல, அவர்களின்

கக்கா எடுத்ததும் முருகையாதான்.

இரவு படுக்கப்போகும் வரை அவர்கள் மூவரும் முருகையாவின் அறைக்குள்தான் நிற்பார்கள். முருகையா கதை சொல்வார், பாட்டுப்பாடுவார், நொடி சொல்லுவார், எப் பொழுதுமே அவர்களைக் கலகலப்பாக வைத்திருப்பார்...

பின்னரங்களில் மூத்தவன் கிரிக்கற விளையாடச் சென்று விடுவான் மற்றைய இருவரும் முருகையாவின் கைகளைப்பிடித்துக் கொண்டு நல்லூர் கோவிலடிக்கு வந்து விடுவார்கள்.

பிள்ளைகளின் நடவடிக்கைகளை குகதாஸன் அவதானித்தான் ... தனது பிள்ளைகளின் படிப்பிற்கு முருகையா இடையூறாக இருப்பதாகவே அவன் கருதினான்.

பாண் போறணை வெக்கையில் வதங்கிய முருகையாவின் மகனான தான், இன்று குளிர்ந்தப்பட்ட அறையில் படுப்பதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்தது கல்வி தான் என்பதை அவன் முழுமையாக நம்பினான். தனது நம்பிக்கைக்கூடாகவே தனது பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தையும் அவன்

பார்த்தான் ...! அவனது சிந்தனை கல்வியிலும், ஆஸ்பத்திரிச் சூழலிலும் வளர்ந்திருந்ததால் அதற்கு மேலால் அவனால் சிந்திக்கமுடியாமல் போய்விட்டது!.

இந்நிலையில்தான் முருகையாவுக்கும் தனது பிள்ளைகளுக்குமிடையில் இருந்த உறவைத்துண்டிக்க அவன் விரும்பினான்.

பாண் போறணைக்குள் வெந்த ஒருவனின் மகன் டாக்டராகலாம். ஆகாமலும் போகலாம். ஆனால், டாக்டர் குடும்பத்தில் பிறந்த ஒருவன் ஒருவன் ... டாக்டர் ஆகத்தான் வேண்டும்!.

குகதாஸனின் சிந்தனை கௌரவம் என்றவட்டத்துள் துடித்தது...!

ஆறு ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வரை அது ஆற்றுநீர்தான்... அது கடலில் கலந்து விட்டால் அது கடல் நீர்தான்! அதேபோல... குகதாஸன் தகப்பனாகும் வரை முருகையாவுக்கு மகன் என்ற நிலையில் இருந்தே சிந்தித்தான்... இப்போது அவன் மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பனாகிவிட்டான். ஆற்றுநீர் கடலில் கடல்நீராவது போல... அவன் இப்போது

தந்தையாகவிருந்தே சிந்திக்கின்றான் ...!

கார் நாவற்குளிச்சந்தியைத் தாண்டிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது. இன்னும் சில நிமிடங்களில் சாந்தி நிலையத்தை அடைந்து விடும்.

“பேராசிரியர் தாற சம்பளம் உங்கடை குடும்பத்திற்குப் போதுமா” காருக்குள் நிலவிய அமைதியைக் கலைக்கும் நோக்கத்தில் ஒரு கேள்வியைக்கேட்கிறான் குகதாஸன்.

“அதை ஏன் சேர் பேசுவான் ... விடிஞ்சால் இன்டைக்கு எப்படிக் கடத்தப் போறன் என்ட மரணபயம்... எங்கடை குடும்பத் திலை மொத்தம் பத்துப்பேர்... பெரிய குடும்பம்... நான், என்ர மனிசி, ஐந்து புள்ளையன், வயது போன என்ர தாயும், தகப்பனும் என்ரை மனிசியின்ரை வயதுபோனதாய் ...

தினசரி பத்து வயித்துக்குச் சாப்பாடு போட வேணும் குமார் மனத்திறந்து கதைக்கிறான்.

“மூண்டு வயது போனதுகளை ஆர் பராமரிக் கிறது...” குகதாஸன் சிரித்தபடி கேட்கிறான். கேட்டவன் கண் புருவங்களைச் சுருக்கி குமாரின் பதிலை கூர்மையாக அவதானிக்கின்றான்.

“அவைக்கெண்டு விசேசமாய் எந்த ஏற்பாடுகளும் வீட்டிலே இல்லை சேர் எல்லாரும் சேர்ந்துதான் பாக்கிறம்... என்ரை மனிசி அவை யின்ரை உடுப்புக்களைக்கழுவிப் போடுவா... நான் குளிக்கிறதுக்கு தண்ணீர் நிரப்பி விடுவன்... நாங்கள் சாப்பிடேக்கை அவையும் சாப்பிடுவினம்... வீட்டுவசதி தான் போதாது... ஒரு அறை இரண்டு சின்ன விறாந்தை, சின்னொருகுசினி... அவ்வளவுதான் நெருப்புப் பெட்டி மாதிரி வீடு... படுக்கிற தெல்லாம் கஷ்டம்” குமார் சர்வசாதாரணமாகக் கூறுகிறான்.

குகதாஸன் மௌனமாக இருக்கிறான்.

“வயது போனதுகளை ஏதோ வித்தியாசமான பிறவியளாய் சிலபேர் பாக்கினம்... அது ஏனெண்டு எனக்கு விளங்கயில்லை சேர்... நான் இப்ப வேலைசெய்யிற வீட்டுப் பெரிய சேர் இப்ப பென்சனிலை நிக்கிறார்... இப்பவும் வீட்டிலை வளர்ந்த பெரிய புள்ளையன்க்குப் பாடம் சொல்லிக்குடும்பர்...” குமார் காரை ஓட்டியபடி கதைக்கிறான். குமார் வேலை செய்கின்ற வீட்டுக்காரர் ஒரு பேராசிரியர்... அவரைப் பேராசிரியர் என்று அவனால் கூற

முடிவதில்லை, “பெரிய சேர்” என்று தான் கூறுவான்.

குமார் தன் ரேபேசைத் தொடருகிறான்,

“எங்கடை பெரிய சேர் பெரிய படிப் பெல்லாம் படிச்சவர் சேர்... அவர் சின்னப் புள்ளையாளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் குடுக்கிற தில்லை சேர்... பெரிய பெரிய மீசை முளைச்ச பெடியாளுக்கும், கலியாணவயதிலை உள்ள பொம்பிளைப்பிள்ளையாளுக்குந்தான் பாடம் சொல்லிக் குடுப்பர்... உளவியல் எண்டொரு பாடம்... நான் பின்னாலை இருந்து கேட்டுக் கொண்டிருப்பன் சேர்... ஒருநாள் வயதுபோனது களைப் பற்றி அவர் படிப்பிச்சார்... அவர் சொன்ன அவளவும் என்றை மனசிலை பதிஞ்சு போச்சுச்சேர்....

அவர் இப்படித்தான் சொன்னவர்...

நாங்கள் வாழ்க்கையைத் தேடி ஓடுபவர்கள் ... முதுமை அடைந்தவர்கள் வாழ்க்கையைத் தேடி ஓடி... பொய்மைகளையும், மெய்மைகளையும் அனுபவித்து ஓய்ந்தவர்கள்... அவர்களிடம் எந்த ஆவலாதிகளும் இருப்பதில்லை... ஒருவகையில் அவர்கள் குழந்தைகளாகி விடுகின்றனர்... குழந்தைகள் பெற்றோரின் அரவணைப்புக்களைத்தான் விரும்புகிறார்கள். பிறக்கின்ற குழந்தைகள் அனுபவம் பெறாத குழந்தைகள்... முதுமை அடைந்தவர்கள் அனுபவம் பெற்ற குழந்தைகள்.

“நாம் சிந்திப்பதுபோல் முதியவர்களும் சிந்திப்பார்களென்று நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடாது ... நாங்கள் குழந்தைகளாக இருக்கும் போது, நமது பெற்றோர் எங்களை அனுசரித்து அரவணைத்து நடந்தார்கள், நம்மோடிருக்கும் முதியவர்கள் என்ற குழந்தைகளை நாம் பெற்றோராகி அரவணைத்து ... அனுசரித்து நடந்தால் ... அவர்கள் எங்களுக்கு சுமையாக இல்லாமல் சுவையானவர்களாக இருப்பார்கள்” ... இப்படித்தான் சேர் அவர் சொன்னவர் ... என்றை நெஞ்சிலை ஆணி இறுக்கினது போல இப்பவும் ஞாபகம் இருக்குது சேர் ...

அவர் சொன்னதிலை எவ்வளவோ உண்மை இருக்குச் சேர்... இப்ப மாசிமாதம் பனிகாலந்தானே... எங்கடை வீட்டிலை கட்டில் வசதி இல்லைச் சேர்... போத்துக்கொண்டு படுக்க பெட்சீர் வசதியும் இல்லைச் சேர்... குறண்டிக்கொண்டுதான் சேர் படுப்பம்... எங்கட சின்னவன் என்றை அம்மாவோடதான் படுப்பான் ... இந்தக்குளிர்க்கை என்றை அம்மா ... தன்ரை சீலைத்தலைப்பாலை என்றை மகளைப்போத்தி

விட்டு தான் குறண்டிப் போய் படுத்திருப்பா... சேர்... அந்தக்காட்சியைப் பார்த்தால் அழுகை தான் சேர் வரும் இதுமட்டுமில்லைச் சேர்...

...எங்கடைவீட்டிலை சாப்பாட்டுத் தட்டுப்பாடு அடிக்கடி ஏற்படும்... பத்துப் பேருக்குச் சாப்பாடு முடியுமா... சிலவேளை வீட்டிலை ஒரு பருக்கை அரிசி இருக்காது அப்படியான நேரங்களிலை அம்மா என்னடடை வந்து சொல்லுவா “தம்பி குமார் நாங்கள் பட்டினி கிடந்து பழக்கப்பட்ட ஆக்கள்... என்றை புள்ளையன்... பாவங்கள்... பச்சைக் கூல்.. பட்டினியைத் தாங்க மாட்டுதுணர்.. கடன் பட்டாவது ஏதாவது வாங்கிக் கொண்டு வா” என்று சொல்லுவா. நான் வேறை எங்கை போவன்... நேரை பேக்கரி முதலாளியிட்டைப் போவன்... “பாண் இருக்கு எடுத்துக் கொண்டு போ... இல்லாட்டி... ஸ்ரோரிலை மாக்கிடக்கு எடுத்துக் கொண்டு போய் புட்டவிச்சுக்கு” என்று சொல்லுவார் சேர்... பத்துப்பேருக்கும் ஐஞ்சு றாத்தல் பாணாவது தேவைப்படும் இலவசமாய்த்தாற மனிசனிட்டை ஐஞ்சு றாத்தல் பாணை எப்படிச்சேர் எடுக்கிறது ... நான் ஒரு மூண்டுறாத்தல் பாணை எடுத்துக் கொண்டு போவன் அந்த மூண்டு இறாத்தல் பாணையும் என்றை ஐந்துபுள்ளையாளுக்கும் புறிச்சுக்குடுத்திட்டு மிச்சப்பாணையும் பாண் கருக்கல்களையும் வயது போன மூண்டும் சாப்பிடுங்கள் சேர்... அந்தக் காட்சியைப் பாக்க நெஞ்சு வெடிக்கும் சேர் ...

“இதுகளை எங்களுக்குச் சுமையெண்டு நாங்கள் நினைக்கலாமா” மனம் நெகிழ்ந்து கூறுகிறான்.

குதாஸன் மௌனமாக இருக்கிறான் ... அவனது முகம்... காற்றுப்போன பந்து போல சுருங்கிவிட்டது...!

கார் பனை ஆராய்ச்சி நிலையத்தையும் தாண்டி ... சாந்தி நிலையத்தையும் தாண்டி ... கைதடிச்சந்தியை நெருங்கிவிட்டது ...

“குமார்... கைதடிச்சந்தி “றவுண்ட் எபவுட்டிலை” காரைத்திருப்பு வீட்டைபோவம்” குதாஸன் கூறுகிறான்.

“ஏன் சேர்” ஆச்சரியத்தோடு குமார் கேட்கிறான்.

“நான் சொல்றன் நீ காரைத்திருப்பு வீட்டை போவம்”

கைதடி “றவுண்ட் எபவுட்டில்” றவுண்ட் டடித்துக்கார் திருப்புகின்றது... வீதிகளில் மட்டுமல்ல ... மனிதவாழ்க்கையிலும் எத்தனையோ “றவுண்ட் எபவுட்டுகள்” .... பாதைகளை நாங்கள் தான் தெரிவு செய்ய வேண்டும்...!

தனித்திருப்பவளின் தவிப்பு

எழுக்கு குடிசையும்
ஓட்டப்பானையும்தான்
வாழ்க்கை தாரை வார்த்தது
உனக்கு

அடுப்பில் நெருப்பாகி
அடிமைப்பிறப்பாகி
வெந்து போகிறது உயிர்

மனசில் கரிமண்டி
ஆசை சருகாகி
இத்துப்போகிறது இளமை

உறவு விஷமாகி
உயிரும் கனமாகி
சாவின் கண்ணுக்கு
தொலைவில்
கிடக்கிறது ஆயுள்

செருப்புக்கும் சீப்புக்கும்
கடன் காரி
செத்துப்போகின்ற
இளமையின் சொந்தக்காரி

புலன்கள் ஊனமாகி
பூமி வெறும் பொருளாகி
இருட்டுக்குடிசை முலையில்
குறண்டிக்கிடக்கிறது
எதிர்காலம்

சில பெண்களை வாழ்கை
பிச்சைப்பாத்திரம்
தூக்க வைக்கிறது
சில பெண்கள் தங்களையே
பாத்திரமாக்கி விடுகின்றனார்

மௌனத்துணியடுத்தி
அதற்குள் எத்தனை காலம்
கண்ணீரை
புதைக்கப்போகிறாய்

அகப்பை பிடித்துக்
கொண்டே
அழுது தொலைகிறாய்

கண்ணீரை நெருப்பிலே
காய வைக்கிறாய்

விதவைகளே விழி நீரின்
கைதிகளே

காலம் தந்த ஒற்றை சிறகோடு
காலம் போக்கும்
கண்ணீர் குழந்தைகளே

உங்கள் பக்கம் படுத்திருக்கும்
வறுமை பிசாசை துரத்த
வழி சொல்லாத சமுதாயமிது

உங்கள் குரல்வளை அலும்புகளை
நசிக்கும் கொடுமைக் கரங்களுக்கு
விலங்கிடத் துணியா வரட்டு
சமுதாயமிது

இந்த சமுதாயம்
இந்த நாடு

உங்களுக்கு என்ன தந்தது

நிறைய வறுமை தந்தது
வயிறு நிறைய பட்டினி தந்தது
விதவைக்கு இன்னொரு பெயராய்
விபச்சாரி என்ற பட்டம் தந்தது

இவர்கள் கறுத்த வாழ்வுக்குள்
தீக்குச்சி கிளிக்கத்தொரியாத
மனிதனே வா...

மின்மினிப்பூச்சியின்

வெளிச்சமாவது காட்டுவோம்.

- நெடுந்தீவு மோகனராஜ்

வலியை உணரும் எழுத்துக்கள்!

என் எழுத்துக்கள் வலியை
உணர்கின்றது...
பூமியில் எல்லாக் கேவலங்களும்
இருப்பாகின்றன...!
வாழ்வு பற்றிய மிருகக்
கோட்பாடுகள்
அங்கீகரிக்கப்பட்டு பல
நூற்றாண்டுகளாகின்றன
கண்ணீர் ஒன்றும் உவப்பில்லை
என்ற தீர்ப்பு
அங்கீகரிக்கப்பட்டது
பல புதிய தீர்ப்புகளும் கலப்பட
நியாயங்கள்
மனித புழுக்களால் ஏற்றுக்

கொள்ளப்பட்டன.

மானிட நியாயம் புதைந்து
போயின

இப்போ செவ்வாயில் மற்றக்
கிரகங்களிலும்...

மனித ஆந்தைகள்...!

அதனால் அண்ட வெளி எங்கும்
ஓசோன் படைகளைத் தாண்டிய
துர்நாற்றம் - வீசும்

என் எழுத்துக்கள் வலியை
உணர்கின்றது

மௌனத்தின் சத்தமாய்

பெருமூச்சின் புயலாய்

என் எழுத்துக்கள் மீண்டும்

வலியை உணர்கின்றது.

- மீரா சிவகாமி

தனிமரம்

“குஞ்சன், இண்டைக்கு பள்ளிக்குடம் விட்டோண்ணை அங்கை, இஞ்சை மினக் கெடாம் ஓடி வந்திடப்பு” என்றாள் கனகம்.

“ஏனம்மா, என்ன அவசரம்” என தாம் கனகத்திடம் பதில் கேள்வி கேட்டான், குஞ்சன் என செல்லமாக அழைக்கப்படுகின்ற தனபாலன்.

“இண்டைக்கு ஆறுமுகத்தாற்றை வயலிலை அருவிவெட்டு நடக்கப்போகுது. உங்கத்தை வயல்காரரிலை வாறவைக்கு பொலியிற நெல்லிலை பாத்துப்பாக்காம குடுக்கிறது அந்த மனிசன் ஒண்டு தான். நீ வீட்டை வந்ததும் பறனில கிடக்கிற குஞ்சுப் பெட்டியையும் தூக்கிக்கொண்டு வயலுக்கு வந்திடப்பு. நானும் அங்கைதான் அருவி வெட்டுக்குப் போகப்போறன்”

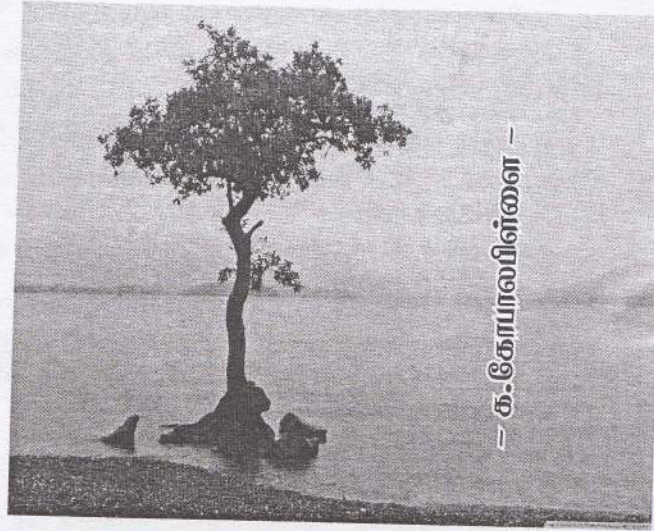
வயலில் அருவி வெட்டுக் காலங்களில் அருவி வெட்டி, தூடு அடித்து, தூத்தல் முடிந்ததும் பொலியும் நெல்லில் ஒரு சிறு பகுதியை ஒதுக்கி, ஓலைப் பெட்டிகளுடனும் குஞ்சுக் கடகங்களுடனும் காத்திருக்கும் வறுமைப்பட்டவர்களை வரிசையாக இருக்க வைத்து வயல் சொந்தக்காரர் தனது இரு கைகளாலுமோ அல்லது நெல் அளக்கும் “கொத்து”க்களின் மூலமோ பங்கிடுவது காலாதிக்காலமாக நிலவி வரும் வழக்கமாக இருந்தது.

கனகம் சொல்லி முடித்ததும் “அம்மா, நான் இண்டைக்குப் பள்ளிக்கூடம் போகாமை நிக்கட்டேணை. வயலுக்கு வந்தா எலிப்புத்து வெட்டி நெல்லும் எடுக்கலாம். அகிழானும் பிடிக்கலாம் எல்லேணை” என தனது ஆவலை வெளிப்படுத்தினான் தனபாலன்.

வயல்களில் நெல் விளைந்து முற்றும்

காலத்தில் நீரும் வற்றி நிலம் வரட்சியடையும் போது, தமது எதிர்கால உணவுத் தேவைக்காக அகிழான்கள் எனப்படும் வயல் எலிகள் நெற்கதிர்களை வெட்டி எடுத்து தமது புற்றுக்களில் சேமித்து வைத்துக் கொள்ளும். அறுவடை முடிந்ததும் சிறுவர்களும் பெரியவர்களும் அந்தப் புற்றுக்களை அடையாளம் கண்டு மண்வெட்டிகளால் அகழ்ந்து அகிழான்களால் சேமிக்கப்பட்ட நெற்கதிர்களைச் சேகரித்துக் கொள்வர். அப்படி அகமும்போது புற்றுக்களில் மறைந்திருக்கும் அகிழான்களையும் உணவுத் தேவைக்காகப் பிடித்துக் கொள்ளும் வழக்கமும் நிலவி வந்தது. அதனை மனதில் வைத்தே தனபாலன் பள்ளிக்கூடம் போவதைத் தவிர்க்க எண்ணினான்.

“சீச்சீ... பள்ளிக்கூடம் போகாமை நிக்காதை. அருவி வெட்டி முடிஞ்சு உப்பெட்டியனை தூடு மிதிக்கிற இடத்துக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் வரைக்கும் வயலுக்கை

— க.கோபாலபிள்ளை —

இறங்க விடாயினம். புத்தும் வெட்ட ஏலாது. அருவி வெட்டி முடியவே ரெண்டு மணியாகிரும். நீ பள்ளிக்குடத்தால வரக் கணக்கா இருக்கும்”

மகனின் படிப்புக் குழம்புவதை விரும்பாத கனகம் இவ்வாறு கூறியதும் தனபாலனும் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் புறப்பட்டு விட்டான். அவன் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போனானே தவிர, அவன் எண்ணமெல்லாம் எலிப்புத்து வெட்டு வதிலும், பிடிக்கும் எலியை இரவு பொரித்துச் சாப்பிடுவதிலுமே இலயித்திருந்தது.

கனகம், தனது இருபத்தைந்து வயதிலேயே கணவனை இழந்துவிட்ட இளம்

விதவை. கணவன் மாணிக்கம் இருந்தபோது செல்வச் செழிப்பில் மிதக்காவிடினும், குறைகளின்றி குடும்ப வண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கணகம் உழைப்புக்காக வெளியே செல்ல வேண்டிய தேவையும் இருக்கவில்லை. ஒரு நாள் வழக்கம் போல வேலைக்குச் சென்ற மாணிக்கம் வேலைமுடிந்து முட்டாஸ்கடைச் சந்தியில் வந்துகொண்டிருந்தபோது தான் அந்தக் கோர நிகழ்வு நடந்தேறியது.

இரைதேடித் திரிந்த பறவைகள் மாலையானதும் தமது கூடுகளை நோக்கி விரைவது போல காலையில் தொழிலிடங் களுக்குச் சென்றவர்களும் தத்தமது வீடுகளை நோக்கி விரைந்துகொண்டிருந்த நேரம். வடபகுதிக்கான மின்சாரத் தடையும், பொருளாதாரத் தடையும் அமுலில் இருந்ததால், வர்த்தக நிலையங்கள் யாவும் நேரகாலத்துடன் பூட்டப்பட்டுவிடும். இருள் தழ்ந்ததும் வீதிகளும் வெறிச்சோடி மனிதர்களும் வீடுகளுக்குள் முடங்கி விடுவது வழக்கமாகி இருந்தது. அதனால் இயந்திர வேகத்தில் இல்லிடங்களை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவனாக மாணிக்கமும் வந்துகொண்டிருந்தான். கோட்டைப் புறமிருந்து கிளம்பிய உசு...சுசு... சுசு... என்ற இரைச்சலைத் தொடர்ந்து ஸ்ரான்லி வீதிப்பக்கமாகவும் முட்டாஸ் கடைச் சந்திப் பக்கமாகவும். சிவன்கோவிலடிப் பக்கமாகவும் வேறும் சில இடங்களிலுமாக லெடல் குண்டுகள் விழுந்து வெடித்துச் சிதறின. குண்டுகள் மட்டுமா சிதறின. மனிதர்களும் கட்டிடங்களும் சில வாகனங்களும் அல்லவா சிதறின. அன்று சிதறிய உடல்களில் ஒன்றாக மாணிக்கனின் உடலும் அடையாளம் காணப்பட்டது.

மாணிக்கம் - கணகம் திருமண வாழ்க்கை யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக அமைப்பை மீறிய ஒன்றானதாலும் அவர்கள் விரும்பி முடிவெடுத்த வாழ்க்கையாதலாலும் இரு பகுதிப் பெற்றோரும் அவர்களை ஒதுக்கி விட்டிருந்தனர். எனவேதான் கணவனை இழந்தபின் எவ்வித ஆதரவோ, அரவணைப்போ இல்லாத போதும் எப்படியாவது ஒரே மகளை இந்தச் சமூகத்தில் ஒரு நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவந்து, தலைநிமிர்ந்து வாழவைக்க வேண்டும் என்ற உறுதியுடன் அவனது கல்வியில் கவனம் செலுத்தத் தீர்மானித்திருந்தான்.

தனபாலன், ஒழுக்கமுள்ளவனாகவும் கல்வியில் சிரத்தைபுள்ளவனாகவும் தாயின்

மனம் கோணாதவனாகவும் இருந்து வருவது அந்தத் தாயுள்ளத்தை மகிழ்ச்சிப்படுத்தியது.

குடும்பச் சமையும் கணகத்தின் மேல் விழுந்ததால் வருமானத்தைத் தேடவேண்டிய தேவையும் அவளை அழுத்தவே, ஊரில் மா இடித்தல், கிடுகு பின்னுதல் போன்ற வேலைகளையும் காலத்துக்குக் காலம் வயல்களில் நாற்று நடுதல், புல்லுப்பிடுங்குதல், அருவி வெட்டுதல் போன்றவற்றையும் செய்து வந்தாள்.

தனபாலன் பள்ளிக்கூடம் சென்ற கையோடு, இரவு உறியில் நீர் ஊற்றி வைத்திருந்த சோற்றை எடுத்து பழைய கறியுடன் குழைத்து சிறு உருண்டையாக்கிச் சாப்பிட்டாள். சோறு ஊறிய பழந்தண்ணியைக் குடித்தாள். கறிச்சட்டியையும் பாணையையும் அவசர அவசரமாகக் கழுவி முற்றத்து அட்டாளையில் காயவைத்தாள். பழைய துணியொன்றை எடுத்து தலையை மூடிக் கட்டிக்கொண்டாள். வீட்டுத் தாவாரத்தில் சொருகி வைத்திருந்த அரிவாளை எடுத்துக் கொண்டாள். இயந்திர வேகத்தில் இத்தனையும் செய்துமுடித்தபின் ஆறுமுகத்தாருடைய வயலுக்கு ஓட்டமும் நடையுமாகப் போய், அருவி வெட்டுக்காக வந்திருந்தவர்களுடன் கலந்துகொண்டாள்.

அருவி வெட்ட வந்தவர்களில் சிலர் வயல் வரம்பில் குந்தியிருந்து வெற்றிலை பாக்கை வாயில் போட்டுக் குதப்பத் தொடங்கினர். வயலில் இறங்கிவிட்டால் ஓர் இடைவேளையின்போது தான் அவர்களால் மீண்டும் புதிதாக வெற்றிலை பாக்கை வாயில் போட முடியும். இதனை அவர்கள் ஓர் உற்சாக மருந்தாகக் கருதிக்கொள்கின்றனர்.

நெற்பயிர்கள், முற்றிய நெல்மணிக் கதிர்களின் பாரத்தினைத் தாங்க முடியாமலும் மாசிமாதத்தில் மூசிப் பெய்யும் பனித் துணிகளின் தாக்கத்தினாலும் தரையை நோக்கிச் சாய்ந்து காணப்பட்டன. எழுந்து வரும் சூரியக் கதிர்கள் பனித்துளிகளில் பட்டுத் தெறித்துக் கொண்டிருந்தன.

வயல்காரரான சொத்தி ஆறுமுகம் அவரது வயலின் ஓர் எல்லையிலிருந்து கெந்திக் கெந்தி வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தார். அவரது வலது கால் சற்றுக் குட்டையாக இருந்ததால் அவ்வாறு நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார். அப்படி நடப்பதால் பெயருடன் சொத்தி என்ற அடைச் சொல்லும் சேர்ந்துவிட்டிருந்தது.

வந்தவர், “ஏனடாப்பா பாத்துக் கொண்டு நிக்கிறியன். வெட்டத் தொடங்க வேண்டியது தானே” எனச் சத்தமிட்டார்.

“முதலாளி வரட்டுமெண்டுதான் பாத்துக் கொண்டு நிண்டனாங்கன்” எனச் சொல்லியபடி, “பொலி, பொலி” என ஒரே குரலில் வாழ்த்திக்கொண்டு வரிசையாக வயலில் கால்பதித்து அருவி வெட்டத் தொடங்கினர்.

பக்கத்துப் பக்கத்து வயல்களிலும் அருவிவெட்டு வேலை தொடங்கிவிட்டிருந்தது. நேரம் செல்லச் செல்ல வெட்டு வேகமும் அதிகரித்தது. சூரியனும் தனது பொற்கதிர்களால் வெப்பத்தை அதிகரிக்கத் தொடங்கினான்.

அப்போது நேரம் பதினொன்றாகி விட்டிருந்தது. யாழ்நகர் பகுதியிலிருந்து ஷெல் வீச்சுக்கான குத்தும் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து தட்டாதெருச் சந்திப்பக்கமாக விழும் சத்தமும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் வானில் உயரத்தில் சுற்றத் தொடங்கிய “ஆட்காட்டிகள்” என அந்நாட்களில் மக்களால் அழைக்கப்பட்ட “ஹெலி”கள் வயல்களில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தவர்களைக் கண்டுவிட்டதாலோ என்னவோ தாளப்பறந்து வந்து வயல் பகுதியை நோட்டமிடத் தொடங்கின.

“எல்லாரும் கையளை மேலை தூக்கிக் காட்டுங்கோ” என ஓர் அனுபவஸ்தர் சத்தமிட்டுச் சொன்னதும் எல்லோரும் அவ்வாறே கைகளை மேலே உயர்த்தினர். சிலர் நிலத்தில் விழுந்து படுத்துவிட்டனர். மூன்று, நான்கு தடவைகள் வட்டமிட்டுவிட்டு அவை தூரப் பறந்து சென்றன. இந்த ஆரவாரங்களிருந்து இவர்கள் மீளவும் ஆறுமுகத்தார் வீட்டிலிருந்து இரட்டை மாட்டு வண்டியில் கஞ்சிப்பாளை கொண்டு வரப்பட்டு இறக்கவும் சரியாக இருந்தது. கஞ்சியை வார்த்துக் குடிப்பதற்கான பாத்திரமாக பச்சைப் பனையோலையில் தயாரிக்கப்பட்ட தட்டுவங்களும் கொண்டு வரப்பட்டிருந்தன.

“வந்ததுகள் போட்டுதுகள். இனி அதைப்பற்றி யோசியாமல் எல்லாரும் வாருங்கோ மோனை, கஞ்சியைக் குடிச்சிட்டு திரும்பத் தொடங்கலாம்” என ஆறுமுகத்தார் குரல் வைத்தார். எல்லா வயல் சொந்தக்காரர்களும் இப்படியான பழக்கத்தைக் கொண்டிராத போதும், ஆறுமுகத்தார் மட்டும் இதனை வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தார். பணத்திமிர் இருந்தாலும் அவரிடம் சிறிது இரக்க சிந்தையும்

இருந்தது.

இதைத் தான் கல்லுக்குள் ஈரம் என்பார்களோ!

வெட்டுக்காரர்கள் வயல் வரப்பில் வரிசையாக இருந்து எவ்வித ஏற்றத் தாழ்வுகளுமற்ற. தொழிலாளர் வர்க்கம் என்ற பொதுமையுடன் இஞ்சிச் சம்பலோடு கஞ்சியை உருசித்துக் குடித்தனர்.

“தாராளமாக குடியுங்கோ, இனி எல்லா வேலையும் முடியும்வரை இது தான் சாப்பாடு” என ஆறுமுகத்தார் சொன்னபோது,

“என்ன முதலாளி நாலு மணிக்கு கடிக்க ஏதும் இல்லையே” என வெட்டுக் காரரில் ஒருவனான முருகேசு கேட்டு வைத்தான்.

“அதைப் பிறகு பாப்பமடாப்பா, இப்ப இதைக் குடிச்சிட்டு வேலையை முடிக்கப் பாருங்கோ... நெடுகச் சாப்பாடு... சாப்பாடு...” எனப் புறுபுறுத்தவாறு ஆறுமுகத்தார் அந்த இடத்தைவிட்டு விலக முற்பட்டார். ஆனால், முருகேசனோ விடுவதாயில்லை.

“இந்த வயித்துப்பாட்டுக்குத்தானே முதலாளி மழையிலும், வெய்யிலிலும் நனைஞ்சும் காய்ஞ்சும் கஷ்டப்படுறும்...” என தமது உழைப்பின் அவசியத்தை அவன் கூறியதைக் கேட்டும் கேட்காததுமாக ஆறுமுகத்தார் நகர்ந்தபோது, நோட்டுப் பக்கமிருந்து பெரு வரம்பில் ஒருவர் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தார்.

“ஷெல் எங்கினேக்கையாம் விழுந்தது” என தனது ஆவலை அடக்க முடியாமல் அவரிடம் கேட்டான் முருகேசு.

“ஐயனார் கோவில் தெற்கு வீதி வீடொண்டினை ஒரு ஷெல் விழுந்திருக்கு. அந்த வீட்டினை இண்டைக்குக் கலியாண மாம். மணமேடையிலை இருந்த பொம்பிளை மாப்பிளையிலை, மாப்பிளை அந்த இடத்திலையே சிதறிப் போனாராம். பொம்பிளைக்கும் படுகாயம்பட்டு ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்ட போயிட்டினமாம். அதோடை அங்கை நிண்ட கனபேருக்கும் காயமாம்” எனத் தான் அறிந்த வற்றைச் சொல்லிக்கொண்டே தொடர்ந்து அவர் சைக்கிளை மிதிக்கத் தொடங்கினார்.

கஞ்சி குடிப்பதற்காக வாயில் இருந்த வெற்றிலைக் குதப்பலை துப்பியவர்கள், திரும்பவும் வெற்றிலையை கொடுப்புக்குள் அதக்கியபடி வயலுக்குள் இறங்கினர். சீரான வேகத்தில் வெட்டு வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

ஓலைப் பெட்டிகளுடனும் குஞ்சுக் கடகங்களுடனும் மண்வெட்டிகளுடனும் நெல் சேகரிக்க வந்தவர்கள் ஆங்காங்கே வயல் வரம்புகளில் வந்தபோது, “உப்பெட்டி எடுக்கிற வரைக்கும் ஒரு பிள்ளையும் வரம்பை விட்டு வயலுக்கை இறங்கக்கூடாது. ஒரு பக்கமா இருங்கோ, எல்லாருக்கும் நெல்லுத் தருவன்” என ஆறுமுகத்தார் சொன்னதும் சிலர் வரம்புகளில் இருந்துவிட, சிலர் அடுத்தடுத்த வயல் பக்கமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

அருவி வெட்டு ஒருவாறு முடிந்து துடு அடிக்கத் தீர்மானிக்கப்பட்ட இடத்தில் படங்குகள் விரிக்கப்பட்டன. உப்பெட்டிகளைக் கொண்டுபோய் அதில் அடிக்கத் தொடங்கினர்.

வேலையினூடே கனகத்தின் கண்கள் தனபாலன் வருகிறானா என அடிக்கடி தேடிக் கொண்டிருந்தது. ஒட்டமும் நடையுமாக தனபாலன் வருவது கனகத்தின் பார்வையில் விழுந்தபோது, மனத் திருப்தியுடன் வேலையைத் தொடர்ந்தார்.

தனபாலன் வந்ததும் வராததுமாக “இப்ப வயலுக்கை இறங்கலாம்தானே அம்மா?” எனக் கேட்டபடியே உப்பெட்டி அள்ளப்பட்ட பகுதிக்குள் இறங்கினான்.

“டேய், ஆர்ரா அது வயலுக்கை இறங்கிறது. காலை முறிச்சுப்போடுவன், வருவா” என உரத்துச் சத்தமிட்டார் ஆறுமுகத்தார்.

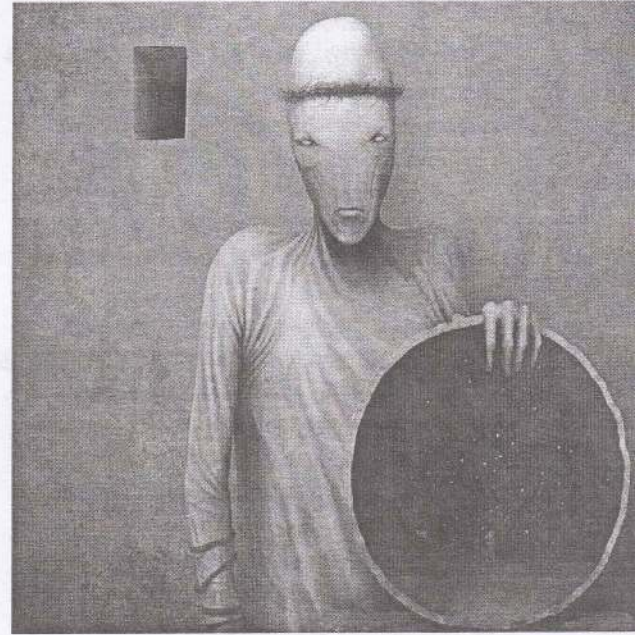
“குஞ்சன் வயலுக்கை இறங்காதை அப்பு” என மகனைக் கடிந்து கொண்ட கனகம், ஆறுமுகத்தாரைப் பார்த்து, “அது என்ரை மோன் முதலாளி. தெரியாமை இறங்கி யிட்டான்” என அவரைச் சமாதானப்படுத்தினான்.

“உன்ரை பொடியே, எல்லாம் அள்ளி முடியும்வரை பொறு மோனை” என்றவர் அவனைக் கூப்பிட்டு “படிக்கிறியே மோனை. நீ தான் கொம்மாவுக்கு உதவியா இருக்க வேணும். பாவம், அவன் கஷ்டப்படுறான்” என அறிவுரையும் சொல்லி வைத்தார்.

ஒரு சில பாத்திகளிலிருந்து உப்பெட்டிகள் எடுத்து முடிந்ததும் வரம்பில் காத்திருந்த வர்கள் அந்தப் பாத்திகளில் புத்துகளைத் தமக்கென அடையாளமிட்டு வெட்டுவதிலும், விடுபட்டுப்போன நெற்கதிர்களைப் பொறுக்கு வதிலும் ஈடுபடத் தொடங்கினர். தனபாலனும் இரண்டு பெரிய புத்துக்களைத் தனக்கென அடையாளமிட்டு ஒன்றில் குஞ்சுக்கடகத்தையும் மற்றையதில் ஓலைப் பெட்டியையும் வைத்துவிட்டு மற்றொரு புத்தை வெட்டத்

தொடங்கினான். அவனுடன் அவனது பள்ளித் தோழர்கள் இருவரும் சேர்ந்துவிட்டிருந்தனர்.

கிட்டத்தட்ட அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட உப்பெட்டிகள் துடிக்கும் இடத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டுவிட்ட நிலையில், “இனி அடிக்க ஆயத்தப்படுத்தலாம்” என ஆறுமுகத்தார் பச்சைக்கொடி காட்டினார். அங்கிருந்த வர்களில் மூத்தவரான சரவணையால் படங்கின் கீழ்க்கு முலையில் கற்பூரம் கொழுத்தப்பட்டு தேங்காயும் உடைக்கப் பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து வைக் கோலைச் சேர்த்து கயிறு போலத் திரித்தனர். அதேவேளை, நெல்லை மூட்டைகளாகக் கட்டுவதற்குச் சாக்குகளும் நெல்லைத் தூற்றுவதற்காக இரண்டு குல்லங்

களும் மாட்டு வண்டியிலிருந்து கொண்டுவரப் பட்டன. முருகேசன் முதல் உப்பெட்டியை எடுத்துக் கொடுக்க திரிக்கப்பட்ட கயிற்றினால் சுற்றி அணைத்துப் பிடித்து “பொலி... பொலி...” எனச் சொல்லி ஒருபுறமும், “பொலி...பொலி...” எனச் சொல்லி மறுபுறமுமாக இரு தடவைகள் ஒங்கி நிலத்தில் சரவணை அடித்தபோது நெல்மணிகள் கதிர்களிலிருந்து உதிர்ந்து படங்கில் சிதறிப் புறந்தன. மூன்று தடவைகள் இவ்வாறு அடித்தபின் இளைஞனான ஞான வேலிடம் கயிற்றைக் கொடுத்துவிட்டு சரவணை துடு வைப்பதற்கான ஆயத்தங்களில் ஈடுபடலானார்.

துடு அடிக்கும் வேலை ஒருபுறம்

நடந்து கொண்டிருக்க புத்துவெட்டி நெல் சேகரிப் போரின் முயற்சிகளும் மறுபுறம் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு புத்து வெட்டியபோது நிறைய நெற் கதிர்கள் தனபாலனுக்கும் நண்பர்களுக்கும் கிடைத்தது. அந்தப் புற்றின் எல்லையைத் தொட்டபோது, போக்கிடமின்றி அகிழான் பாம்ப்தோடத் தொடங்கவே, தனபாலனும் நண்பர்களுமாக துரத்திச் சென்று அதனை அடித்துக் கொன்றனர்.

இரண்டாவது புற்று வெட்டத் தொடங்கியபோது தனபாலனின் நண்பன் தான் வெட்டுவதாகவும் வெடிப்புத்து சற்று துரத்தில் இருப்பதால் அகிழான் அதன்மூலம் வெளியேறி ஓடிவிடாமல் அந்த இடத்தைக் கவனிக்கு மாறும் தனபாலனிடம் சொன்னான்.

வெளியே தென்படும் புற்று வாய்களையே அகிழான்கள் தமது போக்குவரத்துக்குப் பாவிக்கும். மழை நீர் புகுந்தாலோ வேறு காரணங்களினாலோ சிலவேளை அந்தப் புற்றுவாயிலைப் பாவிக்காது வேறொரு பக்கமாக புதிய வாயிலை உண்டாக்கிப் பாவிக்கத் தொடங்கும். அப்படி முன்னர் பாவித்த வாசலைக் கைவிட்டபின் அவை உலர் மணலால் அரைகுறையாக மூடப்பட்டு இருக்கும். இதனையே வெடிப்புத்து என்பர். அவசர தேவையின்போது அகிழான்கள் இந்த வெடிப்புத்து ஊடாக வெளியே தப்பிச் சென்றுவிடுவதுண்டு.

வெட்டும்போது நெற்கதிர் சேமிப்புக்கள் தென்பட்ட போதெல்லாம் அவற்றைக் குஞ்சுக்கடகத்தில் சேர்ப்பதையும் தனபாலன் கவனித்துக்கொண்டான்.

உப்பெட்டிகள் எல்லாம் கொண்டு வந்து சேர்த்ததும் நாலரை மணியளவில் ஆறுமுகத்தார் வீட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட வாய்ப்பனும் தேனீரும் வெட்டுக்காரருக்கு வழங்கப்பட்டது. கனகம் தனக்குக் கிடைத்த இரண்டு வாய்ப்பன்களைக் கொண்டு வந்து மகனிடம் கொடுத்தாள். இதைக் கண்ட ஆறுமுகத்தார்,

“உனக்குத் தந்ததை நீ மோனிட்டை குடுத்திட்டாய். இந்தா இதைத் தின்” என்று மற்றொன்றை கனகத்திடம் நீட்டினார்.

இடைநேரப் பசியாறல் முடிந்து திரும்பவும் துடிப்புத் தொடங்கி வேகமாக வேலை தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது. மறுபக்கம் புத்து வெட்டும் நடந்துகொண்டிருந்தது.

“வெடிப்புத்துக்கு கிட்ட வந்திட்டம். இனித்தான் கவனமா இருக்கவேணும்.

அகிழான் வெடிப்புத்தாலை தான் பாய்ப்பாப்பார்.” என்றான் ஒருவன்.

“இந்த அகிழானை ஓடவிடாமல் நான் கையாலை தான் பிடிக்கப்போறன்” என்ற தனபாலன், வெடிப்புத்துக்கருகில் அமர்ந்து கொண்டான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் உலர் மணல் இருந்த பக்கத்தில் ஓர் அசைவு தென்பட்டது.

அகிழான் வெளியேறப்போகிறது எனத் தீர்மானித்த தனபாலன் தனது இரு கரங்களாலும் அவ்விடத்தைப் பொத்தி மூடிக்கொண்டு, “அகிழான் பிள்ளை வரப் போறார், நீ வெட்டு மச்சான்” என நண்பனிடம் கூறிக்கொண்டிருந்த போது, அவனது கைகளை தள்ளிக்கொண்டு வெளிவர முயற்சிப்பதை உணர்ந்து இன்னும் பலமாக அழுத்தி வெளியே வருவதைப் பிடிப்பதற்கு ஆயத்தமானான். ஆனால், அவன் மூடிக் கொண்டிருந்த பகுதியை விலக்கிக் கொண்டு மூர்க்கமுடன் வெளியேறிய பாம்பு கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அவனது கழுத்தில் தீண்டிவிட்டு ஓடத்தொடங்கியது.

நண்பர்கள், “தனபாலனை பாம்பு கடிச்சப்போட்டுது” எனக் கத்தத் தொடங்கியதும் பதறியடித்து ஓடிவந்த கனகம், மகனைத் தன் மடியில் கிடத்தியபடி குறைத் தொடங்கி விட்டாள். “அம்மா, அம்மா” எனத் தாயை அணைத்தபடி ஈனஸ்வரத்தில் தனபாலன் ஏதோ சொல்ல முற்பட்டான். வார்த்தைகள் தெளிவாக வெளிவரவில்லை.

“றோட்டுக்குத் தூக்கிக்கொண்டு போய் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோவம்” என யாரோ சொன்னார்கள். ஆனால், தனபாலனின் வாயிலிருந்து வெண்நுரை வெளிவரத் தொடங்கி, கண்கள் சொருகி, உடலெல்லாம் நீல நிறமாகிக் கொண்டிருந்தது.

“ஆஸ்பத்திரியைவிட கொட்டடி சித்தம்பல வாத்தியார் தான் விஷக்கடிக்குத் திறமான வைத்தியர். அவரிட்டை கொண்டு போங்கோ” என ஒருவர் தெரிவித்தார்.

“அது பொல்லாத விஷப் பாம்பு. அதோடை கோவத்திலையும் கொத்தியிருக்கு. கொண்டுபோய் பிரயோசனமில்லை” என முதியவர் ஒருவர் சொன்னபோது, தனபாலனின் மூச்சும் அடங்கியது.

பாம்பைத் துரத்திச் சென்றவர்கள் அதனை அடித்துத் தூக்கிவந்து போட்டனர். அதன் வெண்ணிறமான உடலின் கீழ்ப்பகுதி மேலே தெரிய பாம்பும் சலனமற்றுக் கிடந்தது.

**ஜேர்மனி தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் - நடாத்தும்
இலங்கைவாழ் தமிழ் எழுத்தாளருக்கான
சிறுகதைப்போட்டி**

ஜேர்மனி தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், தனது பத்தாவது ஆண்டு நிறைவை ஒட்டி நடாத்தும் சிறுகதைப்போட்டி. இப்போட்டி இலங்கை வாழ் எழுத்தாளர்களை முன்னிலைப்படுத்தி நடைபெறுகின்றது. போட்டிக்கான கதைகளில் தெரிவு செய்யப்படும் 3 சிறுகதைகளுக்கு பணப்பரிசுடன் சான்றிதழ்களும் வழங்கப்படும். மேலும் 12 சிறுகதைகளுக்குச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும். (முதலாவது பரிசு 25000/=

இரண்டாம் பரிசு 15000/=

மூன்றாம் பரிசு 10000/=

போட்டியில் பங்குபற்றுவதற்கான விதிமுறைகள்
1. இந்த போட்டியில் பங்குபற்றுபவர் இலங்கையில் வாழ்பவராக இருக்க வேண்டும். வயதெல்லை கிடையாது.

2. இந்த போட்டிக்கு அனுப்பப்படும் ஆக்கங்கள் சொந்த ஆக்கமாக இருப்பதுடன் இதுவரை எந்த ஊடகங்களிலும் வெளிவந்திருக்கக் கூடாது.

3. சிறுகதைகள் ஏ-4 தாள்களில் கணனியில் பதிவு செய்யப்பட்டு 5-6 பக்கங்களுக்கு மேற்படாமல் இருக்க வேண்டும்.

4. கணனியில் பதிவு செய்து அனுப்ப முடியாதவர்களின் சிறுகதைகள் கையெழுத்துப் பிரதியாக அமையும் பட்சத்தில் அவை 8 பக்கங்களுக்குள் அடங்கலாக இருக்கலாம்.

5. மின்னஞ்சல் அல்லது தபால் மூலம் உங்கள் சிறுகதைகள் கீழே தரப்பட்டிருக்கின்ற முகவரி ஏதாவது ஒன்றிற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட வேண்டும்.

6. சமுதாய சீர்திருத்த கருத்துக்களுக்கும் விழிப்புணர்வுகளை ஏற்படுத்தும் வகையிலான சிறுகதைகளுக்கும் முன்னுரிமை அளிக்கப்படும்.

7. சிறுகதைகளில் மனிதநேயத்திற்கு முரணான கருத்துக்களை தவிர்த்தல் விரும்பத்தக்கது.

8. போட்டி முடிவுத்திகதி 31.12.2013.

9. பங்குபற்றுபவர்களின் பெயர் முகவரி மற்றும் சுய விபரங்களை தனியாக ஒரு தாளில் பதிவு செய்ய வேண்டும்.

10. பரிசுத் தொகை பணமாக அனுப்பி வைக்கப் படுவதுடன் ஜேர்மனி தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் நற்சான்றிதழும் வழங்கப்படும்.

உங்கள் படைப்புகளை அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

திரு.வ.சிவராசா

Amwildovel -18a

47249 Duisburg

Germany

v.sivarajah@arcor.de

திரு.பொன்.புத்திசிகாமணி

Mescheder str -19

59846 Sundern

Germany

ponmani@hotmail.de

அட்டைப்பட ஓவியர்

ஸ்கந்தபுரம், கிளிநொச்சியைச் சேர்ந்த சுந்தரலிங்கம் பிரசாந்தன் (BFA (2nd Upper) , PGDE, MA, Med) ஓவியம் வரைதல். சிற்பம் உருவாக்குதல் அட்டைப்பட வடிவமைப்பு செய்தல். புத்தக அட்டை ஓவியம் வரைதல் போன்ற கலைத்துறை வேலைகளில் ஈடுபடுவதில் அதிக ஆர்வம் உள்ளவர். தற்போது "இலங்கைப் பண்பாட்டில் கட்டிலக்கலைகளின் இருப்பு" பற்றிய ஆராச்சி ஒன்றில் ஈடுபட்டுள்ளார். அத்துடன் "எழுத்தாக்க ஆரம்பநிலையில் வரைதல் கலையின் செல்வாக்கு" பற்றிய செயல்வழி ஆய்வு நடவடிக்கையிலும் ஈடுபட்டுள்ளார். இவரது ஓவியத்தை ஜீவநதியின் அட்டைப்பட ஓவியமாக பிரசுரிப்பதையிட்டு ஜீவநதி மகிழ்ச்சிகொள்கிறது.

**இராத்திரிகளை
விரும்பாத
காதலனுக்காக**

வ ஒரு ரகசியம் காக்கும்
இளைஞனுக்காக

**பூக்கள் தூவிச்செல்லும்
பாடகனுக்காக**

ர புன்னகை கேட்கும்
பயில்வானுக்காக

ன் பெண்மையின்
அமுதங்கள் சிந்தச்சிந்த
பொறுத்திருந்தேன்

**எல்லாம்
உலர்ந்தபின்னரே
வந்தன வரங்கள்**

யோகேஸ் - நெடுந்தீவு

தெனியானின்

ஆக்கங்களும் மார்க்சிய அடிக்யலும்

மார்க்சியத்தின் நடைமுறை மற்றும் கோட்பாட்டு வழித்தடங்கள் பற்றிய அறிவை நிலைப்பாடு அறிந்தவர் தெனியானின். கடந்த அரைநூற்றாண்டுக்கு மேலாக உலகிலும், இலங்கையிலும் நிகழ்ந்து வரும் மார்க்சிய எழுக்கோலங்களை நிதானித்து நோக்கும் பாங்கு அவர் பேச்சிலும் எழுத்தாக்கங்களிலும் காணப்படுகின்றன. சமூக அடுக்கமைவும் அதனோடிணைந்த அவலங்களும் பற்றிய தெளிவான புலக்காட்சியைக் கொள்வதற்கு தெனியானின் உள்ளிட்ட சமூக நோக்கு எழுத்தாளர்களுக்கு மார்க்சிய நெறியே துணை நின்று வருகின்றது. அதனால் ஏனைய எழுத்தாளர்களது தரிசனங்களுக்கு உட்படாத காட்சிகளையும், உள்ளடக்கங்களையும், ஆழ்மன உசாவல்களையும் தெனியானால் வெளிக் கொண்டு வர முடிந்தது.

நாவல், சிறுகதை என்ற இரு புனைவுத்தளங்களில் மட்டுமன்றி, புனைகதைசாரா எழுத்தாக்கங்களிலும் தனக்குரிய தனித்துவமான விபரிப்புக்களைக் கொண்ட தெனியானைப் பல நிலைகளிலே அடையாளப்படுத்த முடியும். மார்க்சிய ஆசான்களிடத்து அவருக்கிருந்த தொடர்புகள், முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மற்றும் திறனாய்வாளர்களுடன் இடம்பெற்ற அனுபவப் பகிர்வுகள், கல்விச் சமூகத்துடன் மேற்கொண்ட இடைவினைகள் மக்களோடு மக்களாகி நின்று இயங்கிய பட்டறிவுப் பதிவுகள் என்ற பல நிலைகளின் தெறித்தல் அவரது புனைவுகளின் கட்டுமானத்து வினைப்பாடுகளாகின்றன.

கருத்தியல் நிலையிலே தெனியானிடத்து ஏற்பட்ட படி மலர்ச்சியை அல்லது கூர்ப்பினை பின்வரும் அளிக்கை தெளிவுபடுத்துகின்றது. “சைவமும் காந்தியமும் தான் சமூக விடுதலைக்கான ஒரே மார்க்கம் என்று கருதிக் கொண்டிருந்த தேவரையாசிச் சமூக முன்னோடிகளின் வழிகாட்டலில் வளர்ந்து வந்த நான் அவர்களது கருத்தியல் நிலையிலிருந்து விடுபட்டு மார்க்சியக் கொள்கையைப் பின்பற்ற ஆரம்பித்தேன்” (தெனியானின், மணிவிழாமலர், 2003)

மனித உளக்கோலங்களும் உளச்செயலமைப்புகளும், உராசிக் கொண்டிருக்கும் உணர்வுகளும், சமூக இருப்பிலிருந்து மேலெழலை உற்றறியும் கலைச்செம்மைப் பாட்டினை நோக்கிய பயணிப்புக்கு உறுதுணையாகின. கலைப் புனைவுக்கும், கருத்தியல் நெறிப்பாட்டுக்குமிடையேயுள்ள இணைப்புக்கள் தெனியானுடைய ஆக்கங்களிலே வலிமை பெறத்தொடங்கின.

யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக அடுக்கமைப்பும் அதனோடிணைந்த ஒடுக்கு முறைகளும் இருபரிமாணங்களில் வளர்ச்சியடைந்து வருதலினூடே தெனியானின் ஆக்கங்கள் மேலெழுந்தன. ஒரு பரிமாணத்தில் சமூகத்தின் இறுகிய அடுக்கமைப்புத் தளர்வது போன்ற புலக்காட்சிநிலை மறு பரிமாணத்தில் மரபுவழியற்ற வகையிலும், மாற்று ஒழுங்குகள்

என்ற வகையிலும், சமூக அடுக்கமைப்பு, தகர்ந்து விடாது தொடர்ந்து நிலைபேறு கொண்டு புலப்படும் வகையிலும், வெளித் தோன்றா வகையிலும் சுரண்டல் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலை - இந்த இருவகைப் பரிமாணங்களுடனும் தொடர்பு கொண்டு மேலெழுந்த காட்சிகளைத் தரிசித்த எழுத்தாளர்களுள் தெணியான் தனித்துவமானவர். அந்தத் தனித்துவம் வடமராட்சியின் வாழ்க்கைக் கோலங்களோடு இணைந்த தனித்துவமாகின்றது.

கலையாக்கங்களின் சமூகப் பயனை நிராகரிப்போர் வாழ்க்கை வழி எழும் மன வெழுச்சிகளையும் உணர்ச்சிகளையும் ஆழ்மன உறுத்தல்களையும் “முழுப் பொருளாகவும் முதன்மைப் பொருளாகவும்” கருதுகின்றனர். உணர்ச்சிகளை முன்னிறுத்தும் வேளை அதனை உருவாக்கும் சமூக இருப்பை மறந்து விடுகின்றனர். ஆனால் தெணியானுடைய எழுத்தாக்கங்களை ஆராயும் பொழுது அவர் உணர்ச்சிகளையும் மனவெழுச்சிகளையும் “இலக்கிய எழுமுறைகளாகக்” (Literary Devices) கொள்ளும் நிதானம் காணப்படுகின்றது. அந்த நிதானம் மார்க்சிய தரிசனத்தின் வழியாக புடமிடப்படுகின்றது. “நசுக்கப்படும் பாத்திரங்களின் பங்காளன் தெணியான்” (டானியல், 1981) என்று குறிப்பிடப்படுதல், உணர்ச்சிகளுக்கும் அப்பாற் சென்ற சமூக வகிப்பங்கு கொள்ளலை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. தெணியானுடைய எழுத்தாக்கங்கள் “சமூக வினைப்பாடு” (Social Act) என்ற எண்ணக்கருவுடன் இணைந்துள்ளன. அந்த இணைப்பு அழகியற் சமநிலைக்கு ஊறு செய்யா இணைப்பாக இருத்தல் குறிப்பிடத் தக்கது. சமூக உணர்வு மேலோங்கும் வேளை சமூகத்தைப் பொறி முறையான நிழற்பட மாக்கும் செயல்முறைக்குள்ளே கொண்டு வருதல் கலைப் படைப்பாக மாட்டாது. நேரடியான தெறிப்பும் சுலோகங்களை உட்புகுத்து தலும் என்ற தவறான அணுகுமுறைகளுக்குள் தற்செயலாகவேனும் தெணியான் சென்று விடவில்லை. புனைவுகளை நிமிர்ந்தெழுச் செய்யும் கலை முனைவுத் தேவை (Artistic Necessity) அவரால் ஆழ்ந்து உணரப்பட்டுள்ளமை ஆக்கங்கள் வழியே வெளிப்படுகின்றன.

சோசலிய நடப்பியற் கோட்பாடு மொழியின் கட்டற்ற பரிமாணங்களை ஏற்றுக் கொள்கின்றது. கலை வெளிப்பாட்டு வகை

களின் பன் முகப்பாடுகளுக்கு உற்சாகமளிக்கின்றது. படைப்பு மலர்ச்சியின் உன்னதங்களுக்கு இடமளிக்கின்றது. அவ்வாறான பரிமாணங்களின் பிரக்கை தெணியானது நாவல், குறுநாவல், சிறுகதைகள் அனைத்திலும் வெளிப்படுகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வின், சிறப்பாக வடமராட்சி வாழ்வின் எண்ணரிய எடுத்தியம்பல்களை தமது எழுத்தாக்கத் தடங்களில் உலாவச் செய்துள்ளார். மோதல்களும் முரண்பாடுகளும் கொண்ட வாழ்வியல் நுண்ணனுபவங்களும் எழுத்தாக்க அனுபவங்களும் அவரின் அளிக்கை முனைப்புக் குறியீடுகளை வளமாக்கியும் செறிவாக்கியுமுள்ளன.

சிறந்த படைப்புக்கள் அழகியல் வினைப்பாட்டுடன் கருத்து வினைப்பாட்டையும் (Discourse) முன்னெடுக்கின்றன. அழகியல் வினைப்பாட்டுடன் இணைந்த கருத்தியல் வினைப்பாடு சமூகத்திலே தனது தடத்தை ஆழப் பதித்துக் கொள்கின்றது. அத்தகைய செறிவையே மார்க்சிய அழகியல் வலியுறுத்துகின்றது. சமூக நீதி, அறவொழுக்கம், “தூய” அழகியல் என்ற எண்ணக் கருக்களை அடியொற்றி மேலாதிக்கம் செலுத்துவோரின் அழகியல் நோக்கு நிலைபேறு கொண்டு

உள்ள நெடிய மரபுக்கு எதிரான ஆக்கங்களை முன்னெடுத்தவேளை, மேலாதிக்கமரபுகளைப் பாதுகாப்போரிடத்து மட்டுமன்றி தூய அழகியல்வாதிகளாகிய நவீன எழுத்தாளர்களிடமிருந்து எதிர்ப்பு எழுந்தது. அந்த எதிர்ப்பு இன்றும் தொடர்ந்த வண்ணமுள்ளது. அந்நிலையில் நிஜமான சமூகநேயம் கொண்டோர் தூய அழகியல் எதிர்க்குரலை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஒடுக்குமுறை தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொள்வதற்கு வெளித் தோன்றாத, தென்படாத நுண் அலகுகளுடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கும். கலை வழியான சிந்தனைத்தூண்டல் அழகியல் ஆக்கத்துக்கு விரோதமானது என்ற விபரிப்புக் குரல் புதிய புதிய வடிவங்களில் மேலெழுகின்றன.

ஒடுக்கப்படுவோரின் அழகியற் சுவையும், சிந்தனைச் சுவையும், மனவெழுச்சிச் சுவையும் வேறு பிரிக்க முடியாதவை. ஒடுக்கு

முறை என்பது பல நிலைகளிலே பல தளங்களிலே நிகழ்ந்தவண்ணமுள்ளது. பொருள் நிலை, பால்நிலை, சாதிய நிலை, அரசு நிலை இனத்துவநிலை என்றவாறு பலவகைப்பட்டது. தெனியானின் ஒடுக்குமுறைப் புனைவுகள் தனித்து ஒரு தளத்தில் மட்டும் நிற்கவில்லை. நுண்ணிலை ஒடுக்குமுறைகளையும் அவர் தமது ஆக்கங்களின் கருப்பொருளாக்கியமை கருத்தியலில் நிகழ்ந்த “பெயர்ச்சி” அல்ல “நீட்சி” என்றே கொள்ள வேண்டும். சாந்தன், செ.யோகநாதன், யோ.பெனடிக்பாலன் முதலிய சமகாலத்தவர்கள் சமூக ஒடுக்கு முறை தளத்திலிருந்து அரசியல் வழியான ஒடுக்குமுறைகளை ஆழ்ந்து ஊடுருவி நோக்கும் ஆக்கங்களை நீட்சிப்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது. சுரண்டலும், பறிப்பும், ஒடுக்குமுறையும் எவ்வடிவில் வந்தாலும் அவற்றைச் சமூக நோக்கம் கொண்ட எந்த எழுத்தாளராலும் புறக்கணித்துவிட முடியாது.

புனைகதையாக்கத்தின் அழகியற் பரிணாமம் இணக்கற் செயற்பாட்டினோடு (Improvisation) இணைந்தது. கதையாக்கமே இணக்கல் முறையாகின்றது. கதையின் நுண் அலகுகளும், விரிந்த அலகுகளும் இணக்கல் வழியாக நெட்டாங்குவழியாகவும் அகலாங்கு வழியாகவும் பின்னப்படுகின்றன. புனைகதைக் குரிய மொழிக்கட்டமைப்பும் இணக்கல் முறையோடு இணைந்தது. இதனை மேலும் விளக்குவதனால், முன்னர் கண்டறியாத அனுபவங்களை வெளியிடுவதற்கு முன்னைய மொழியின் பரிமாணம் போதாத நிலையில் இணக்கலை மேற்கொள்ளும் நிலைக்குக் கலைஞர்கள் உந்திவிடப்படுகின்றனர்.

தெனியானது எழுத்தாக்கங்களிலே பின் வரும் பரிமாணங்கள் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றன.

1. வடமராட்சியின் சமூக அடுக்கமைவின் வழியாக எழும் முரண்பாடுகளும் அழுத்தங்களும்.

2. சமூக அடுக்கமைப்பின் மேலுயர்ந்தோரிடத்து நிலவும் போலித்தனங்களும், அந்தஸ்தை அடையாளப்படுத்தும் உபாயங்களும், பலவீனங்களும்.

3. திக்கத்திலிருந்து மண்டான் வரையான புலத்தில் வேறு எழுத்தாளர்கள் தரிசிக்காத அல்லது வேறு கோணத்திலே தரிசித்த நுண் காட்சிகளை வெளிக் கொண்டு வந்தமை.

4. தேவரையாளிச் சமூகத்தை மார்க்சியக்

கருத்தியலின் வழியாக மீள்வலுவூட்டலில் நம்பிக்கை கொண்டமை.

5. சமூக மாற்றத்திலே எழுத்தாக்கங்களின் வகிபாகத்தை ஏற்றுக் கொண்டமை.

6. தமது ஆக்கங்கள் வாயிலாக உருவாக்கி மேலெழச் செய்யும் மனவெழுச்சி வலுவினூடாக வாசகரை வினைப்பாட்டு நிலைக்கு உள்ளாக்க முனைதல்

7. தாம் கூற வந்த கருத்துக்களைப் பிரசாரத்திசைகளுக்குள்ளே கொண்டு செல்லாது அழகியல் நிதானத்துடன் இயக்குதல். நாவலில் இந்தப்பணியை கச்சிதமாகச் செய்யும் பணியை டானியல், கணேசலிங்கன் முதலியோரும் முன்னெடுத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

8. சமூக ஒடுக்குமுறையை ஆக்கமலர்ச்சித்துலங்கலுக்குள் கொண்டு செல்கையில் தமது கற்பித்தல் அனுபவங்களை உட்போந்தமை.

தெனியானுடைய ஆரம்ப காலத்து எழுத்தாக்கங்களிலே (முதற் சிறுகதை “பிணைப்பு”) திட்டவட்டமான கருத்தியலாக்கம் முனைப்புப் பெறவில்லை. நிருத்தன் என்ற புனை பெயரில் எழுதிய கவிதைகளிலும் அந்த முனைப்பு மேலெழவில்லை. இங்கே ஒரு முக்கியமான கருத்தைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டியுள்ளது. மார்க்சியக் கருத்தியலின் உள் வாங்கலைத் தொடர்ந்தே அவர் ஆக்கங்களின் கலைத்துவம் எழுச்சி கொள்ளலாயிற்று. கருத்தியல் அர்ப்பணிப்பு கலைத்துவத்தை ஊறுபடுத்தி விட மாட்டாது என்பதை “கானலில் மான்”, “மரக் கொக்கு”, “கழுகுகள்”, “பொற் சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்”, “காத்திருப்பு” முதலிய படைப்புக்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

தெனியான் டானியலின் “ஆக்க நிழல்” என்ற கூறுவதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. கருத்தியல் நிலையில் இருவருக்குமிடையே ஒப்புமைகள் காணப்பட்டாலும் இருவரதும் எழுநடைக் (Style) கோலங்கள் வேறுபட்டவை. டானியலிடத்து அதி தீவிரமான புலக்காட்சியும் தெனியானிடத்து முரண்பாடுகளின் வேர்களைத் தேடும் புலக்காட்சியும் மேலோங்கியுள்ளன. டானியல் ஒடுக்கு முறையின் வெளிப்பாடுகளை நோக்கினார். தெனியான் அவற்றின் தளங்களைத் தேடுகின்றார். கணேசலிங்கன் அவற்றின் தருக்கத்தைத் தமது படைப்பக்கள் வழியாக நோக்குகின்றார். இவற்றை அடியொற்றியே அவர் கருத்துக்குரிய தனித்துவங்கள் மேலெழுகின்றன. •

பள்ளியும் வாழியும்

வம்சம் வளர

அம்சமாய் வந்துதித்த எம் மகனே.

தங்க மகன் தரணியில் ஒளிர

மங்காமல் மிளிர

சங்கையுடன்

பங்கமின்றி உன்னைப்

பாடசாலைக்கு அனுப்பினோம்.

மகனே,

உன் அப்பன் "போடி" எனும்

உசுப்புகையில் "வாடி" களில் மட்டுமே

உன் நண்பன்

உருத்திரனுக்கு வேலை.

உருத்திரன்,

உன் வயதே உடையவன் எனினும்

வேலைக்காரன் என்பதால்...!

மகனே,

நீ சென்றது பள்ளிக்கு

உருத்திரன் சென்றது வாடிக்கும் வயலுக்கும்.

மகனே,

என் பொன் வியர்வையில் நீ வளர்ந்தாய்

உருத்திரனைக் கசக்கி வளர்த்தேன்

எம் இன்பம் நீ என்று எண்ணிய வேளை

உன் இன்பம் மேல் நாடு எனச் சென்று

கண்ணோர நீரைத் தந்து விட்டு வெள்ளைப்

பெண்ணோடு வாழ்கின்றாய்.

நான்

கசக்கிய உருத்திரன் - எம்மோடு

பிசகாமல் உள்ளான்.

மகனே நீ,

முகப்புத்தகத்தில் மூழ்கியிருக்கும் போது - எம்

முகம் மறைந்த சேதி அறிவாய்.

மகனே, எங்கள்

கண்மூடியதும் இறுதியாக

மண்மூட நீ வராத போதும்

மகனாக,

உருத்திரன் இருக்கிறான்.

எங்கு அநீதி நடக்குதோ

அங்கு என் குரல் ஒலித்தது!

எனது பார்வைக்கு தவறானது

பலருக்கு நிறைவானது!

கருத்து முழக்கம்

என்னை பின்னோக்க வைத்தது

கற்றுத்தேறிய கல்விக்கூட - என்னை

காணாமல் செய்தது.

நேர்மை வழியை நின்று பார்த்ததால்

கூர்மையுள்ளோர் குறுக்கு வழியில்

கை வெளிச்சத்தில் பாதை தாண்டினர்!

கற்ற அறிவு என்னோடு இருந்தது.

பார்த்து பார்த்து ஏக்கம் கொண்டேன்.

வியர்வையிந்தி உழைத்துக்கொண்டேன்.

வாழ்க்கை ஒன்று அமைந்த போதும்

எந்தன் போக்கில் மாற்றம் இல்லை.

எதிர்வாதம் என்னை ஆட்டியது.

உறவினர் என்னை புறம்தள்ளினர்.

வாழ்க்கையில் அமைதி கொண்டேன்

ஆமாப் போட்டேன்.

அனைவரையும் அரவணைத்தேன்

செல்லப்பிள்ளையாய்

போற்றப்படுகிறேன்!

இன்றைய நாட்கள் போல்

அன்று நான் இருந்தால்

கிளாக்கர் வேலை கிடைத்திருக்கும்

பென்சனோடு வாழ்க்கை போகும்.

இன்று போல அன்று...

நான் இருந்திருந்தால்

நோய் நொடியும்

என்னை நோக்கா மறைந்திருக்கும்!

- வன்னியூரான் ரமேஷ்

- வதிரி.சி.ரவீந்திரன்

நல்ல நூள் ?

ந.ஆதவன்

ந.ஆதவன்

யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்தில் விஞ்ஞான
மாதிரிப்பாடல் வற்றுவார். இவர்
தற்போது கரவட்டி ரீரேசு
பெரியகத்தில் முகாமத்துவ
உதவியாளராகக் கடமையாற்றி
வருகின்றார். இவர் சிறுகதைகள்,
கவிதைகளை எழுதும் முயற்சிகளில்
ஈடுபட்டு வருகின்றார். இவரது
சிறுகதைகள் புதிய சரிசாரம், மல்க்கை
ஆகிய சஞ்சிகையில்
வளியளிக்கப்பட்டுள்ளன. கலாசார
சிறுவர்கள் அமைச்சு நடாத்திய
சிறுகதைப் போட்டிகளில் கரவட்டி
ரீரேசு மட்டத்தில்
பரிசீலனாற்றித்தேவைப் பெற்றவர்
என்பதோடு இவர் ரீரல எழுத்தாளர்
தொழிலாளர் இலக்கிய வாரிசு.
இவரை கீவந்தியில் சிறுமுகம் செய்து
வைப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

“ஐனா, சேர் வந்திட்டார்”

சந்திரன் மாஸ்ரர் மகன் ஜனாவைக் கூப்பிடுகின்றார்.

நான் அவர் வீட்டு வளவுக்குள் மோட்டார் சைக்கிளில் போய்
இறங்குகிறேன்.

ஐனா பத்தாம் ஆண்டில் கல்வி கற்கும் மாணவன். தற்பொழுது
பாடசாலை, ரிபூசன் இரண்டிற்கும் மேலதிகமாக கணிதம், விஞ்ஞானம்போன்ற
குறிப்பிட்ட பாடங்களுக்கு பிரத்தியேக? தனி வகுப்புக்கள் தங்கள் பிள்ளை
களுக்கு ஒழுங்கு செய்கின்ற ஒரு வழக்கம் நம்மவரிடையே அதிகரித்து
விட்டது.

“வாங்கோ சேர்”

சந்திரன் மாஸ்ரர் என்னை அன்புடன் வரவேற்கின்றார். இவ்வாறு
வேற்பு இற்றைக்கு மூன்று வருடங்களாக எனக்கு கிடைத்துவருகின்றது.
சந்திரன் மாஸ்ரருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். மூத்தவன் சாயினி. இளையவன்
ஐனா. சாயினி ஓ.எல் வகுப்புக் கற்கும் போது அவளுக்கு கணிதத்திற்கு
பிரத்தியேக வகுப்பு எடுப்பதற்கே சந்திரன் மாஸ்ரர் வீட்டுக்குள் நான் காலடி
எடுத்து வைத்தேன். அன்று முதல் என்னையும் அவர்கள் தங்கள் வீட்டில்
ஒருவராகவே நினைத்து என்னுடன் பழகுகிறார்கள். எனக்கும் அந்த நெருக்கம்
வந்து விட்டது. எனது அலுவலகத்தில் கடமையாற்றும் சக அலுவலர்
ஒருவருக்கு சந்திரன் மாஸ்ரர் குடும்பம் நெருங்கிய உறவு. அவர் மூலமே
எனக்கு சந்திரன் மாஸ்ரர் வீட்டுக்கு வகுப்பு எடுப்பதற்கான வாய்ப்பு கிட்டியது.
விஞ்ஞானப்பட்டதாரிகளாகிய அவரும் நானும் பெற்றுக் கொண்ட
பட்டப்படிப்புக்கு ஏற்ற தொழிலை மேற்கொள்ளாவிடினும், பிரத்தியேக
வகுப்புக்களுக்குக் கற்பிப்பதனால் எமது மனக்குறையைச் சற்று தீர்த்து
வருகின்றோம். இன்றைய வாழ்க்கைச் செலவுக்குத் தனியே அரசாங்க
உத்தியோக வேதனம் போதுமானதன்று இன்னொரு காரணம்.

சந்திரன் மாஸ்ரர் ஆசிரியத் தொழிலில் இருந்து வருவதனால்
பிள்ளைகளின் கற்றலில் உள்ள குறைகளை நன்கு அறிந்திருந்தார். தனது
பிள்ளைகளின் குறைகளை எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிவித்திருந்தார்.
அத்துடன் தன் பிள்ளைகளை தான் எதிர்பார்க்கும் பெறுபேற்றை பெற
வைப்பேன் என என்மீது நம்பிக்கையும் கொண்டிருந்தார். முதலில்
சாயினியின் பெறுபேற்றில் மிகுந்த எதிர்பார்ப்பு மனதில் வைத்திருந்தார். நான்
அவர்கள் இருவருக்கும் வகுப்பு ஒன்றாக எடுக்கும் வேளையில் மூத்தபிள்ளை
சாயினி ஓ.எல் என்பதை எனக்கு அடிக்கடி நினைவுபடுத்துவார். நானும்
மிகுந்த அக்கறை எடுத்து சாயினிக்கு கற்பித்தேன். அதற்கேற்றால் போல்
சாயினி ஓ.எல் பரீட்சையில் கணிதத்தில் “ஏ” பெறுபேற்றைப் பெற்றாள்.
அவளின் பெறுபேறு சந்திரன் மாஸ்ரருக்கு மேலும் என்மீது மிகுந்த
நம்பிக்கையை ஊட்டியது. இப்பொழுது பத்தாம் ஆண்டு படிக்கும் மகன்
ஜனாவுக்கு கணிதம் கற்பித்து வருகின்றேன்.

“ஐனா! சேர் நிற்கிறார். நேரம் ஆகிறது. பெரியம்மா வீட்டைத் திறந்து
படிக்க ரெடி பண்ணு”

சந்திரன் மாஸ்ரர் வீட்டு வளவுக்குள் இரண்டு வீடுகள். அவரது
வீடும், மற்றது அவரது மனைவியின் அக்காவின் வீடு. அவரது மனைவியின்
அக்கா லண்டனில் வசிப்பதால் வெறுமையாகவுள்ள அவ்வீட்டிலேயே
வகுப்பு நடைபெறுகின்றது.

ஐனா வகுப்புக்கு ஆயத்தமாகும் நேரம் வரையிலும், வகுப்பு முடிவுற்ற
பின்னரும் என்னுடன் கலந்துரையாடுவது சந்திரன் மாஸ்டரின் வழக்கம்.
அவர் பல தரப்பட்ட விடயங்களை என்னுடன் உரையாடுவார். அவரது

உரையாடல்களிலிருந்து அவர் சாஸ்திரத்தின் மீது மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததை என்னால் உணர முடிந்தது. எதையும் நாள் பார்த்து தொடங்குவதை வழக்கமாக கொண்டிருந்தார். சாயினிக்கு, முதல் நாள் வகுப்பு ஆரம்பித்தபோது இராகு காலம் தொடங்கும் முன்னர் வகுப்பை ஆரம்பித்து முடிக்குமாறு எனக்கு அன்புக்கட்டளை இட்டது இன்றும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. அதோடு சதுர்த்தி, அட்டமி, நவமி போன்றவற்றை நாட்காட்டி பார்க்காது நாள், நேரம் சொல்வதில் அலாதியான அனுபவம் அவருக்கு இருந்தது. சமயம் தொடர்பான பல விடயங்களையும், ஆலயங்கள் தொடர்பான சில வரலாறுகளையும் அவர் மூலமாக நான் அறிந்துகொண்டேன்.

படிக்கும் அறையை ஆயத்தமாக்கியதும் ஜனா எனது பார்வையில் விழுவண்ணம் அறை வாசலில் வந்து நிற்குபவழக்கம். இன்றும் வாசலில் அவன் நிற்கின்றான்.

“ஜனா ரெடியா?” நான் கேட்கிறேன்.

“ஓம்சேர்”

“சரி, சேர்” என்று சந்திரன் மாஸ்டருக்குக் கூறி விட்டு வகுப்பறைக்குச் செல்கின்றேன்.

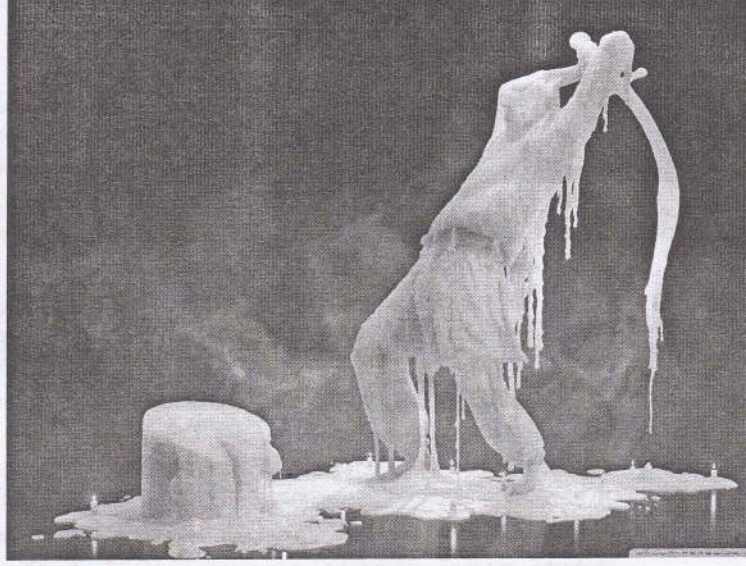
அங்கே வகுப்பறையில் ஜனா எழுந்து நிற்கின்றான்.

“இருங்கோ ஜனா” என்றேன்.

“இல்லை சேர்” என இழுத்தவண்ணம் அவன் நிற்கின்றான்.

நான் கதிரையில் உட்காருகின்றேன். அதன்பிறகு அவன் அமருகின்றான். சந்திரன் மாஸ்டர் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல பழக்க வழக்கங்களை கற்றுக் கொடுத்திருக்கின்றார் என்பதைத் தெள்ளத்தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

ஜனா, சாயினி போல கெட்டித்தனம் உள்ளவன் தான். இருந்தாலும் அவனிடம் சற்று அவசரக்குணம். “கணித பாடத்திற்கு அவசரக்குணம் கூடாது” என்று அடிக்கடி அவனிடம் நான் சொல்வதுண்டு. இதனால் நல்லாகத் தெரிந்த கேள்விகளையும் அவசரத்தினால் அவன் பிழையாகச் செய்து விடுவான். நான் அவனிடம் எனது தொலைபேசி

இலக்கத்தையும் கொடுத்திருந்தேன். ஏதேனும் சந்தேகங்கள் கேட்பதற்கும், வகுப்பு நேர மாற்றம் பற்றி தொடர்பு கொள்வதற்கும் அது தேவைப்பட்டது. அவசர குணம் இருப்பினும் படிப்பில் அக்கறை கொண்ட அவன் அடிக்கடி தொலைபேசியில் சந்தேகங்கள் கேட்பதுண்டு. சில நாட்களில் அலுவலகத்தில் வேலைப்பளு காரணமாக சற்று நாள் தாமதமானால் அவனது வீட்டுக்கு சீ.டி.எம்.ஏ யிலிருந்து அவனது தொலைபேசி, “சேர் வகுப்புக்கு வருவீங்களோ?” என்ற கேள்வியுடன் அழைப்பு வருவதுமுண்டு.

வகுப்பு நடைபெற்றுக் கொண்டு இருக்கும் போது எனக்கு ரீ, பில்கட் கொண்டு சந்திரன் மாஸ்டர் வகுப்பறைக்குள் வருவார். அது அவரது வழமை. மாதம் முடிவு நாள் என்றால் அன்றே மாதக் கொடுப்பனவையும் வழங்கிவிடுவார். நாள் பார்க்கின்ற அவர் மாதக் கடைசி நாள் வெள்ளிக்கிழமை என்றால் அதற்கு முதல் வகுப்பிலேயே கொடுப்பனவை வழங்கி விடுவார். அவர் எப்பொழுதும் எனக்கு எவ்வித சிரமமும் கொடுப்பதில்லை.

அவருக்கும் ஜனாவின் அவசரகுணம் நன்றாகத் தெரியும். அன்று வழமை போல் ரீ கொண்டு வந்த அவர்,

“சேர் இந்த முறை ஜனாவின் மூன்றாம் தவணைப்பரீட்சை புள்ளிகள் எனக்குத் திருப்தி இல்லை. அடுத்த முறை ஓ.எல் எடுக்கிறார். கொஞ்சம் கூட கவனியுங்கோ சேர். இவன் அவசரக் குணத்தாலே புள்ளிகள் குறைய எடுக்கின்றான் என்று நீங்கள் சொல்லுறது சரி தான். இனி கொஞ்சம் இவரை இறுக்கி பிடியுங்கோ! இந்தாங்கோ சேர்” என்று சொல்லி மாதக் கொடுப்பனவை வழங்கினார்.

“ஏன் சேர், இன்னும் மாதம் முடியவில்லை அதுக்குள்ளே ஏன் காசுதாரியன்” என்றேன் நான்.

“அது பரவாயில்லை சேர்! இன்னும் மாதம் முடிய ஐந்து நாள் தானே இருக்கு. நான் கலண்டர் பார்த்தனான். வளர்பிறை டிசம்பர் 08 இற்கு பிறகு தான்

வருகுது. ஜனாவுக்கு பதினைந்து நாள் ஓய்வு கொடுத்திட்டு 10 ம் தேதி நல்ல நாள். மார்சுழி பிறக்க முன்னம் புது ஓ.எல் வகுப்பு ஜனாவுக்கு தொடங்க வேணும் 10ம் தேதி பின்னேரம் வாங்கோ! பஞ்சாங்கத்திலேயும் பார்த்தனான் நல்ல நாள் ! கட்டாயம் அண்டைக்கே தொடங்குங்கோ சேர்” என்று சந்திரன் மாஸ்டர் சொல்லி முடித்தார்.

வகுப்பு முடித்து மோட்டார் சைக்கிளில் செல்ல நாள் ஆயத்தமான போது அருகில் வந்து சந்திரன் மாஸ்டர் “இன்னும் பதினைந்து நாள் இடைவெளி இருக்கு, வகுப்பு தொடங்கிறதுக்கு முதல் நாள், ஞாயகப்படுத்த போன் பண்ணிறேன்” என்றார். நானும் சம்மதித்து தலையாட்டி விட்டு புறப்பட்டேன்.

அவர் சொல்லி வைத்தது போல 09 ம் தேதி இரவு “நாளைக்கு நல்ல நாள். மறக்காமல் பின்னேரம் ஜனாவுக்கு வகுப்பு எடுக்க வாங்கோ” என்று போன் பண்ணினார்.

10 ம் தேதி பின்னேரம் அலுவலகத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வந்து பின்னர் ஜனாவுக்கு நாள் வகுப்பு எடுப்பதற்கு புறப்பட்டு சென்றேன். செல்லும் வழியில் ஜனா வீட்டு சீ.டி.எம்.ஏ போனிலிருந்து அழைப்பு வந்தது. நாள் எனது தொலைபேசியை அழுத்த முற்பட, எனது போன் சார்ஜ் குறைவாக இருந்ததால் சவிஜ் ஓவ் ஆகி அழைப்பை ஏற்க முடியாது போனது. ஜனா தான் வழமை போல “வகுப்புக்கு வரறீங்களோ” என கேட்க எடுத்திருப்பான் என நினைத்து வேகமாக நாள் வகுப்பு எடுப்பதற்கு சந்திரன் மாஸ்டர் வீட்டுக்குச் சென்று மோட்டார் சைக்கிளிலிருந்து இறங்கிறேன்.

வீட்டு வாசலில் இதுவரை நான் காணாத சிலர் நின்றுருந்தனர். அவர்கள் என்னை ஒரு மாதிரி நோக்குகிறார்கள். சிலர் வீட்டுக்குள் ளிருந்து கதிரைகளை தூக்கி வந்து முற்றத்தில் வைக்கின்றார்கள். அங்கு ஒரு நிசப்தம் நிலவு கிறது. எனக்கு எதையும் தெளிவாக உணரமுடிய வில்லை. அங்கு நின்ற, எனக்குத் தெரிந்த அடுத்த வீட்டு பெண்மணிஎன்னை நோக்கி ஓடி வருகின்றார்.

“நீங்கள் ஜனாவின் சேரெல்லோ?” என்று பதற்றத்துடன் கேட்கின்றார்.

நான் “ஓம்” என்கின்றேன்.

“நான் தான் இப்ப உங்களுக்கு ஜனா சொல்லி போன் எடுத்தனான். உங்கடை போன் ஓவ் ஆனதாலே கதைக்க முடியாமல் போச்சு. என்னென்டால் சேர், சந்திரன் மாஸ்டர் காட் அற்றாக்கிலே அரை மணித்தியாலத்திற்கு

முன்னம் யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரியிலே மோசம் போய்விட்டார். உங்களை வகுப்புக்கு வரவேண்டாம் என்று சொல்லத்தான் நாள் போன் எடுத்தனான்” என்கிறான்.

எனக்கு தலை சுற்றுவது போல் இருக்கிறது. நிலைதடுமாறிய நாள் என்ன செய்வ தென்று தெரியாது அருகிலிருந்த கதிரையிலே தொப்பென்று அதிர்ச்சியுடன் உட்கார்ந்து உறைந்து போகின்றேன். ஜனா வீட்டுக்குள் ளிருந்து வெளியே வரவில்லை. உள்ளிருந்து அவன் தேம்பி தேம்பி அழுகின்றான். அவன் முகத்தைப் பார்க்கும் திராணி எனக்கில்லை. கதிரையினுள் அசையாது கல்லாகச் சமைந்து போனேன். பூந்தோட்டத்திலிருந்து நறுமண முள்ள நல்ல மலர்களை பறிப்பது போல் ஆண்டவனும் சந்திரன் மாஸ்டர் போன்ற நல்லவர்களை பறித்துக் கொள்வது ஏனென்று என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. எனது வீடு நோக்கி புறப்படும் எண்ணமின்றி உட்கார்ந் திருப்பதை அவதானித்த அவரது நெருங்கிய உறவினர் ஒருவர் என்னருகே வந்து “Body வீடு வர இரவு பன்னிரண்டு மணியாகும். நாளைக்கு தான் எடுப்பினம் போலிருக்கு” என்கிறார்.

இரவு எனக்கு எப்படித் தூக்கம் வரும். இதயம் வலிக்கிறது. கட்டிலில் புரண்டு புரண்டு படுக்கிறேன்.

“10ம் திகதி நல்ல நாள்! மறக்காமல் கட்டாயம் வாங்கோ” என்று அவர் கூறிய வார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் என் செவி களுள் வலியாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. •

**நாமக்கல்
கு.சின்னப்பாரதி
விருது பெறும்
இலங்கை
எழுத்தாளர்**

**இந்தியாவின் நாமக்கல் கு.சின்னப்பாரதி
அறக்கட்டளை அமைப்பு இந்த
ஆண்டுக்கான சிறந்த
சிறுகதைத்தொகுதியாக ஈழத்து
எழுத்தாளர் கே.ஆர்.டேவிட்டன்
“மன்னின் முனகல்” சிறுகதைத்
தொகுதியை தெரிவு செய்துள்ளது. இவரை
ஜீவநதி பாராட்டி வாழ்த்துகின்றது.**

தொழிலை அவாவல் கேள்விக்களை

“ஜீவநதி” வாசகர்களில் தீவிர இலக்கியத்தேடலும், அலாதியான மொழியறிவு மிக்க தமிழாசிரியர்கள் சிலரும் உள்ளடங்குகின்றனர். இத்தகையோரிடம் என்னுள் நிகழ்ந்த சில நெருடல்களை வெளிப்படுத்தி மேதமைமிகு விடையினை அவாவி நிற்கிறேன்.

- முதலாம் வேற்றுமைக்கு உருபோ, சொல்லுருபோ கிடையாதென்று எம்.ஏ.நுஃமான் எழுதிய “அடிப்படைத்தமிழ் இலக்கணம்” தெளிவுபடுத்துகிறது. தரம் - 10 தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும் - இலவசப் பாடநூலும் எம்.ஏ.நுஃமானின் கருத்தையே வழிமொழிகிறது. ஆனால் கல்வி வெளியீட்டு திணைக்களத்தின் ஆசிரியர் அறிவுரைப்பு வழிகாட்டி(தரம் - 12) முதலாம் வேற்றுமைக்கு சொல்லுருபுகள் உண்டெனப் (ஆனவன், என்பது, முதலியன, என்பவன்) பட்டியலிடுகின்றது. சொல்லுருபு உண்டெனக் கற்பித்தலா? இல்லையெனக் கற்பித்தலா ஏற்படையது? (சோழர் காலத்தில் இத்தகைய ஐயம் எழுந்திருந்தால் சீதையின் இடையை முதலாம் வேற்றுமையின் சொல்லுருபு என்றே கம்பன் உவமித்திருப்பான்)
- தரம் 11 தமிழ்மொழியும் இலக்கணமும் இலவசப்பாடநூல் “அட்டும்” என்னும் வியங்கோள் வினை விசுதி, வேண்டுதல் பொருளில் வருவதில்லை என்று குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் தரம் 12 ஆசிரியர் அறிவுரைப்பு வழிகாட்டியோ வியங்கோள் வினை வேண்டுதல் பொருளில் அமைய “பொழியட்டும்” என்ற உதாரணத்தினை குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய தவறுகளை களைவது எவ்வாறு?
- “இலக்கணம் மொழியின் அளவையியல் என்பர். அளவையியல் ( ) சிந்தனையோடு சார்ந்தது. எனவே அளவியற்றன்மை வாய்ந்த இலக்கணத்தை எவ்வித காரணமுமின்றி மீறுதல் சிந்தனையின் பாற்பட்ட தாகாது” என கலாநிதி க. சொக்கலிங்கம் குறிப்பிட்டுள்ளார். கீரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி பட்டினம் - பட்டணம், கத்தரிக்காய் - கத்திரிக்காய், மங்கலம் - மங்களம். கருப்பு - கறுப்பு, ஏற்கனவே - ஏற்கெனவே என்னும் சொற்களில் இரு வழக்கினையும் ஏற்கிறது. கலாசாரம் என்ற சொல் கலாச்சாரம் என்றே கையாளப்படுகிறது. மொழியின் நெகிழ்வு என்ற அடிப்படையில் தவறுகளைச் சரியென ஏற்றல் தகுதியானதா?
- தரம் 11 தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் (இலக்கியத் தொகுப்பு) பாடநூலில் நந்திக்கலம்பகச் செய்யுட்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

“ஓடுகின்ற மேகங்கள் ஓடாத தேரில் வெறும் கூடுவருகுதென்று கூறுங்கள் - நாடியே நந்திச்சீ ராமனுடைய நல்நகரில் நன்னுதலை சந்திச்சீர் ஆமாகில் தான்”

என்ற வெண்பாவில் “தேரில் வெறும்” என்னும் சீரில் கனிச்சீர் இடம் பெறுகிறது. வெண்பாவில் கனிச்சீர்க்கு இடமில்லை. மூலபாடம் ஏதேனும் மாறியுள்ளதா?

• காரண இடுகுறிப்பெயர் என்ற பாகுபாடு முரண்பாடுடையதாகத் தோன்றுகிறது. காரண இடுகுறிப்பெயர் குறித்த எடுத்துக் காட்டுக்களோடு “இடுகுறி” என்ற கருத்தியல் பொருந்தியமைய வில்லை. அதாவது நாற்காலிக்கு நான்கு கால்கள் உள்ளபோது “இடுகுறி” என்ற கருத்தியல் எவ்வாறு பொருந்தியமையும்? இத்தகைய முரண்தன்மைமிகு இலக்கணங்கள் தேவைதானா?

அந்தனி ஜீவாவின் அரை நூற்றாண்டு அனுபவங்கள் ஒரு வாணம்பாடியின் கதை

19

வீடியற்காலையில் நானும் நண்பர் உபாலியும் ஈரோடு ரயில் நிலையத்தில் வந்து இறங்கினோம். அங்கே ஸ்டாலின் குணசேகரன் எங்கள் வருகைக்காக காத்திருந்தார். அவர் எங்களை வாகனத்தில் அழைத்து சென்று ராஜராஜேஸ்வரி ஹோட்டலில் இரண்டாம் மாடியில் எங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்த அறையில் விட்டுட்டு பத்துமணிக்கு வந்து அழைத்துச் செல்வதாக கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

நாங்கள் இருவரும் காலைக் கடமைகளை முடித்துவிட்டு காத்திருக்கையில் ஸ்டாலின் குணசேகரன் வந்து எங்களை அழைத்துச் சென்றார். போகும் வழியில் சுவையான காலை உணவை நாங்கள் உண்டு முடித்துக்கொண்டு, கருங்கல் பாழையம் என்ற இடத்தில் உள்ள நூலகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம். நூலகத்திற்கு பொறுப்பாக உள்ள அம்மையார் எங்களை அன்போடு வரவேற்று நூலகத்தை சுற்றிக் காட்டினார். ஓரிடத்தில் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட தமிழக சிற்றிதழ்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அந்தனிஜீவா

தோழர் ஸ்டாலின் குணசேகரன் ஓர் மண்டபத்தைக் காட்டி இங்குதான் மகாகவி பாரதியார் கடைசியாக உரையாற்றிய இடம் என்று காட்டினார். அவர் எந்த இடத்தில் நின்று உரையாற்றினாரோ அந்த இடத்தில் நின்றவாறு மௌனமாக மகாகவிக்கு அஞ்சலி செலுத்தினோம். பின்னர்

எனது “பார்வையின் பதிவுகள்” நூலையும் - கொழுந்து சஞ்சிகையின் சில பிரதிகளை நூலகரிடம் கொடுத்துவிட்டு விடைபெற்று திரும்பினோம்.

பின்னர் பெரியார் ஈ.வே.ரா அவர்களின் நினைவு இல்லத்திற்கு எங்களை அழைத்துச் சென்றார். ஈரோடு என்றால் பெரியார் தான் நமது நினைவிற்கு வருவார். பெரியார் ஈரோட்டில் வாழ்ந்த வீடு அவரது நினைவு இல்லமாக அரசு பராமரித்து வருகின்றது. தமிழக வரலாற்றில் மட்டுமல்ல இந்திய வரலாற்றில் பெரியார் அவர்களுக்கு ஓர் இடமுண்டு. தீண்டாமைக்கு எதிராக குரல்கொடுத்தவராக பெரியாரும், அம்பேத்காரும் பெரிதும் மதிக்கப்படுகிறார்கள். பெரியாரின் தன்னலமற்ற பொது வாழ்வு; முற்றாக தேர்தலை புறக்கணித்துவிட்டு ஆட்சி அதிகாரத்தை விட்டு விலகி நின்றது; போன்ற பெரியாரைப்பற்றிய அரிய தகவல்களை அந்த நினைவாலயம் பாதுகாக்கின்றது. பெரியாரின் “ விடுதலை” பத்திரிகையில் அறிஞர் அண்ணா பணியாற்றிய பொழுது அவர் குடும்பத்துடன், அவர் தங்கியிருந்த அறையையும் சென்று பார்வையிட்டோம். பெரியாரின் புகைப்படங்களை பார்வையிட்ட பொழுது எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் அவர்கள் பெரியாருடன் இருக்கும் புகைப்படமும் காணப்படுகிறது. சுமார் இரண்டு மணிநேரம் நினைவாலயத்தை பார்வையிட்டு பல தகவல்களை தெரிந்துகொண்டோம்.

பின்னர், ஈரோடு பாரதி புத்தாலயம் சென்று வரும் வழியில் பகல் உணவை முடித்து கொண்டு நாங்கள் தங்கியிருந்த ஹோட்டலுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். மாலை வந்து மக்கள் சிந்தனைபேரவை இலக்கிய சந்திப்புக்கு கூட்டிச் செல்வதாகவும் கூறி ஸ்டாலின் குணசேகரன் எங்களிடமிருந்து விடைபெற்றார். மாலை 5 மணியளவில் மக்கள் சிந்தனை பேரவை கூட்டத்திற்கு என்னையும் எழுத்தாளர் உபாலி லீலா ரட்ணாவையும் அழைத்துச் சென்றார். மக்கள் சிந்தனை பேரவை என்ற இலக்கிய அமைப்பு மாதந்தோறும் இலக்கிய சந்திப்புக்களை நடத்துகின்றது. அது மாத்திரமல்ல மக்கள் சிந்தனை பேரவை மூலம் “உள் கூடி தேரிழுப்போம்” என்ற உன்னத நோக்கத்தோடு 2005ம்

ஆண்டிலிருந்து ஆண்டு தோறும் ஆகஸ்ட் மாதம் புத்தகத் திருவிழாவை நடத்துகிறது. வருடந்தோறும் டிசம்பர் 11ம் திகதி மகாகவி பாரதி விழாவை நடத்தி அறிஞர்களுக்கு பாரதி விருது வழங்கிக் கொளரவித்துள்ளது.

அறிஞர் பாரதி, ஆய்வாளர் பெ.சு.மணி எழுத்தாளர்கள் ஜெயகாந்தன், பொன்னீலன், எழுத்தாளரும் இலக்கிய விமர்சகருமான சிதம்பர ரகுநாதன், கல்வியாளர் வசந்திதேவி போன்றவர்கள் பாரதிவிருது வழங்கி கொளரவிக்கப் பட்டுள்ளனர்.

மக்கள் சிந்தனை பேரவையின் இலக்கிய சந்திப்பு ஸ்டாலின் குணசேகரன் தலைமையில் நடைபெற்றது. முதலில் சிங்கள எழுத்தாளரான உபாலி லீலாரட்னா சிங்கள இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றியும் தான் மொழிபெயர்த்த கு. சின்னப்பாரதி, ஜெயகாந்தன், பிரபஞ்சன் பற்றியும் சொன்னார். அவரை அடுத்து மலையக இலக்கிய வளர்ச்சி யைப்பற்றியும் ஈழத்தில் வெளிவரும் சிற்றிதழ்கள் பற்றியும் நான் உரையாற்றினேன். ஏழுமணி வரைக்கும் எமது இலக்கிய சந்திப்பு தொடர்ந்தது. இறுதியில் எங்கள் இருவருக்கும் நினைவுச் சின்னங்களும் பரிசில்களும் வழங்கினார்கள். எல்லோரிடமும் விடைபெற்று தோழர் ஸ்டாலின் குணசேகரனுடன் ஹோட்டலுக்கு சென்று எங்கள் உடைமைகளை எடுத்துக் கொண்டு ஈரோடு ரயில் நிலையம் வந்தோம். சென்னைக்கு புறப்படும் ரயிலில் படுக்க வசதியான இருக்கை களை கொண்டவைகளை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அத்துடன் இரவு உணவையும். தண்ணீர் போத்தல்களையும் வாங்கித் தந்து ரயில் புறப்படும் போது எங்களிடமிருந்து ஸ்டாலின் குணசேகரரும் இலக்கிய நண்பர்களும் விடைபெற்றனர்.

அந்த இனிய இலக்கிய சந்திப்பு மறக்க முடியாத ஓர் நிகழ்வாகும். விடியற்காலை சென்னை வந்து சேர்ந்தோம். சென்னையில் மறு நாள் சென்னைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை பேராசிரியர் அரசு அவர்களை சந்தித்து திரும்பிய பொழுது எனக்காக ஒருவர் காத்திருந்தார். அவர் வேறுயாருமல்ல எனக்கு நன்கு அறிமுகமான கிரிக்கெட் வர்ணனையாளரான நடிகர் எஸ்.எம்.ஏ.ஜபார். அவரோடு பழைய நினைவு களை இரையீட்டி உரையாடியதன் பின்னர் விடை பெற்றார். மறுநாள் காலை நானும் நண்பர் உபாலியும் கொழும்பு வந்து சேர்ந்தோம்.

கடந்த ஆண்டும் நாமக்கல் சென்று

கு.சின்னப்பாரதி அறக்கட்டளை விழாவில் கலந்து கொண்ட பின்னர் கேரளாவில் சங்கரர் பல்கலைக்கழகத்தில் புலம்பெயர் இலக்கியம் தொடர்பான கருத்தரங்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்த கருத்தரங்கில் கலந்து கொள்ள லண்டனில் இருந்து வருகை தந்திருந்த எழுத்தாளர் உதயணன், கவிஞர் அகலாங்கன், ஓ.கே. குணநாதன், உபாலி லீலாரட்னா, நான் உட்பட, கேரளாவில் காலடி என்ற இடத்தில் அமைந்துள்ள சங்கரர் பல்கலைக்கழக ஆய்வக விடுதியில் தங்க வைக்கப்பட்டோம். இரவு டென்மார்க் ஜீவகுமாரன் அவரது துணைவியார் திருமதி கலாநிதி அவரது இரண்டு பெண் பிள்ளை ஆகியோர் வந்திருந்தனர். இதற்காக ஏற்பாடுகளை சங்கரர் பல்கலைக்கழகத்தில் மலையாள பேராசிரியராக கடமையாற்றும் பரமேஸ்வரன் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இவரது சகோதரர்தான் டில்லியில் ஹிந்தி பேராசிரியராக பணியாற்றும் பேராசிரியர் பாலசுப்பிரமணியம்.

பேராசிரியர் பரமேஸ்வரன் வீட்டில் காலை உணவை முடித்துவிட்டு சங்கரர் பல்கலைக் கழகத்திற்கு 9.45க்கு வந்து சேர்ந்தோம். பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் கனகதாரா கேட்போர் கூடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப் பட்டோம். கருத்தரங்கின் போது இலங்கை எழுத்தாளர்களின் நான்கு நூல்கள் மலையாள மொழியில் வெளியிடப்பட உள்ளன என்ற தகவலை நண்பர் உதயணன் சொன்னார்.

சங்கரர் பல்கலைக்கழகத்தின் துணை வேந்தர் பேராசிரியர் பிரசாந்தகுமார் அனை வரையும் வரவேற்று தலைமை உரை நிகழ்த்தினார். திரைப்பட இயக்குனரான கே.மணிப் பால் டென்மார்க் ஜீவகுமாரனின் “சங்காணை சண்டியன்”, வவுனியூர் உதயனின் “பனிநிலவு” உபாலி லீலா ரட்னாவின் “விடைபெறும் வசந்தம்” திருமதி கலாநிதியின் “இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மா” ஆகிய நான்கு நூல்களின் மலையாள மொழிபெயர்ப்பை வெளியிட்டார். இந்த நான்கு நூல்களையும் பேராசிரியர் பத்ம நாதன் மலையாளத்தில் மொழிபெயர்த்திருந்தார்.

நூல்களை வெளியிட்ட எழுத்தாளரும் திரைப்பட இயக்குனரான கே. மணிப்பால் பேசும் போது “விடை பெறும் வசந்தம்”, “பனிநிலவு” நாவல்களை வாசித்த பொழுது அதனை திரைப்படமாக தயாரிக்கலாம் என ஆசைப்படுகிறேன் என்றார்.

நூல் அறிமுக விழாவுக்கு பின்னர் இரண்டா

வது நிகழ்வாக “புலம் பெயர் குரல்” என்ற தலைப் பில் கருத்தரங்கு பேராசிரியர் பாலசுப்பிரமணியன் தலைமையில் இடம்பெற்றது. நூலாசிரியர் நால் வரும் தங்கள் அனுபவங்களையும் தங்களின் படைப்புக்களையும் பற்றி கருத்து தெரிவித்தனர். இறுதியில் எனது உரை இடம்பெற்றது. “இந்தியர்கள் இங்கு புலம் பெயர்ந்து வந்து அவர்கள் வாழ்வியல், அவர்களின் படைப்புக்கள் இலங்கை தமிழ் இலக்கியத்தில் மலையக இலக்கியமாக அங்கீகரிக்கப் பட்டுள்ளதாக” எடுத்துச் சொன்னேன். எனது உரையை பேராசிரியர் பரமேஸ் வரன் மலையாளத்தில் மொழிபெயர்த்தார்.

இந்த கருத்தரங்கில் பேராசிரியர்கள். விரிவுரையாளர்கள், நூற்றுக்கணக்கான பட்ட தாரிகள், மாணவர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். பகல் உணவுக்கு பின்னர் அனைவருடன் கலந்து உரையாடும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. மாலை 5 மணிக்கு கருத்தரங்கு நிறைவு பெற்றது. எல்லோரிடமும் விடை பெற்று அறைக்கு திரும்பி பின்னர் நகருக்கு சென்று எட்டுமணிவரை சுற்றி பார்த்துவிட்டு கேரளாவில் சுவையான அசைவ உணவுகளை சுவைப்பதற்கு நோயல் உணவு விடுதிக்குச் சென்றோம். சுவையான மீன், இறால், உணவு. இரவு பத்து மணிக்கு அறைக்குத் திரும்பினோம். மறுநாள் காலை ஒன்பது மணிக்கு சுற்றுலா பயணிகளை கவரும் படகு வீட்டிற்கு பயணமானோம். ஏற்கனவே எங்களுக்காக இரண்டு படகு வீடுகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. ஒரு நாள் முழுவதும் படகு வீட்டு பயணம். ஒரு படகு வீட்டில் ஜீவகுமார் தம்பதியினர் இரண்டு மகன்கள், பேராசிரியர் பத்மநாதன் தம்பதியினர், பேராசிரியர் பாலசுப்பிரமணியம் ஆகியோர் மற்ற படகில் வவுனியூர் உதயணன், அகலங்கன், குணநாதன், உபாலி, நான் உட்பட

ஜவர். இந்த படகு வீட்டைப்பற்றி சிறிது சொல்ல வேண்டும். படகு வீட்டில் இரண்டு குளிர் ஊட்டப் பட்ட அறைகள், இரண்டு அல்லது மூன்று பேர் தங்கலாம். விருந்தினர் மாளிகை போல படகு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. 24 மணிநேரம் படகில் உல்லாசமாக இருக்கப் போகிறோம் என்ற மகிழ்ச்சி. படகில் பகல் சுவையான விருந்து அதன் பின்னர் ஏரியில் படகு ஒரு சுற்று சுற்றி வந்து ஓரிடத்தில் நிற்கிறது. படகில் இருந்து இறங்கி மீன் விற்கும் சந்தைக்குப் போய் வந்தோம். சிங்கி இறால்கள் எங்களை பார்த்து சிரித்தன. கொழும்பில் இவ்வித ஒரு சிங்கி இறால் ஆயிரம் ரூபாய். ஆனால் பன்னிரண்டு சிங்கி இறால்களை இந்திய பணத்தில் ஆயிரம் ரூபாய்க்கு வாங்கினோம். அதனை கொண்டு வந்து இரவு உணவுக்காக அதனை தயாரிக்கும் படி கூறிவிட்டு அருகிலிருந்த ஆயுர்வேத நிலையத்தில் தலையையும் உடலையும் மசாஜ் செய்து கொண்டோம். மலையாள முறைப்படி மருந்து எண்ணை தடவி உடலை அழகாக மசாஜ் படுத்தினார். பின்னர் திரும்பிவந்து, படகில் அருகில் உள்ள ரம்மியமான இடங்களைப் பார்த்து விட்டு இரவு சுவையான இறால் பொரியலை, பியருடன் உண்டோம்.

காலை 5 மணியளவில் எழுந்து சுவையான தேநீர் அருந்தி கொழும்பு திரும்புவதற்கு கொச்சின் விமான நிலையம் வந்தோம். பசுமை நிறைந்த பார்க்கும் இடம் எல்லாம் சித்திரச் சோலைகளாக காட்சியளிக்கும் கேரளாவிற்கு மீண்டும் ஒருமுறை வர வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் ஸ்ரீலங்கா விமானத்தின் மூலம் கொழும்பு திரும்பினோம். நெஞ்சில் அந்த இனிமையான நிகழ்வுகளை பதிவு செய்து கொண்டோம்.

(அருக்த இதழில் நிறைவு வறும்)

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிநிதி - 80/= ஆண்டுச்சந்தா - 1200/= வெளிநாடு - \$ 50U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில் மாற்றக்கூடியதாக

அனுப்பி வைக்கவும். அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan, Kalaiahram, Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

பேசும் இதயங்கள்

1) ஜீவநதி ஆவணி இதழில் வெளியாகிய திரு.லெ.முருகபூபதி அவர்களின் முற்போக்கு எழுத்தாளர் பற்றிய கட்டுரை மிகவிரிவான ஒரு செய்தியை எமக்குத் தந்தது. அதேவேளை, ஊரை, இனங்களை, உலகை வழிநடத்தப் புறப்பட்ட இந்த எழுத்தாளர்கள் அப்பொழுதும், இப்பொழுதும், எப்பொழுதும் முரண்பட்டு முட்டி மோதிக் கொண்டுதான் இருக்கப் போகிறார்கள்? ஒருவரை ஒருவர் வசைபாடுவதும், சேரி வார்த்தைகளால் திட்டுவதும் தான் இவர்களின் எழுத்தாழித்தின் பின்னணியா? முரண்பாடு இன்றி வளர்ச்சியில்லை. ஆனாலும் இவர்களுடைய முரண்பாடுகளோ வளர்ச்சி விருட்சத்தின் வேர்களுக்கு விஷமல்லவா பாய்ச்சுகின்றன.

அடுத்து, திரு.ச.முருகானந்தன் அவர்களின் “விழுதுகளைத் தேடும் விருட்சம்”, சிற்றிதழ்களை நடத்துபவர்களை மட்டுமல்ல, எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் மற்றும் இலக்கியப் படைப்புகளையும் சிந்திக்க வைக்கிறது. பொதுவாக இலாபந்தரும் தொழில்(அரசியல் போன்றவை)களில் வாரிசுகள் வாஞ்சையுறுவது போல் அல்லாது இலக்கியத்துறையில் “ஏனடா இந்தத் தொல்லை” என விழுதுகளே தாமாக ஒதுங்கிக் கொள்கின்றனர் அதுவே மல்லிகைக்கு நடந்தேறியுள்ளது என எண்ணுகிறேன். ஆனாலும் ஜீவநதிக்கோ, ஞானத்துக்கோ அந்த நிலை எழுவதற்குச் சாத்தியமில்லை. அவ்விதழ்களின் தூரநோக்குச் செயற்பாடுகள் அதனை இப்பொழுதே கட்டியம் கூறுகின்றன.

மேலும், இ.ச.முரளிதரனின் வாலி பற்றிய மதிப்பீடு யதார்த்தமாக அமைந்திருந்தது. ஆகா ஓகோ என கவிஞரை புகழ்ந்து விடாமல், உண்மைத் தன்மையை நக்கீரத் தனமாய் சுட்டிக் காட்டியிருப்பது அருமையிலும் அருமை. திரு.முரளிதரனுக்கு எனது பாராட்டுக்கள். பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராசா அவர்களின் நேர்காணல் அவர் பற்றிய பல தகவல்களை அறியக் கூடியதாக அமைந்திருந்தது.

மொத்தத்தில் 59வது இதழில் இடம் பெற்றுள்ள சிறுகதை, கவிதை, ஏனைய விடங்களும் குறிப்பிடக் கூடியனவாய் அமைந்திருந்தன.

- ஷெல்லிநாசன்
(திருக்கோணமலை)

2) ஜீவநதி ஆவணி 2013 இதழில் “இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கு நடந்த கௌரவிப்பும் - பாராட்டு விழா திரும்பிப் பார்க்கிறேன். சில நினைவுகளும் சிந்தனைகளும்” என்ற தலைப்பில் முருகபூபதி எழுதிய கட்டுரையில் எச்.எம்.பி.முஹிதீனின் “அறிஞர் அஸ்ஸ... சில நினைவுகள்” என்ற நூல் தொடர்பாக எழுதியதில் சில தகவல்கள் குறைபாடுகளுடன் காணப்படுகின்றன. அது அவ்வாறே தொடரப்படாமல் திருத்தி வாசிக்க இக்குறிப்பை எழுதுகிறேன்.

1. அந்த நூலுக்கு எவரும் எதிர்வினையாற்றவில்லை.

2. அந்நூலுக்கு கா.சிவத்தம்பி, எம்.எச்.எம். சம்ஸ், எம்.எஸ்.எம். இக்பால், ஏ.இக்கபால் ஆகியோர் வெவ்வேறு பத்திரிகைகளில் எழுதிய நூல் மதிப்புரைகள், ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் எழுத்தாளர் மக்லிஸினால் இன்னொரு நூலாக “நூல் விமர்சனம்” என்ற பெயரில் தொகுத்து வெளியிடப்பட்டது.(சுபீனாபதிப்பகம்: 1975)

3. கா.சிவத்தம்பி முன்னுரையோ வேறெந்த உரையோ அதில் எழுதவில்லை. ஏனைய மூவரும் இணைந்து தொகுப்புரையொன்று எழுதிபுள்ளனர்.

4. நூல் விமர்சனம் என்ற அந்த நூலே கடும்த் எதிர்வினைக்கு உள்ளாகியது. அதில் ஓர் அம்சமாக எஸ்.பொன்னுத்துரை “இஸ்லாமும் தமிழும்” என்ற நூலை எழுதினார். அதனை விரைவாகவும் விறுவிறுப்பாகவும் எழுதுவதற்கு, புதுக்கோட்டையில் நிலை கொண்டிருந்த இந்திய வர்த்தகர்கள் எஸ்.பொவிற்கு சகல சங்கைகளையும் செய்தனர்.

மேலும்...

“நூல் விமர்சனம்” என்ற இருபத்தொன்பது பக்க உள்ளீடு கொண்ட நூலுக்கு முப்பத்தொன்பது பக்க தொகுப்புரை யொன்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அதில் சில இந்திய முஸ்லிம் அறிஞர்களின் இஸ்லாமிய நூல்கள் பற்றி விமர்சனமும் அடங்கியிருந்தது! “இந்திய அறிஞர்களை விமர்சிக்க இவர்கள் யார்?” என்ற பாங்கில் கொதித்துக் கொண்டிருந்த மேற்படி வர்த்தகர்கள் விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருந்த தமிழ்... முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான எஸ்.பொ.வை சந்தித்தனர்.

அவர்களிடையே காதல் மலர்ந்தது. அது கனிந்து பிறந்தது தான் “இல்லாமும் தமிழும்” என்ற நூல்.

-திக்குவல்லகமால்
பண்டாரகம

3) ஜீவநதி 6 ஆவது ஆண்டுமலர் சிறப்பாக தயாரிக்கப்பட்டு பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் ஒரு சில சஞ்சிகைகளாவது தொடர்ந்து வெளிவருவது மகிழ்ச்சியாகவும், நம்பிக்கை ஊட்டுவதாகவும் உள்ளது. ஜீவநதிக்கு சிறப்பான பின்னணி உண்டு. ஜீவநதியின் பதிப்பாசிரியர் கலாநிதி த.கலாமணி, துணை ஆசிரியர்கள் வெ.துஷ்யந்தன், ப.விஷ்ணு வர்த்தினி, ஆலோசகர்கள் நாடறிந்த படைப்பாளி தெனியான், கி.நடராஜா ஆகியோர்களின் பெயர்கள் சஞ்சிகை வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்படும். ஆசிரியர் பரணீதரனின் சுறுசுறுப்பான உழைப்பு, மூத்த எழுத்தாளர்களை மதிப்பது பாராட்டுக்குரியது.

மலரில் சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், நூல்விமர்சனங்கள், குறுங்கதை, நேர்காணல் என பல விடயங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆனால் என்னை மிகவும் ஆகர் ஷித்தது “அலை” யேசுராசாவின் நேர்காணல்.

அவர் நடத்திய அலை, கவிதை, தெரிதல் மூன்று சஞ்சிகைகளும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பெரும் பங்களிப்பு செய்துள்ளது என்பது யதார்த்த பூர்வமான உண்மையாகும். 35 இதழ்கள் வரை வெளி வந்த “அலை” என்றும் பேசப்படும். “கவிதை” இரு மாத இதழ் இளைய தலைமுறை கவிஞர்களுக்கு உந்து சக்தியாக இருந்துள்ளது. அதே போல “தெரிதல்” எட்டுப்பக்கங்களில் காத்திரமான கட்டுரைகளை தந்துள்ளது. அது தொடர்ந்து வந்திருந்தால் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு தூண்டுகோலாக அமைந்திருக்கும். எழுத்தாளர் யேசுராசா வெறும் சஞ்சிகையாளர் மட்டுமல்ல. ஆக்க இலக்கிய படைப்பாளி. அவரது பத்தி எழுத்துக்கள் சிறப்பானவை. நல்ல சினிமாவை பார்த்து ரசித்து அதனை மற்றவர்களும் பார்க்க வேண்டும் என்று செயற்பட்டவர்.

யாழில் நடைபெற்ற “மானுடத்தில்” ஒன்று கூடலின் போது அவரை சந்தித்து உரையாடியது என் நெஞ்சில் பசுமையாக உள்ளது. அவருடைய இலக்கிய செயற்பாடுகளை கலந்த சுய வரலாற்றை எழுதும்படி கேட்டு பிரசுரிக்க வேண்டும்.

- சிந்தனி ஜீவா
கொழும்பு

இலங்கை இலக்கியப்பேரவை சிறந்தது என தொரிவு செய்த 2012ம் ஆண்டு வெளிவந்த தமிழ் நூல்களில் விருது பெறும் நூல்களும், சான்றிதழ் பெறும் நூல்களும்

விருது பெறுபவை

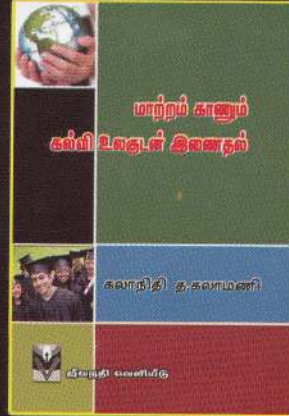
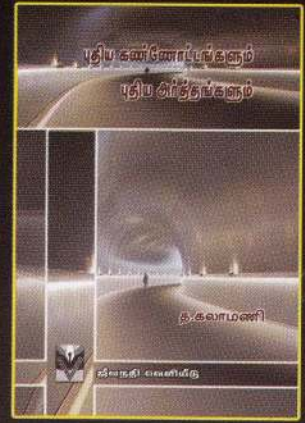
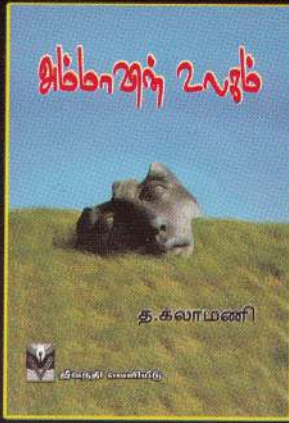
ஆய்வு - “பருத்தித்துறைப்பூராம்” - பா.இரகுவரன்,
நாவல் - “உப்புக்காற்று” - கலையார்வன்
சிறுகதை - “தெனியானின் ஜீவநதிச் சிறுகதைகள்” - தெனியான்
கவிதை - “குறியிடல்” - தில்லைநாதன் பவித்திரன்
சிறுவர் இலக்கியம் - “செல்லமே” - எம்.ரீ.சஜாத்
பல்ஊறை - “பொருள் வெளி” - லறீனா அப்துல் ஹக்
சுழிவியல் - “ஓர் ஈரநெஞ்சனின் உளவியல் உலா” - புண்ணியாமீன்
சமயம் - “யாழ்மண்ணில் சைவமும் தமிழும் வளர்த்த சான்றோர்கள்” - மு.சிவலிங்கம்
நாடகம் - “முத்துக்குமாரன் நாடங்கள்” - எஸ்.முத்துக்குமாரன்
மொழியியல் - “சுடுமணல்” - திக்குவல்லகமால்

சான்றிதழ் பெறுபவை

ஆய்வு - 1. “அல்குர் ஆன் ஓர் ஆய்வு கூடம்” - மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ் 2. “சம்பூர்” - கோ.திரவியராசா
நாவல் - “மாமன்னன் சங்கிலியன்” - செங்கைஆழியான்
சிறுகதை - 1. “நிமிர்வு” - மு.அநாதரட்சகன் 2. “முடிவில் தொடங்கும் கதைகள்” - கெக்கிராவ சஹானா
கவிதை - 1. “நியுருட்டும் சொற்கள்” - நா.மபூரநபன் 2. “பாயிலா அலி கவிதைகள்” - எஸ் பாயிலா அலி
பல்ஊறை - 1. “பூத்திடும் பனந்தோப்பு” - வே.தபேந்திரன் 2. “பகிர்வு” - சீ.உதயகுமார்
சுழிவியல் - 1. “காசநோய்” - டொக்டர் சியமுனானந்தா 2. “மனிதவள முகாமைத்துவம்” - ந. கெங்காதரன்
சமயம் - 1. “பெரியபுராண துணைத்தில் சைவசித்தாந்தம்” - கு.நஜீபன் 2. “சைவநற்சிந்தனைக் களஞ்சியம்” - கு.சோமசுந்தரம்
மொழியியல் - “எங்கள் கிராமம்” - இரா.சடகோபன்

ஜீவநதி வெளியீடுகள்

தொடர்புகளுக்கு : க.பரண்தரன்
0775991949